Emanuel Swedenborg

PĂMÂNTURILE UNIVERSULUI

SAPIENTIA

Colecția
Arcana Celestia

Emanuel Swedenborg

Pământurile Universului

Emanuel Swedenborg

Pământurile Universului

SAPIENŢIA
2003

traducere și adaptare: Daniel Cihodaru
tehnoredactare: Ovidiu Buruiană, Daniel Cihodaru
coperta: Ovidiu Buruiană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SWEDENBORG, EMANUEL
Pământurile Universului / Emanuel Swedwnborg ; trad.: Daniel Cihodaru. - Iași : Sapientia, 2003
ISBN 973-85374-4-6

I. Cihodaru, Daniel (trad.)

133

Copyright © 2003, **Editura SAPIENŢIA**, București
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin editurii.

Mă întrebați dacă peste tot există oameni ca aici, pe Pământul pe care-l locuiți voi. Iar eu vă spun: „Da, există pretutindeni oameni ieșiți din trupul Meu și care Mă cunosc după partea din care au ieșit. Aceea care au ieșit din mâinile Mele Mă cunosc după mâini; aceia care au ieșit din picioarele Mele Mă cunosc după picioare; aceia care au ieșit din capul Meu, după capul Meu Mă cunosc; aceia care au ieșit din părul Meu Mă cunosc după păr; aceia care au ieșit din spatele Meu Mă cunosc după spate și toți aceia care au ieșit din alte părți ale esenței Mele trupești Mă cunosc în mod corespunzător părții din care au ieșit. Viața și fericirea lor corespund întocmai acelei părți. Ei sunt cu toții creaturile Mele pe care le iubesc, căci pretutindeni Eu sunt iubirea adevărată.

Iar oamenii acestui pământ au ieșit chiar din inima Mea și Eu i-am creat întocmai după chipul Meu. Ei nu sunt doar creaturile Mele, ci sunt copiii Mei preaiubiți care Mă cunosc nu ca Dumnezeu și Creator, ci ca Tatăl lor bun, care după o scurtă perioadă de încercare îi va lua în casa Sa și va împărți totul cu ei, vor trăi împreună în vecie și vor împărăți lumea."

Jakob Lorber, *Casa Domnului*

CUVÂNT ÎNAINTE

„Aceste lucruri mi-au fost revelate cu intenția de a face cunoscut faptul că împărăția lui Dumnezeu este imensă și peste tot în ea locuiesc oameni și de asemenea că Dumnezeul nostru se găsește pretutindeni unde este recunoscut ca Dumnezeu al cerului și al pământului."

Emanuel Swedenborg

Trăim într-o epocă în care ne-am obișnuit cu cantitatea extrem de mare de informații care ne parvin din toate direcțiile, pe toate căile. Dintre aceste informații, o parte rămân la nivelul organelor de simț. Altele ne pătrund în minte și dau naștere părerilor, conceptelor și subiectelor de discuție și, în fine, cele mai puține pătrund în ființa noastră interioară zguduind din temelii convingeri profund înrădăcinate sau, din contră, susținându-ne ființa în dezvoltarea sa spirituală, întocmai ca o hrană a sufletului. Din această ultimă categorie fac parte și informațiile prezentate în această carte.

Pământurile Universului a fost scrisă de către Emanuel Swedenborg între anii 1756-1758. Titlul original al lucrării care a fost publicată în limba latină era *De Telluribus in Mundo Nostro Solari, Quae Vocantur Planetae, et de Telluribus in Coelo Astrifero, deque Illarum Incolis, Tum de Spiritibus et Angeli Ibi: ex Auditis et Visis.* (Planetele sau lumile din sistemul nostru solar și lumile din cerul înstelat și locuitorii lor, precum și spiritele și îngerii de acolo, relatare din cele văzute și auzite). Ea a apărut la Londra în 1758.

Știința încă mai dezbate existența vieții pe alte planete, însă Swedenborg nu are nici un dubiu că nenumărate planete sunt locuite, acestea nefiind altceva decât adevărate școli în care ființele umane de pretutindeni (și înțelegem prin acest cuvânt întreaga întindere a spațiului fără margini) se pregătesc în vederea atingerii unui nou stadiu al dezvoltării spirituale. Autorul spune că aspectul cel mai caracteristic

al Creației este varietatea ei infinită care se oglindește în diferitele tipuri de oameni. Așa cum fiecare suflet individual de pe pământ este diferit de celelalte, tot astfel și fiecare planetă este diferită de restul planetelor din spațiul cosmic fără limite și își are locul ei precis în ordinea creației lui Dumnezeu.

Swedenborg descrie aici locuitorii sferelor spirituale ale celorlalte planete ale sistemului nostru solar care erau cunoscute la acea vreme (Mercur, Marte, Venus, Jupiter, Saturn și Luna), precum și locuitorii materiali ai acestor planete, din care provin spiritele.

„Spiritele fiecărei lumi se găsesc în vecinătatea lumii lor, deoarece ei provin din locuitorii lumii respective și le împărtășesc caracterul. Ei de asemenea pot fi de ajutor locuitorilor lumii." (*Tainele Împărăției Cerurilor*, 9968.)

Din aceste scurte descrieri ale locuitorilor fiecărei planete ne putem da seama de originea diferitelor calități care le sunt asociate, conform învățăturilor din astrologie.

Cu permisiunea lui Dumnezeu și cu ajutorul și sub îndrumarea directă a unor ființe angelice, Swedenborg a reușit să depășească granițele sistemului nostru solar pentru a ne descrie locuitorii și sferele spirituale ale unor planete din alte sisteme solare.

Scrisă într-un stil concis și la obiect, această carte ne va ajuta să avansăm pe calea descoperirii misterelor Împărăției Cerești a lui Dumnezeu.

Traducătorul

studiilor universității din Upsala: „Te rog din tot sufletul să-L iubești și să te temi de Dumnezeu dincolo de toate, pentru că fără această frică de Dumnezeu toate celelalte studii, întreaga învățătură nu contează și este într-adevăr dăunătoare."

În 1716, înainte de terminarea perioadei sale de călătorie și studiu, Swedenborg și-a început o lungă carieră în serviciul public. Regele Charles al-XII-lea l-a numit pe tânărul om de știință de 28 de ani în postul de Consilier Extraordinar la Colegiul Regal al Minelor. Această numire, deși în parte onorifică, a cuprins diferite îndatoriri în legătură cu supravegherea și dezvoltarea mineritului, una din cele mai importante industrii din Suedia. Timp de 31 de ani Swedenborg a fost un membru prețuit al Consiliului Minelor și a participat cu regularitate, atunci când era prezent în Suedia, la întâlnirile acestuia.

Cariera publică a lui Swedenborg a inclus de asemenea și peste cincizeci de ani de serviciu în Casa Nobililor, una din cele patru componente ale Riksdag-ului sau parlamentul suedez.

Sumarul vieții publice a lui Swedenborg n-ar fi complet dacă nu am menționa multiplele ocazii în care și-a manifestat geniul său mecanic. Regele Charles al-XII-lea l-a rugat să fie consultant pe probleme de inginerie după ce a fost impresionat de contribuțiile aduse de el în calitate de editor al jurnalului științific *Daedalus*, primul periodic dedicat științelor naturale publicat vreodată în Suedia. În serviciul regelui, Swedenborg a supervizat construcția mai multor lucrări publice importante, cum ar fi un nou model de construcție a unui doc de uscare, un canal, o mașinărie pentru extragerea sării și un sistem pentru deplasarea pe uscat a vaselor mari de război. De asemenea, el a realizat schițe funcționale ale unor mașini futuristice cum ar fi un aeroplan, un submarin, un motor cu aburi, o pușcă cu aer comprimat și un cuptor cu ardere lentă.

Într-un secol în care nu se știa despre existența oxigenului, a circulației sângelui, a compoziției apei, a alcătuirii atmosferei terestre, a electricității, analizei spectrale, a fotografiei, a conceptului conservării energiei și a teoriei atomice, Swedenborg a propus unele teorii impresionante, dar a făcut și unele speculații incorecte. Pe măsură ce mintea sa s-a dezvoltat, el a devenit mai interesat de generalizarea descoperirilor altora decât de a face cercetări pe cont propriu. Gândirea sa avea o tendință mai curând filosofică decât empirică.

Totuși, în metalurgie și biologie el a făcut descoperiri

experimentale care îl situează printre primii gânditori ai acestor discipline.

În biologie, studiile sale asupra sistemului nervos și al creierului l-au creditat pentru prima înțelegere precisă a importanței cortexului cerebral și a mișcării respiratorii a țesuturilor cerebrale. Oamenii de știință moderni au conchis că descoperirile lui Swedenborg au deschis drumul majorității conceptelor fundamentale din fiziologia nervilor și organelor de simț. El este de asemenea prețuit pentru explicațiile cu privire la funcțiile și importanța glandelor endocrine, în special glanda pituitară.

Swedenborg a avut două interese filosofice centrale: cosmologia și natura sufletului uman. Între 1720 și 1745 a studiat, a scris și a publicat mult pe marginea acestor subiecte. Prima lucrare filosofică semnificativă, intitulată *Chimia* și publicată în 1720 a accentuat punctul său de vedere potrivit căruia totul în natură poate fi explicat matematic. El a respins conceptul newtonian al particulelor de materie ireductibile și a sugerat că tot ceea ce este material este în esență mișcare aranjată în forme geometrice. În anii 1720 el și-a dezvoltat teoriile despre existența universului. Un manuscris de aproape 600 de pagini intitulat *Lesser Principia* și publicat postum a fost un produs al acestor eforturi, însă marea lucrare a studiilor sale filosofice a apărut în 1734 și a fost compusă din trei volume grupate sub titlul general de *Lucrări Filosofice și Mineralogice*. În primul volum, denumit *Principiile*, conform obiceiurilor filosofilor din secolul XVIII, el și-a prezentat concluziile sale filosofice primare. El și-a bazat explicațiile din *Principiile Lucrurilor Naturale* pe experiență, geometrie și raționament și a postulat crearea unui „prim punct natural" al materiei. Acest prim punct natural a fost pus în acțiune de impulsul divin care consta din mișcarea pură. Din acest punct de mișcare pură au rezultat niște serii de corpuri materiale finite, fiecare dintre ele mai mare și dintr-un anumit punct de vedere mai puțin active decât corpurile precedente. Astfel, cosmologia lui Swedenborg este de la un capăt la celălalt pătrunsă de ideea de energie. El a demonstrat că activitatea pătrunde toate cele trei regnuri ale naturii, cel animal, vegetal și mineral. Toate substanțele materiale emană sfere energetice care interacționează cu materia înconjurătoare. Studiile sale de magnetism, cristalografie, fosforescență și metalurgie au contribuit la credința sa într-un univers activ. Experimentele moderne în special în domeniul teoriei atomice

au confirmat multe dintre speculațiile teoretice ale lui Swedenborg. Svante Arrhenius, laureat al Premiului Nobel pentru chimie și fondatorul chimiei fizice, a conchis că Buffon, Kant, Laplace, Wright și Lambert au propus sisteme ale creației care au fost anterior sugerate în *Principiile* lui Swedenborg. Al doilea volum al *Lucrărilor Filosofice și Mineralogice* a tratat fierul și oțelul, iar al treilea cuprul și alama. În aceste două volume, Swedenborg a vorbit nu numai despre tehnologia folosită pentru obținerea acestor metale, ci a inclus și alte speculații filosofice cu privire la alcătuirea și funcționarea universului. Nimic în această lucrare impresionantă nu arată că Swedenborg s-ar fi mulțumit doar cu o explicație pur materială a universului. Toate scrierile sale se bazează pe presupunerea că forța divină se află la baza întregii materii, mai apoi concluziile sale orientându-se spre relația dintre finit și infinit.

Lucrarea sa despre infinit publicată în 1734 a avut titlul *Aspecte generale ale unei argumentații filosofice asupra infinitului și cauza finală a Creației și mecanismul funcționării sufletului și al corpului.* În acest studiu, precum și în altele, Swedenborg a conchis că deși finitul nu poate cunoaște infinitul, rațiunea l-a determinat pe om să conchidă că ființa umană este sfârșitul creației. Fiecare lucru din creație a contribuit la funcționarea omului ca ființă dotată cu rațiune. Sufletul trebuie să fie legătura dintre Dumnezeu și om, dintre infinit și finit, chiar dacă omul nu poate vedea și nici nu poate măsura acest suflet.

Swedenborg și-a dezvoltat cercetările sale asupra sufletului uman într-o lucrare mai mare intitulată *Economia Regatului Animal* care a fost publicată în două volume mari în 1740 și 1741. După cum rezultă din titlu, el a considerat Tărâmul vieții ca fiind o minunată unitate eficient structurată conform unui mare proiect în care sufletul individual este centrul creației. Speculațiile sale care s-au bazat pe cele mai avansate cunoștințe anatomice ale momentului s-au focalizat asupra sângelui ca fiind cel mai probabil purtătorul sufletului. Aceste speculații s-au dovedit a fi conforme cu revelațiile oculte făcute de Rudolf Steiner, fondatorul teosofiei aproape două secole mai târziu. Swedenborg s-a apropiat mult de prezicerea manierei în care plămânii purifică sângele într-un moment când descoperirea oxigenului urma să aibă loc peste cincizeci de ani. El a revenit asupra studiilor sale anterioare cu privire la creier și a conchis că funcționarea creierului și a corpului prin intermediul sângelui depinde de un „fluid spiritual" care, deși nu putea fi „cunoscut" din punct de vedere științific, trebuie să fie „purtătorul" sufletului. El și-a continuat cercetările sale

în obținerea unei explicații științifice a funcționării sufletului într-o a doua carte intitulată *Regatul Animal*, precum și în alte lucrări. El a sperat „să disperseze norii care întunecă templul sacru al minții" și să deschidă o cale spre credință. Alte cărți ale sale din această perioadă, unele publicate, iar altele lăsate în manuscris includ: *Creierul, Simțurile, Organele procreației* și *Psihologia rațională*.

Lucrarea *Economia regatului animal* și-a atras laudele învățaților contemporani lui. Cu toate acestea, criticii au ignorat din ce în ce mai mult operele sale ulterioare despre căutarea sufletului, iar manuscrisele sale nepublicate au fost, desigur, cunoscute doar în cercul său de prieteni apropiați.

Swedenborg a mers cât s-a putut de departe în tentativa sa de a explica marile întrebări ale existenței umane doar prin credința în care s-a născut și care a fost întărită de rațiunea sa. Rezultatele acestei căutări nu l-au satisfăcut, însă o nouă fază a vieții sale și-a făcut apariția, iar anii care au mai rămas din cariera sa trebuie considerați dintr-o perspectivă diferită.

Între anii 1744 și 1745 el a avut o serie de vise și viziuni care l-au impresionat profund. Uneori era înfricoșat, iar alteori entuziasmat de ceea ce experimenta. Aceștia au fost anii de neliniște în care nu și-a putut explica trăirile în mod satisfăcător și, drept urmare, le-a păstrat pentru sine, deși lucrările *Jurnal de vise* și *Jurnal de călătorii* scrise în această perioadă consemnează emoțiile și experiențele sale. El și-a reînnoit studiul Bibliei și a început să scrie o carte intitulată *Adorarea și iubirea lui Dumnezeu*.

Apoi, în luna aprilie 1745 el a trecut printr-o experiență profund marcantă. Fiind în Londra și luând masa într-un han unde mergea adesea, Swedenborg a observat că încăperea a început să se întunece. El a avut o viziune în care i-a apărut și i-a vorbit o entitate subtilă. După ce lumina din încăpere a revenit la normal, Swedenborg s-a dus acasă sub efectul șocant al experienței avute. În noaptea care a urmat el a avut din nou aceeași viziune. Spiritul i-a apărut din nou și a vorbit cu el despre necesitatea ca o persoană umană să servească drept mijloc prin care Dumnezeu va continua să reveleze oamenilor cunoștințe oarecum în maniera viziunilor biblice din Vechiul Testament.

Swedenborg a ajuns să creadă că Dumnezeu l-a chemat să aducă lumii o nouă revelație și din 1745 până la moartea sa, douăzeci și șapte de ani mai târziu, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului

adăugând operelor sale științifice și filosofice și lucrări teologice.

El și-a petrecut cei doi ani care au urmat chemării sale într-un studiu aprofundat al Bibliei. A scris circa trei sute de pagini de comentarii nepublicate și a pregătit un index cuprinzător al Bibliei pe care l-a folosit în toate celelalte lucrări teologice ale sale. El și-a perfecționat cunoașterea limbilor ebraică și greacă pentru a studia Biblia în original și, de fapt, a făcut o nouă traducere a multora dintre cărțile Vechiului și Noului Testament. În 1747 a început publicarea lucrării sale teologice cele mai extinse, *Arcana Coelestia – Tainele Împărăției Cerurilor*. Acest studiu asupra cărților Genezei și Exodului se întinde pe mai mult de șapte mii de pagini sau trei milioane de cuvinte. Subtitlul acestei lucrări în mai multe volume accentuează faptul că „secretele cerești" conținute în ea „se găsesc în Scriptura Sacră a Cuvântului lui Dumnezeu care este dezvăluită" și au fost prezentate împreună cu „minunate lucruri care au fost observate în lumea spiritelor și în cerul îngerilor".

Scrierile teologice au continuat să curgă din peniță lui Swedenborg. El a scris opt volume explicând Apocalipsa, alte lucrări intitulate *Providența Divină*, *Iubirea și Înțelepciunea Divină* și *Cele Patru Doctrine*, adică Dumnezeu, Sfânta Scriptură, Viața și Credința. Swedenborg și-a prezentat experiențele trăite în lumea de dincolo în volumul intitulat *Raiul și minunile sale și iadul*. În 1768 a publicat sub titlul *Deliciile înțelepciunii care ține de iubirea conjugală care urmează după plăcerile nebuniei care ține de iubirea superficială*, un lung volum despre subiectul căsătoriei.

Există mai multe aspecte ale fazei teologice a carierei lui Swedenborg. În primul rând, o mare parte din această perioadă el a scris și a publicat anonim și de aceea puțini, chiar și dintre prietenii săi apropiați, au cunoscut natura studiilor teologice pe măsură ce ele au evoluat. În al doilea rând, a investit o mare sumă din fondurile sale proprii în acest proces, deoarece nici unul din studiile sale teologice nu s-a bucurat de o circulație semnificativă. El a dat multe copii anonime clericilor, universităților și bibliotecilor. În al treilea rând, în timpul primilor ani teologici, el a trăit o viață normală, deși uneori retrasă. Necăsătorit, el a fost în cea mai mare parte a timpului singur cu cărțile sale, adesea într-o căsuță mică de vară pe care și-a construit-o în fundul grădinii proprietății sale din Stockholm. În al patrulea rând, experiențele din ultimii săi ani au dat la o parte anonimatul și retragerea din viața sa pe măsură ce lucrările sale au

devenit larg cunoscute în cercurile învățaților. În fine, el a rămas convins că Dumnezeu i-a încredințat sarcina de a aduce oamenilor o nouă revelație.

Swedenborg nu a făcut nici un efort de a stabili vreo grupare religioasă sau de a determina oamenii să se grupeze într-o biserică proprie. De fapt, eforturile sale de a rămâne anonim în ceea ce privește lucrările teologice a durat până în 1759. În acel an în Suedia a avut loc un incident care i-a adus o notorietate considerabilă și care i-a condus pe mulți să facă pentru prima dată legătura între Swedenborg și neobișnuitele sale lucrări teologice, în special *Raiul și Iadul.*

În luna iulie, fiind în orașul Gothenburg, la aproximativ 450 km distanță de Stockholm, în timp ce lua cina împreună cu niște prieteni în casa lui William Castel, un bogat negustor local, Swedenborg a pălit și, vizibil deranjat, s-a retras pentru un timp în grădină și s-a reîntors cu vestea că un mare incendiu a izbucnit în Stockholm nu departe de casa sa. El a spus că focul se răspândea cu repeziciune și se temea că unele dintre manuscrisele sale vor fi distruse. În fine, la orele opt după amiaza a spus vizibil ușurat: „Slavă Domnului! Focul a fost stins la a treia ușă de casa mea!" Persoanele prezente, deranjate de incident, deoarece unele din ele aveau case sau prieteni în Stockholm, au fost impresionați de aparenta clarviziune a lui Swedenborg. În aceeași seară unul dintre ei i-a relatat întâmplarea guvernatorului provinciei și el la rândul său i-a cerut lui Swedenborg să-i facă o descriere completă a incidentului.

În ziua următoare, duminică, Swedenborg i-a dat guvernatorului detalii cu privire la natura și extinderea incendiului, precum și mijloacele prin care acesta a fost stins. Veștile despre presupusul incendiu s-au repezit cu repeziciune în orașul Gothenburg, iar acest subiect a devenit favoritul discuțiilor. Abia luni către seară a ajuns în Gothenburg un mesager de la Consiliul de Comerț din Stockholm care a adus detalii despre incendiu. Deoarece acestea erau conforme cu cele date de către Swedenborg, curiozitatea generală l-a transformat într-o figură publică și nu mult timp după aceea a devenit cunoscut faptul că el era autorul lucrărilor *Raiul și iadul* și *Tainele Împărăției Cerurilor.*

Foarte multe persoane importante, curioase să întâlnească un om care pretinde că este capabil să vadă în lumea spirituală, au început să scrie despre Swedenborg și obiceiurile sale. Cei care nu avuseseră încă șansa de a-l întâlni aveau tendința să conchidă că

Swedenborg a înnebunit. Însă, după ce îl întâlneau și discutau cu el, descopereau că este un om cât se poate de lucid.

În vara anului următor a apărut un alt incident care a sporit faima puterilor oculte ale lui Swedenborg. Văduva ambasadorului Olandei la Stockholm, doamna de Marteville, a devenit interesată de puterile lui Swedenborg de a conversa cu spiritele pentru a fi ajutată într-o chestiune practică. Un argintar i-a prezentat o notă de plată pentru o sumă foarte mare pentru un serviciu de argint pe care soțul ei îl cumpărase înainte de a muri. Ea era sigură că soțul ei a plătit serviciul cumpărat însă nu putea găsi chitanța. Swedenborg a fost de acord să-l întrebe pe soțul ei despre chitanță dacă îl va vedea în lumea spirituală. Peste opt zile doamna de Marteville a visat că soțul ei i-a spus să caute în spatele unui anumit sertar din birou. Ea s-a conformat indicațiilor și nu numai că a găsit chitanța, dar și un ac de păr cu diamant pe care îl socotise pierdut. În dimineața următoare Swedenborg a contactat-o pe văduvă și, înainte ca ea să-i spună de visul și descoperirea ei, i-a spus că a conversat cu soțul ei în noaptea precedentă și că ambasadorul a părăsit conversația pentru a-i comunica soției unde se găsește chitanța.

Un incident chiar și mai uluitor a fost cel denumit „Secretul reginei". În toamna lui 1761, contele Ulric Scheffer l-a invitat pe Swedenborg să meargă cu el la curte pentru a o vizita pe regina Lovisa Ulrika, aceasta din urmă fiind interesată de Swedenborg și de capacitățile sale. Regina l-a întrebat dacă poate comunica cu fostul ei frate Augustus William care era mort de doi ani. Swedenborg a fost de acord și câteva zile mai târziu a contactat reședința regală prezentându-i reginei copii ale cărților sale și mai apoi, într-o audiență privată, într-un colț îndepărtat al camerei, i-a spus acesteia un secret care a uluit-o peste măsură. Ea a exclamat că doar fratele ei putea să fi știut ceea ce Swedenborg i-a spus. Incidentul a devenit cunoscut și discutat pe scară largă în cercurile societății suedeze.

Aceste trei exemple ale capacității de clarvăzător a lui Swedenborg, precum și multe altele de o mai mică importanță, i-au atras acestuia o mare faimă. Și celebrul filosof raționalist german Immanuel Kant a fost foarte atras de puterile paranormale ale lui Swedenborg pe care, oricât a încercat, nu a reușit să le explice în termenii rațiunii. Deși ei nu s-au întâlnit niciodată, au schimbat mesaje prin intermediul prietenilor comuni.

În timpul ultimilor ani ai lui Swedenborg, foarte mulți prieteni și

cunoștințe noi au scris mărturii despre el. Pretențiile sale păreau pentru mulți exagerate, însă cei care se întâlneau și discutau cu el nu puteau spune nimic împotriva lui. Ei erau uluiți de mărturiile despre conversațiile lui Swedenborg cu spiritele, însă în celelalte direcții l-au descoperit a fi amabil, cu simțul umorului și având un aer relaxat și benefic.

În 1768, la vârsta de 80 de ani, Swedenborg bucurându-se de o sănătate excelentă și un moral ridicat, și-a început penultima călătorie din viața sa pământeană. El a plecat în Franța și apoi în Anglia unde a scris ultima sa mare lucrare teologică, *Adevărata Religie Creștină*. Un an mai târziu s-a întors în Suedia, în parte și pentru a răspunde acuzațiilor de erezie ridicate împotriva sa de unii dintre prelații bisericii de stat luterane. El a fost informat de unii prieteni binevoitori că scrierile sale au provocat mari controverse în Consistoriul Luteran din Gothenburg.

În acea perioadă, mai multe dintre lucrările lui Swedenborg au fost traduse în suedeză (ele fiind la origine scrise în latină), iar adepții săi, atât printre laici, cât și membri ai clerului, au vorbit în favoarea teologiei sale. Conducătorul Consistoriului, decanul Ekeborn, a anunțat că a găsit scrierile lui Swedenborg ca fiind „înșelătoare, eretice, injurioase și în cel mai înalt grad îndoielnice". Deși a recunoscut că în afară de *Apocalipsa revelată* nu a mai citit și alte lucrări ale lui Swedenborg, a conchis că viziunile acestuia despre natura lui Dumnezeu, Biblie, împărtășanie, credință și alte învățături fundamentale trebuie să fie suprimate, fiind periculoase pentru conceptele religioase deja stabilite. El l-a acuzat pe Swedenborg de refuzul de a accepta divinitatea lui Iisus Hristos. Swedenborg a scris viguros în apărarea sa, în special fiind deranjat de această ultimă acuză pe care a considerat-o „o insultă înjositoare și o bătaie de joc diabolică". El a adus argumente pentru acceptarea lui Hristos ca Dumnezeu pe Pământ. Disputa s-a aprins și s-a transferat la nivel politic, unde cazul a fost adus în atenția Dietei (Parlamentul suedez). Consiliul Regal numit prin intermediul Dietei și-a dat raportul final în aprilie 1770 prin care susținătorilor clerici ai lui Swedenborg li s-a ordonat să înceteze să-i folosească învățăturile, iar circulația cărților sale a fost permisă doar cu aprobarea consistoriului districtului cel mai apropiat. Cu propriile sale cuvinte, Consiliul Regal „condamnă total, respinge și interzice doctrinele teologice conținute în scrierile lui Swedenborg". Deși disputa s-a întins pe mai mult de trei ani, Swedenborg a continuat să

protesteze și chiar i-a trimis și regelui o petiție. În cele din urmă, Consiliul Regal a încredințat disputa Curții de Apel care a rugat mai multe universități printre care și Upsala, să studieze în profunzime ideile lui Swedenborg. Universitățile s-au eschivat, spunând că nu au găsit nimic condamnabil în scrierile lui Swedenborg, însă pe de altă parte nu doreau să acuze consistoriile și episcopii de acuzații false, singurul mijloc prin care acuzațiile împotriva lui Swedenborg puteau fi reparate, astfel că întreaga dispută a fost aplanată. Unii clerici predicau ideile lui Swedenborg, iar alții, cei mai mulți, nu. Swedenborg a continuat să scrie și să vorbească liber în anii puțini care-i mai rămăseseră pe pământ.

La vârsta de 82 de ani el a întreprins o ultimă călătorie, a unsprezecea, pentru a-și promova eforturile. Se pare că a simțit că nu se va mai reîntoarce în Suedia pentru că și-a luat rămas bun de la membrii Consiliului Minelor, de la susținători și de la prietenii apropiați. A aranjat o pensie pentru majordomul său credincios, a făcut o listă a posesiunilor sale și i-a spus vechiului său prieten și vecin Carl Robsahn: „Nu știu dacă mă voi mai reîntoarce sau nu, însă de un lucru te pot asigura, că Dumnezeu mi-a promis că nu voi muri până când nu voi primi de la tipar lucrarea care este acum gata de a fi tipărită." El s-a referit la manuscrisul care a fost publicat în Olanda în 1771 cu titlul *Adevărata Religie Creștină.*

După ce această lucrare a fost tipărită, Swedenborg a părăsit Amsterdam-ul și a ajuns la Londra la începutul lui Septembrie 1771. În decembrie a suferit un atac de apoplexie care i-a distrus capacitatea de a vorbi și l-a făcut inconștient pentru aproape trei săptămâni. În ianuarie și februarie și-a revenit gradat și a început să vorbească din nou cu vizitatorii. I-a scris ministrului englez John Wesley că ar fi fericit să discute cu el chestiuni legate de religie dacă acesta va veni la Londra, adăugând că a citit în lumea spiritelor că Wesley dorea să vorbească cu el despre teologie. Ministrul și-a exprimat surpriza către prieteni la primirea invitației lui Swedenborg pentru că nu și-a amintit să mai fi spus altcuiva despre această dorință a sa și a răspuns că speră să-l întâlnească peste șase luni, după ce își va termina călătoria curentă. La primirea răspunsului lui Wesley, Swedenborg a remarcat că va fi prea târziu deoarece el, Swedenborg, va intra permanent în lumea spiritelor la 29 martie 1772.

În timpul lunii martie, Swedenborg a fost vizitat de mai mulți prieteni care l-au rugat să facă o declarație finală cu privire la adevărul lucrurilor

revelate de scrierile sale. El a răspuns la obiect: „Nu am scris decât adevărul, așa cum vi se va confirma din ce în ce mai mult în toate zilele vieții voastre dacă vă veți apropia de Dumnezeu și îl veți sluji cu credință doar pe El, respingând răul de orice fel ca un păcat împotriva Lui și cercetând cu răbdare Cuvântul său care de la început până la sfârșit stă mărturie adevărului doctrinelor pe care le-am dăruit lumii." Cu o altă ocazie, ca răspuns la o întrebare similară, Swedenborg a spus: „La fel de adevărat cum mă vedeți acum în fața ochilor voștri este tot ceea ce am scris și aș fi putut să vă spun mult mai multe lucruri decât au fost permise. Atunci când veți intra în eternitate veți vedea totul și atunci împreună vom avea multe de discutat."

Duminică, 29 martie 1772, doamna Shearsmith, colocatara sa și servitoarea Elizabeth Reynolds l-au văzut pe Swedenborg după ce s-a trezit dintr-un somn lung. El le-a rugat pe cele două femei să-i spună ce oră din zi este. Ele i-au răspuns că era ora cinci. „E bine", a răspuns Swedenborg, "Vă mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvânteze". Apoi a suspinat ușor și a murit.

La scurt timp după moartea lui Swedenborg un londonez pe nume Robert Hindmarsh a găsit o copie a volumului *Raiul și Iadul* și, citind-o a devenit un adept al lui Swedenborg și a organizat un prim grup care avea întâlniri regulate în care se explicau principiile de bază ale teologiei Swedenborgiene.

Aceste principii reprezintă concluzii trase de Swedenborg în urma nenumăratelor experiențe pe care le-a trăit în lumile de dincolo, precum și în urma unor discuții purtate cu entități angelice superioare care i-au împărtășit acestuia din vasta lor experiență. Ele nu contrazic cu nimic spiritul autentic creștin, acela al iubirii și al adevărului. Deși au fost scrise cu peste două sute de ani în urmă, faptele menționate în lucrările sale vin să ne îmbogățească cunoștințele profunde despre spiritualitate, despre lumea de dincolo, despre modul în care spiritele trăiesc și acționează și despre interacțiunea lor cu oamenii care nu sunt altceva decât spirite care sunt temporar îmbrăcate într-un corp fizic.

PREFAȚA AUTORULUI

În viața de dincolo se cunoaște pe deplin faptul că există nenumărate pământuri locuite de oameni din care provin spiritele și îngerii; tuturor celor de acolo care din iubire de adevăr doresc acest lucru, li se permite să vorbească cu spiritele altor pământuri și astfel să se asigure că există o mulțime de lumi și să învețe că rasa umană nu există doar pe Pământ, ci pe nenumărate alte pământuri.

Am discutat frecvent despre aceste lucruri cu spiritele pământului nostru și mi s-a comunicat că orice persoană inteligentă ar trebui să-și dea seama din ceea ce cunoaște deja că există multe pământuri locuite de către oameni pentru că este posibil a realiza în mod rezonabil că aceste corpuri imense, cum ar fi planetele, dintre care unele din ele depășesc ca mărime Pământul, nu sunt mase goale create doar pentru a exista în spațiu, a se roti în jurul Soarelui și a radia lumina lor firavă doar în beneficiul unui singur pământ, ci trebuie să aibă o utilitate mai importantă.

Acela care crede, cum ar trebui de altfel să creadă toată lumea, că Dumnezeu a creat universul având ca singur scop existența rasei umane și a împărăției cerești către care rasa umană se îndreaptă - pentru că rasa umană se pregătește pentru împărăția cerească - trebuie să creadă că oriunde există un pământ vor exista și oameni. Faptul că planetele care sunt vizibile pentru noi deoarece se află în interiorul sistemului nostru solar sunt

pământuri reiese din faptul că ele sunt compuse din substanțe materiale observabile deoarece reflectă lumina solară și atunci când sunt observate prin telescop, ele nu apar precum stelele, înflăcărate, ci precum pământurile pe care există și porțiuni mai întunecate care provin din rotația lor în jurul soarelui, ca și pământul nostru.

Ele urmează căile zodiacului, alcătuind astfel anii și anotimpurile anului - primăvara, vara, toamna și iarna - și de asemenea se rotesc în jurul axelor lor precum pământul nostru dând naștere zilelor și orelor din zi - dimineața, prânzul, seara și noaptea - unele din ele având de asemenea luni, denumite sateliți, care se rotesc în jurul planetei lor la momente de timp precise, așa cum Luna se rotește în jurul Pământului.

Planeta Saturn, fiind la o distanță mai mare de Soare, are o mare centură luminoasă care dă, prin reflexie, multă lumină acelui pământ.

Cine este cel care, gândind corect și cunoscând toate acestea, poate spune vreodată că planetele sunt corpuri goale? Mai mult, am spus spiritelor că omul poate crede că există mai multe pământuri în univers din faptul că cerul înstelat este atât de imens, iar stelele sunt nenumărate și fiecare din ele, separat sau în cadrul unui sistem, este un soare asemănător soarelui nostru, deși de o mărime diferită. Și cel care cântărește cum se cuvine acest subiect trebuie să conchidă că un asemenea întreg imens trebuie să fie un mijloc în vederea atingerii unui scop anume și acest scop este scopul final al creației, un regat ceresc în care Dumnezeu poate locui cu îngerii și cu oamenii.

Pentru că universul vizibil sau cerul luminat de nenumăratele stele care sunt tot atâția sori, este pur și simplu un mijloc pentru existența pământurilor pe care locuiesc oameni din care se formează Împărăția Cerurilor. Din toate acestea, un om înzestrat cu rațiune trebuie să conchidă că un mijloc atât de imens pentru un scop atât de măreț nu poate exista doar pentru rasa umană de pe un singur pământ. Ce ar fi acesta pentru Dumnezeu care este infinit, pentru care mii și chiar miriade de pământuri, toate pline de locuitori, abia ar conta?

Există spirite ale căror singur scop este acumularea de cunoștințe deoarece ei își găsesc deliciul numai în acest fel și de aceea li se permite să călătorească și chiar să treacă de sistemul nostru solar în alte sisteme solare pentru acumularea acestei cunoașteri. Aceste spirite care sunt de pe planeta Mercur mi-au spus că există un număr mare de pământuri pe care locuiesc oameni, nu numai în acest sistem solar, ci și dincolo de el, în profunzimile cerului înstelat. S-a calculat că dacă în univers ar fi un milion de pământuri și pe fiecare pământ ar fi trei sute de milioane de oameni și două sute de generații în șase mii de ani și fiecărui om sau spirit i s-ar aloca un spațiu de trei metri cubi, volumul total al atâtor oameni și spirite nu ar umple spațiul acestui pământ, el fiind cu puțin mai mare decât spațiul unuia dintre sateliții unei planete, un spațiu din univers care este atât de mic încât este aproape invizibil, deoarece un satelit abia poate fi văzut cu ochiul liber. Ce este acesta pe lângă Creatorul universului pentru care nu ar fi suficient chiar dacă întregul univers ar fi plin, deoarece El este infinit? Am vorbit

despre asta cu îngerii și ei mi-au comunicat că și-au făcut o idee asemănătoare despre insignifianța rasei umane în comparație cu imensitatea Creatorului, deși gândul lor izvorăște din stări și nu din spații și că în gândirea lor un număr de cât de multe miriade de pământuri pot fi concepute încă sunt insignifiante față de Dumnezeu.

Sunt tratate în prezenta lucrare pământurile universului împreună cu locuitorii lor și cu spiritele și îngerii acestora. Aceste lucruri mi-au fost revelate cu intenția de a face cunoscut faptul că împărăția lui Dumnezeu este imensă și peste tot în ea locuiesc oameni și de asemenea că Dumnezeul nostru se găsește pretutindeni unde este recunoscut ca Dumnezeu al cerului și al pământului.

LUMILE DIN SPAȚIU

Grația Divină a deschis facultățile interioare care aparțin spiritului meu astfel încât am fost capabil să vorbesc cu spiritele și îngerii, nu numai cu cei din vecinătatea pământului nostru, ci de asemenea și cu cei din vecinătatea altor lumi. Deoarece am fost astfel doritor de a cunoaște dacă mai existau și alte lumi locuite și cum arătau ele și locuitorii lor, Dumnezeu mi-a permis să vorbesc și să mă asociez cu spiritele și îngerii altor lumi. Cu unele spirite această asociere a durat o zi, cu altele o săptămână și cu altele luni de zile. Ele m-au informat cu privire la lumile din care

provin și în vecinătatea cărora erau, despre viața, comportamentul și practicile religioase ale locuitorilor lor, precum și despre alte aspecte care merită relatate în legătură cu aceștia. Deoarece am avut permisiunea de a cunoaște pe această cale, le pot descrie din ceea ce am văzut și auzit.

[2] Trebuie să se știe faptul că toți îngerii aparțin rasei umane, se găsesc în preajma propriei lor lumi și sunt la curent cu ceea ce se petrece acolo și de asemenea pot informa ființa ale cărei facultăți interioare sunt suficient de deschise pentru a fi capabilă să vorbească și să se asocieze cu ei. O ființă umană este în esență un spirit și la nivel interior se asociază cu spiritele. În consecință, toți cei ale căror facultăți interioare sunt deschise de către Dumnezeu pot vorbi cu ei exact așa cum un om vorbește cu un altul. În ultimii doisprezece ani mi s-a permis să fac acest lucru zilnic. Nu există spirite sau îngeri care să nu fie umani. Spiritele fiecărei lumi se găsesc în vecinătatea lumii lor, deoarece ele provin din locuitorii lumii respective și le împărtășesc caracterul. Ei de asemenea pot fi de ajutor locuitorilor lumii. Sufletul care continuă să trăiască după moarte este spiritul persoanei decedate care reprezintă personalitatea sa adevărată care în viața de dincolo apare într-o formă complet umană. Deși trăiește în lumea fizică, o persoană este la nivel interior, adică în ceea ce privește spiritul sau sufletul ei deja printre spiritele și îngerii care au o natură asemănătoare ei. O persoană poate vorbi cu spiritele și îngerii, în vremurile de demult oamenii din lumea

noastră făceau frecvent acest lucru. În zilele noastre însă este periculos ca o persoană să vorbească cu ei dacă nu are o credință adevărată și nu este ghidată de Dumnezeu*.

2

În viața de dincolo este un fapt binecunoscut că există multe lumi locuite de ființe umane și există spirite și îngeri care provin din aceste ființe umane. Tuturor celor din lumea noastră a căror dorință își are izvorul în dragostea de adevăr și în scopul benefic căruia acest lucru îi poate servi, le este permis să vorbească cu spiritele altor lumi pentru ca astfel să le fie dovedită multiplicitatea lumilor. El poate astfel învăța că rasa umană nu provine doar dintr-o singură lume, ci din nenumărate lumi și, mai mult, poate afla de asemenea care este caracterul acestor oameni și modul lor de trai, precum și practicile lor religioase.

3

Am discutat frecvent despre aceste lucruri cu spiritele pământului nostru și mi s-a comunicat că orice persoană inteligentă ar trebui să-și dea seama din ceea ce cunoaște deja că există multe pământuri locuite de către oameni, pentru că este posibil a-ți da seama în mod rezonabil că aceste corpuri imense, cum ar fi planetele, dintre care unele din ele

* Orice comunicare se bazează mai întâi pe principiul rezonanței. Astfel, o ființă impură se asociază cel mai adesea inconștient la nivel spiritual cu alte spirite impure și, după gradul lor de răutate lăuntrică, pot induce mai mult sau mai puțin în eroare ființa care urmărește să comunice cu lumea spirituală. Orice asemenea tentative de comunicare trebuie să fie precedate de o lungă perioadă de purificare fizică, emoțională, mentală și spirituală. (n.tr.)

depășesc ca mărime Pământul, nu sunt mase goale create doar pentru a exista în spațiu, a se roti în jurul soarelui și a radia lumina lor firavă doar în beneficiul unui singur pământ ci trebuie să aibă o utilitate mai importantă. Acela care crede, cum ar trebui de altfel să creadă toată lumea, că Divinul a creat universul având ca singur scop existența rasei umane și a împărăției cerești către care rasa umană se îndreaptă, pentru că rasa umană se pregătește pentru împărăția cerească, trebuie să creadă că oriunde există un pământ vor exista și oameni.

[2] Planetele care sunt vizibile pentru ochii noștri deoarece se găsesc în interiorul sistemului solar pot fi în mod clar cunoscute ca fiind lumi, corpuri alcătuite din substanță materială. Acest lucru este evident deoarece ele reflectă lumina soarelui și atunci când sunt observate prin intermediul telescoapelor nu prezintă aspectul înflăcărat al stelelor, ci sunt presărate cu pete mai întunecate la fel ca pământurile de pe planeta noastră. Un alt argument este acela că ele se învârt în jurul Soarelui la fel ca și Pământul, avansând de-a lungul căii zodiacului și determinând astfel apariția anilor și a anotimpurilor anului primăvara, vara, toamna și iarna.

Ele de asemenea se rotesc în jurul axelor lor în același mod ca și pământul determinând astfel zilele cu diversele lor perioade dimineața, prânzul, seara și noaptea. Mai mult, unele din ele au luni, care se numesc sateliți și care se rotesc în jurul orbitelor lor cu o periodicitate fixă, precum Luna se rotește în jurul Pământului.

Planeta Saturn*, fiind cea mai îndepărtată

* La vremea scrierii acestei lucrări, Saturn era ultima planetă cunoscută (n.tr.)

de Soare, are de asemenea un mare inel strălucitor care oferă acelei lumi o mare cantitate de lumină, chiar dacă este lumină reflectată. Poate cineva care cunoaște toate acestea și este capabil să gândească rațional să pretindă că acestea sunt corpuri goale?

4

Mai mult, am discutat cu spiritele argumentul că o ființă poate ajunge la concluzia că universul conține mai multe lumi din faptul că cerul înstelat este atât de imens și conține nenumărate stele și fiecare din ele este un soare pentru propria sa regiune sau sistem solar în mod asemănător soarelui nostru, deși de o mărime diferită. Oricine cântărește corect aceste aspecte trebuie să conchidă că această structură imensă este în întregime un mijloc pentru scopul final al creației: înființarea unui regat ceresc în care Dumnezeu poate locui împreună cu îngerii și ființele umane. Pentru că universul vizibil, adică nenumăratele stele care strălucesc pe cer, fiecare din ele fiind un soare, nu este decât un mijloc pentru crearea lumilor și a ființelor umane care să locuiască în ele, ființe din care se va putea forma ulterior Împărăția Cerurilor. Aceste fapte trebuie să ducă inevitabil o persoană înzestrată cu rațiune la concluzia că un mijloc atât de imens pentru atingerea unui scop atât de măreț nu ar putea fi făcut doar în beneficiul rasei umane și a cerului provenit din ea doar dintr-o singură lume. Cum i-ar apărea acest lucru lui Dumnezeu care este infinit, pentru care mii sau mai curând zeci de mii de lumi, toate pline de locuitori, ar părea insignifiante și aproape neglijabile?

5

Mai mult, cerul îngerilor are corespondențe în fiecare parte a corpului uman și este atât de imens încât zeci de mii de ființe individuale corespund fiecărui membru, organ și parte internă a corpului uman și fiecăreia din stările sale afective. Mi s-a permis să cunosc faptul că un asemenea cer cu toate corespondențele sale nu ar fi putut cu nici un preț să existe fără ca el să-și extragă locuitorii din foarte multe lumi. Cerul corespunde cu Dumnezeu, iar ființa umană corespunde în fiece detaliu cerului astfel încât, în ochii lui Dumnezeu, cerul este un om la o scară grandioasă care poate fi numit Omul Cosmic. Întregul subiect al corespondenței dintre om și Omul Cosmic a fost descris din experiență*.

6

Există spirite al căror unic interes este acumularea de cunoaștere pentru că acesta este singurul lucru care le conferă plăcere. De aceea, acestor spirite li se permite să călătorească și de asemenea să iasă din sistemul solar și să viziteze alte sisteme solare pentru a cunoaște. Ele mi-au spus că există lumi locuite de ființe umane nu numai în sistemul nostru solar ci și dincolo de el, în cerul înstelat, în nenumărate alte lumi. Aceste spirite provin de pe planeta Mercur.

7

În ceea ce privește practicile religioase ale locuitorilor altor lumi, în general este

*Subiectul corespondenței dintre om și Omul Cosmic a fost descris în detaliu în lucrarea Tainele Împărăției Cerurilor (Arcana Coelestia), paragrafele 3021, 3624-49, 3741-50, 3883-96, 4039-55, 4218-28, 4318-31, 4403-21, 4523, 4527-33, 4622-33, 4652-60, 4791-4805, 4931-53, 5050-61, 5171-89, 5377-96, 5552-73, 5711-27,10030

adevărat că aceia care nu sunt idolatri îl recunosc pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeu cel Unic. Ei îl venerează pe Dumnezeu nu ca fiind ceva invizibil, ci în formă vizibilă deoarece atunci când Dumnezeu le apare, o face în formă umană, așa cum i-a apărut lui Abraham și altora din această lume. Toți cei care îl adoră pe Dumnezeu în formă umană sunt acceptați de Dumnezeu. Ei spun de asemenea că nimeni nu-l poate adora pe Dumnezeu așa cum trebuie, cu atât mai puțin a fi în constantă legătură cu El, fără a avea o anumită idee despre el, idee care poate fi obținută doar dacă El ar avea formă umană. Fără aceasta, vederea interioară care este puterea unei ființe umane de a-l înțelege pe Dumnezeu ar fi pierdută, la fel ca vederea exterioară atunci când este fixată pe expansiunea fără limite a spațiului. Gândirea ar aluneca apoi în ideea de a considera Natura ca fiind Dumnezeu și atunci ea ar fi adorată ca Dumnezeu. Locuitorii tuturor lumilor îl adoră pe Dumnezeu în formă umană, adică Dumnezeul nostru. Ei sunt încântați să audă că Dumnezeu a devenit cu adevărat om. Este imposibil să te gândești la Dumnezeu altfel decât în formă umană. O persoană poate adora și iubi pe oricine despre care și-a format un anumit concept, însă nu poate iubi nimic din ceea ce nu poate înțelege. Dumnezeu îi acceptă pe toți cei care fac bine și îl adoră pe Dumnezeul lor în formă umană.

8

Atunci când li s-a spus că pe Pământul nostru Dumnezeu și-a asumat El Însuși o natură umană, ei s-au gândit un timp și apoi au spus că acest lucru a fost făcut pentru a salva rasa umană.

II

LUMEA SAU PLANETA MERCUR ŞI SPIRITELE ŞI LOCUITORII ACESTEIA

9

Întregul cer are forma unei singure fiinţe umane şi este de aceea numit Omul Cosmic. Fiecare detaliu al fiinţei umane, atât interior cât şi exterior, corespunde cu acest Om Cosmic care este cerul. Acesta este un secret ce până acum nu a fost cunoscut lumii şi eu am prezentat în detaliu adevărul său. Însă aceia care ajung din lumea noastră în împărăţia cerească nu sunt suficienţi pentru a alcătui Omul Cosmic, ei fiind relativ puţini astfel că trebuie să existe oameni din multe alte lumi. Providenţa Divină asigură că imediat după apariţia unei deficienţe în calitate sau cantitate într-o anumită lume sunt chemaţi oameni dintr-o altă lume pentru a umple spaţiul deficitar, menţinând astfel proporţia şi păstrând cerul în echilibru.

10

Mi s-a dezvăluit de asemenea din cer rolul jucat de către spiritele de pe planeta Mercur în formarea Omului Cosmic. Acesta este memoria, însă memoria ideilor abstractizate din obiectele pământeşti pur materiale. Totuşi, fiindu-mi permis să vorbesc cu ele pe o perioadă de multe săptămâni şi auzind despre modul lor de a fi şi despre situaţia locuitorilor acelei lumi, aş dori să relatez experienţele mele efective.

11

Am fost abordat de unele spirite și din cer mi s-a spus că ele erau din lumea cea mai apropiată de Soare, planeta denumită în lumea noastră Mercur. Cum au ajuns, ele au cercetat memoria mea pentru a afla ce cunoștințe am. (Spiritele sunt foarte abile în a face acest lucru, fiind capabile atunci când abordează o persoană să vadă detaliile depozitate în memoria sa.) Așadar, atunci când ele au căutat diferite subiecte incluzând orașele și locurile pe care le-am vizitat, am observat că nu erau interesate deloc de biserici, palate, case sau străzi, ci doar de evenimentele despre care eu știam că au avut loc în ele împreună cu aspecte cum ar fi administrarea lor, caracterul și obiceiurile locuitorilor și așa mai departe, deoarece aceste aspecte sunt legate îndeaproape de locurile din memoria unei persoane astfel că atunci când sunt rememorate locurile sunt prezente și aceste fapte. Am fost surprins de acest comportament, astfel că am întrebat de ce au trecut cu vederea locuri splendide și au acordat atenție doar lucrurilor și evenimentelor asociate acestora. Ei au răspuns că nu le oferea nici o plăcere examinarea obiectelor materiale, corporale sau pământești, ci numai a faptelor. Acest lucru a demonstrat faptul că spiritele din această lume răspund doar la amintirea ideilor abstracte și nu a celor materiale sau pământești. Spiritele au acces la memoria unei persoane în întregime, dar nimic nu trece din memoria lor în cea a persoanei. Îngerii au acces la stările afective și la scopurile care inițiază și-direcționează gândirea, dorințele și acțiunile unei persoane.

12

Mi s-a spus că locuitorii acelei lumi se comportau în mod asemănător. Adică, ei nu aveau nici un fel de interes pentru chestiunile pământești sau corporale ci pentru constituții, legi și guvernarea oamenilor. Ei erau de asemenea interesați de chestiunile cerești care sunt nenumărate. Mi s-a spus de asemenea că mulți dintre oamenii lumii lui Mercur conversează cu spiritele astfel încât ei au cunoștință de lucrurile spirituale și de condiția vieții de după moarte, fapt ce îi face să respingă tot ceea ce ține de corp și materie. Pentru că oricine care știe sigur că va trăi după moarte se va interesa de lucrurile cerești, deoarece ele sunt o veșnică sursă de fericire și nu de lucrurile lumii, cu excepția celor cerute de necesitățile vieții. Aceasta fiind natura locuitorilor acelei lumi, ea este de asemenea și natura spiritelor care provin de acolo. Spiritele fiecărei lumi se găsesc în vecinătatea lumii lor, deoarece ele provin din locuitorii acesteia și le împărtășesc caracterul. De asemenea, spiritele pot aduce servicii locuitorilor lumii.

13

Experiența următoare mi-a dovedit cât sunt de nerăbdătoare aceste spirite să caute și să absoarbă cunoașterea care se găsește în nivelele memoriei de deasupra percepțiilor senzoriale. Atunci când examinau cunoașterea mea asupra lucrurilor cerești, au trecut în revistă totul spunând: Da, da, așa este. Atunci când spiritele abordează o persoană, ele trec în revistă toată memoria sa apelând din ea tot ceea ce le convine. De fapt, așa cum am observat adesea, citesc conținutul ei ca și

cum memoria ar fi o carte. Aceste spirite sunt obișnuite să facă acest lucru cu o mai mare abilitate și repeziciune, deoarece ele sar peste lucrurile care încetinesc și îngustează vederea interioară întârziind-o. În această clasă intră toate aspectele materiale și corporale, dacă ele sunt privite ca scopuri în ele însele, adică dacă doar acestea sunt iubite. Ele se concentrează asupra obiectelor reale, deoarece obiectele care sunt libere de strânsoarea pământească permit minții să se eleveze și să se expansioneze, iar obiectele pur materiale o atrag în jos restricționând-o și închizând-o.

O altă experiență care a arătat nerăbdarea lor de a acumula cunoaștere și de a-și îmbogăți memoria este următoarea: Scriam odată ceva despre evenimente viitoare, iar ele erau atunci prea departe pentru a examina aceste informații și a le extrage din memoria mea. Erau foarte supărate deoarece nu doream să citesc acele lucruri în prezența lor și contrar obiceiului lor obișnuit au încercat să mă insulte cu cuvinte precum meschin și altele. Pentru a-și demonstra iritarea, ei mi-au provocat un fel de contracție dureroasă în partea dreaptă a capului în zona urechii. Dar eforturile lor nu mi-au provocat nici un rău. Deoarece totuși făcuseră rău, au continuat să se îndepărteze însă au opus rezistență rămânând pe loc pentru că doreau să știe ce scriam. Iată cât de nerăbdători sunt ei să acumuleze cunoștințe. Spiritele din preajma unei persoane au control asupra a tot ceea ce se află în memoria sa.

14

Spiritele lui Mercur depășesc alte spirite în cantitatea de cunoștințe pe care le posedă,

atât despre chestiunile din cadrul sistemului nostru solar, cât și despre cele din cerul înstelat de dincolo de el. Ele reține ceea ce au învățat odată și își aduc aminte atunci când observă lucruri asemănătoare. Aceasta este o altă dovadă clară că spiritele au memorie, de fapt una mult mai bună decât ființele umane. Ele reține ceea ce văd, aud sau acumulează pe alte căi, în special dacă acest lucru le conferă plăcere, așa cum aceste spirite ale lumii lui Mercur își obțin plăcerea din cunoaștere. Lucrurile care le conferă plăcere și sunt iubite intră în memorie ca de la sine și sunt memorate. Celelalte lucruri nu pătrund în memorie, ci fac doar un contact superficial și alunecă mai departe.

15

Atunci când spiritele lui Mercurvizitează alte comunități, ele investighează gradul de cunoaștere a acestora și, după ce au făcut acest lucru, pleacă. Există printre spirite, în special printre îngeri, o modalitate de comunicare care asigură că în cadrul unei comunități unde toți membrii sunt acceptați și iubiți, toate cunoștințele sunt puse în comun. În ceruri toate lucrurile bune sunt puse în comun, deoarece iubirea dă tuturor ceea ce îi este propriu; aceasta este sursa înțelepciunii și fericirii locuitorilor cerești.

16

Spiritele lui Mercur sunt cel mai adesea mândre de cunoașterea lor. Deci, li s-a spus că deși cunosc o mulțime de lucruri, există încă o infinitate de alte lucruri pe care nu le cunosc și, chiar dacă și-ar mări cunoștințele pentru totdeauna, încă nu ar ajunge la o cunoaștere a tuturor principiilor generale.

În ceea ce privește faptul de a fi mândri și exagerat de pompoși, li s-a spus că acest lucru nu este corect. Cerându-și scuze pentru greșeli, ele au replicat că nu este vorba de mândrie, ci doar de o laudă a excelenței memoriei lor.

17

Lor nu le place să vorbească cu voce tare deoarece acesta este un proces fizic. Așadar, atunci când nu existau spirite care să servească drept intermediari, eram capabil să discut cu ei doar printr-un fel de activare a gândirii. Memoria lor, fiind a ideilor și nu a imaginilor pur materiale, le reprezintă pe primele mult mai direct gândirii lor, deoarece a gândi dincolo de nivelul imaginilor necesită ca obiect idei abstracte. Pentru toate acestea, spiritele lui Mercur nu excelează în puterea lor de judecată. Lor nu le plac chestiunile care necesită judecată sau deducții din fapte deja cunoscute. Doar faptele singure le oferă plăcere.

18

Au fost întrebate dacă nu doresc să folosească o parte din cunoașterea lor deoarece nu este suficient să-ți placă să cunoști, ci acest lucru trebuie să servească unui scop care reprezintă finalitatea cunoașterii respective. Cunoașterea în sine nu le servește nici unui scop, însă ar putea fi utilă pentru alții, dacă ele doresc să împărtășească și altora din cunoștințele lor. Li s-a spus că oricine dorește să fie considerat înțelept nu trebuie să se oprească niciodată din a acumula cunoștințe, deoarece acestea sunt doar cauze auxiliare destinate să ajute la descoperirea aspectelor

care vor afecta comportamentul. Spiritele lumii lui Mercur au răspuns însă că plăcerea lor este doar acumularea de cunoștințe și asta este pentru ei un scop în sine.

19

Unele din aceste spirite nu au dorit să fie vizibile ca ființe umane precum spiritele altor lumi ci ca globuri de cristal. Motivul pentru care doresc să fie văzute astfel, deși nu reușesc, este că în viața de dincolo cunoașterea lucrurilor non-materiale este reprezentată de cristale.

20

Spiritele lui Mercur sunt total diferite de spiritele lumii noastre, deoarece acestea din urmă nu sunt atât de interesate de idei ca de aspectele lumești, trupești și pământești, care reprezintă obiecte materiale. Din acest motiv, spiritele lui Mercur sunt incapabile să se asocieze cu spiritele lumii noastre și oricând ele întâlnesc un spirit al lumii noastre se îndepărtează. Sferele spirituale care emană din cele două părți sunt mai mult sau mai puțin antagoniste. Spiritele lui Mercur pretind că nu doresc să examineze exteriorul, ci ideile dezbrăcate de învelișul lor, adică ceea ce este înăuntru.

21

O flacără destul de strălucitoare se vedea arzând cu voioșie; ea dura o anume perioadă de timp. Flacăra semnala apariția spiritelor de pe Mercur a căror percepție, în gând și vorbire, era mai rapidă decât cea a spiritelor anterioare. Imediat la sosire ele treceau în revistă conținutul memoriei mele, însă erau prea rapide pentru ca eu să-mi dau seama

de ceea ce ele observau. Le auzeam spunând în mod repetat: „Da, așa este". Atunci când au ajuns la ceea ce eu văzusem în ceruri și în lumea spiritelor au spus că știau aceste lucruri dinainte. Am devenit conștient de un mare număr de spirite asociate lor, care se aflau în spatele meu, un pic către stânga, pe același nivel cu partea posterioară a capului.

22

Cu altă ocazie am văzut un mare număr de spirite de acest tip însă la o anumită distanță de mine, în față, în partea dreaptă. De aici ele au vorbit cu mine, însă folosind alte spirite drept intermediari, deoarece vorbirea lor este la fel de rapidă ca gândul și poate fi tradusă în limbaj uman doar prin intermediul altor spirite. Ceea ce m-a surprins a fost faptul că vorbirea lor mi-a dat impresia unui val rostogolindu-se fiind totuși foarte rapidă și promptă. Deoarece erau mai multe spirite vorbind simultan, vorbirea lor a ajuns la mine în valuri. Un aspect remarcabil a fost faptul că ea se îndrepta către ochiul meu stâng, deși spiritele se aflau în dreapta mea. Aceasta deoarece ochiul stâng corespunde cu cunoașterea ideilor abstracte, adică aspectele care se găsesc în domeniul inteligenței, ochiul drept corespunzând aspectelor care sunt de domeniul înțelepciunii. Ele au afișat aceeași rapiditate în a înțelege ceea ce au auzit și în a lua decizii ca și în vorbire. Au continuat să spună „Da, da, așa este" sau „Nu, nu este așa" făcând judecăți virtualmente instantanee. Ochiul corespunde intelectului deoarece intelectul este facultatea vederii interioare și este în legătură cu obiectele non-materiale.

Vederea ochiului stâng corespunde adevărurilor, adică chestiunilor de inteligență, iar vederea ochiului drept tipurilor de bine care corespund adevărului, adică a aspectelor care țin de înțelepciune.

23

Era un spirit din altă lume care putea vorbi cu ei cu dexteritate, deoarece vorbea foarte rapid și clar însă a acordat prea multă atenție eleganței discursului său. Spiritele mercuriene au realizat judecăți instantanee despre ceea ce acest spirit a spus, afirmând că o expresie folosită de el era prea elegantă, alta prea elaborată. Dar, făcând asta, ele erau atente doar dacă aflau ceva ce nu cunoșteau dinainte. În acest felele respingeau tot ceea ce determina obscuritate, în special eforturile pentru realizarea unui discurs elegant și etalarea erudiției, deoarece acestea ascund ideile reale, înlocuindu-le cu cuvinte care sunt expresii ale obiectelor materiale. Vorbitorul se concentrează asupra acestora și dorește mai curând ca spusele sale să fie ascultate decât înțelese, astfel încât efectul lor este mai puternic asupra auzului decât asupra minții.

24

Spiritele lui Mercur nu rămân într-un singur loc sau în cadrul grupurilor de spirite ce aparțin unei singure lumi, ci călătoresc prin întregul univers. Aceasta deoarece ei răspund la memoria faptelor pe care urmăresc continuu să o îmbogățească. Așadar, lor li se permite să călătorească și să acumuleze cunoștințe oriunde au posibilitatea. În călătoriile lor, dacă întâlnesc spirite care iubesc planul material, adică

lucrurile corporale și pământești, ele le evită și merg altundeva unde nu pot auzi menționate asemenea subiecte. Aceasta este o dovadă că mințile lor se ridică deasupra nivelului impresiilor senzoriale, astfel încât se bucură de o iluminare interioară. Mi s-a permis de asemenea să percep eu însumi acest lucru atunci când erau aproape și discutau cu mine. Am observat că eram extras din impresiile mele senzoriale atât de mult încât vederea mea fizică a început să diminueze și să devină cețoasă.

25

Spiritele acelei lumi sunt grupați în plutoane și escadroane și atunci când sunt împreună formează un fel de glob. Ele sunt atât de unite de către Dumnezeu încât acționează ca o singură entitate, iar cunoașterea fiecăruia este pusă în comun cu toți ceilalți, așa ca în ceruri. O altă dovadă că ei călătoresc prin întregul univers pentru a acumula cunoștințe faptice mi-a fost permisă prin faptul că odată, când îmi păreau la mare distanță, mi-au vorbit de acolo și mi-au spus că erau adunați și călătoreau în afara sistemului acestei lumi în cerul înstelat; ei știau că vor găsi acolo oameni cărora să nu le pese de aspectele materiale sau trupești, ci de cele de dincolo de ele și doreau să fie împreună cu ei. S-a spus că ei nu știu exact destinația călătoriei însă prin ghidarea divină ei sunt direcționați către locuri unde pot învăța ceea ce încă nu cunosc, dar care se potrivesc cu cunoașterea pe care deja o dețin. S-a spus de asemenea că ei nu știu cum să-și găsească compania pe care o caută, ci acest lucru se produce prin ghidarea lui Dumnezeu. În ceruri, tot ceea

ce este bun este pus în comun deoarece iubirea cerească împărtășește și altora tot ceea ce îi este propriu; aceasta este sursa înțelepciunii și fericirii cerești.

26

Deoarece spiritele lumii lui Mercur călătoresc prin întregul univers și sunt în mod special capabile să cunoască multe sisteme și lumi în afara sistemului nostru solar, am discutat cu ele despre acest subiect. Ele spun că universul conține foarte multe lumi locuite de către ființe umane. Au fost surprinse că există cineva care, după spusele lor, era atât de lipsit de judecată încât să gândească că cerul lui Dumnezeu Cel Atotputernic era compus din spirite și îngeri care provin doar dintr-o singură lume când, prin comparație cu omnipotența divină, aceștia sunt atât de puțini încât cu greu pot fi luați în considerare, chiar dacă ar fi multe mii de sisteme solare și multe mii de lumi. Ele au continuat spunând că știau de existența a mai multe sute de mii de lumi în Univers și acest lucru este nimic față de Dumnezeu Cel Infinit.

27

Odată când spiritele lui Mercur erau cu mine în timp ce scriam o explicație a Cuvântului în sensul său interior și puteau să-și dea seama de ceea ce eu scriam, au spus că cele scrise sunt extrem de grosiere, aproape toate expresiile părând a fi materiale. Însă mi s-a permis să răspund că oamenii din lumea noastră încă priveau scrierile mele ca fiind atât de subtile și înalte încât erau incapabili să înțeleagă prea multe din ele. Am continuat spunând că mulți

oameni din lumea noastră nu sunt conștienți de faptul că există un om interior care acționează asupra omului exterior și îl determină să fie viu, ci se autoamăgesc datorită simțurilor că corpul posedă viață. Drept rezultat, cei care sunt răi și le lipsește credința se îndoiesc de viața de după moarte. De asemenea, oamenii lumii noastre denumesc partea unei persoane care supraviețuiește morții suflet, nu spirit. Ei se ceartă cu privire la suflet și la locul unde este situat, crezând că trebuie să se reunească cu corpul material pentru ca o ființă să continue să trăiască precum o ființă fizică, deși acesta a fost împrăștiat în cele patru vânturi; și multe altele de același fel.

Auzind acestea, spiritele lui Mercur au întrebat dacă acești oameni pot deveni vreodată îngeri. Mi s-a permis să răspund că aceia care au trăit vieți în bună credință și milostenie, au devenit îngeri nemaifiind preocupați de chestiunile exterioare și materiale, ci de cele interioare și spirituale. Atunci când ajung în această stare, ei se bucură de o lumină ce o depășește pe cea a spiritelor de pe Mercur. Pentru a le da posibilitatea de a cunoaște adevărul acestui lucru, s-a format în lumea noastră un înger din ceruri care, în timpul cât a trăit în lumea materială a dus acest tip de viață și i s-a permis să discute cu ei. Mai târziu vom spune mai multe despre acest lucru.

28

După aceea, spiritele lui Mercur mi-au trimis o lungă bucată de hârtie de formă neregulată alcătuită dintr-un anumit număr de foi lipite împreună care păreau a fi tipărite în felul folosit în lumea noastră. Am întrebat

dacă aveau asemenea hârtii în lumea lor; iar ele au răspuns că nu, însă știau de existența unor asemenea hârtii în lumea noastră. Nu au dorit să știe mai multe, însă am perceput că ele credeau că în lumea noastră cunoașterea era mai curând destinată hârtiei decât oamenilor și astfel ne luau în râs ca și cum hârtiile știu lucruri pe care oamenii nu le cunosc. Au fost însă informați care este adevărul cu privire la acest lucru. Ulterior ele au revenit și mi-au trimis o altă hârtie de asemenea tipărită, precum cea anterioară, însă nu din bucăți lipite și murdară, ci curată și netedă. Ele au spus că au primit informații suplimentare că existau în această lume hârtii ca acestea din care sunt făcute cărți.

29

Ceea ce am spus până acum demonstrează în mod clar că spiritele rețin în memoria lor ceea ce ele văd și aud în lumea de dincolo și că ele pot învăța la fel de mult ca pe vremea când erau ființe umane în această lume. Acest lucru se aplică la fel și chestiunilor legate de credință, astfel încât spiritele se pot perfecționa. Cu cât spiritele și îngerii sunt mai centrați în propria lor natură esențială, cu atât mai rapid și complet pot absorbi ceea ce învață și pot memora mai exact. Deoarece acest proces continuă de-a pururi, este evident că înțelepciunea lor crește continuu. În cazul spiritelor de pe Mercur, cunoașterea lor faptică crește continuu, însă acest lucru nu duce la creșterea înțelepciunii lor, deoarece ei iubesc cunoașterea care este mai curând un mijloc decât scopul în slujba căruia ar trebui pusă și care este finalitatea căreia ea îi servește.

30

Dovezi suplimentare referitoare la caracterul spiritelor de pe planeta Mercur vor fi prezentate în secțiunile următoare. Trebuie să fie cunoscut faptul că, indiferent de mulțimea spiritelor și îngerilor, ei au fost cu toții odinioară ființe umane. Rasa umană este sămânța Împărăției Cerești. Spiritele au exact aceleași sentimente afective și înclinații ca acelea avute atunci când au trăit ca ființe umane în această lume, pentru că fiecare este însoțit de propria sa viață. Datorită acestui fapt, este posibilă cunoașterea caracterului oamenilor din orice lume prin raportarea la spiritele care provin din ea. Individul este așteptat și însoțit după moarte de propria sa viață. Nivelele exterioare ale vieții unei ființe sunt după moarte închise, iar nivelele interioare sunt deschise. În acest moment, toate detaliile gândirii se revelează ființei dezbrăcate de conținutul lor material.

31

Deoarece spiritele lui Mercur răspund de memoria ideilor abstracte, non-materiale din Omul Cosmic, ele nu sunt dispuse să asculte pe nimeni care vorbește de lucruri materiale, trupești și pur lumești. Dacă ele sunt obligate să asculte aceste subiecte, le transformă adesea în altceva, foarte adesea opusele lor, pentru a scăpa de influența exercitată de acestea.

32

Pentru a mi se demonstra că acesta era caracterul lor, mi s-a permis să le arăt imagini de pajiști, câmpuri arate, grădini, păduri și râuri. (Prezentarea unor asemenea

imagini altora se realizează în lumea de dincolo prin intermediul imaginației; acestea par exact ca lucrurile reale). Însă ele imediat au modificat aceste imagini făcând pajiștile și câmpurile întunecate și umplându-le cu șerpi. Ele au făcut râurile negre astfel încât apa din ele nu mai era transparentă. Atunci când le-am întrebat de ce au făcut acest lucru, mi-au răspuns că nu doreau să se gândească la asemenea lucruri, ci doar la lucrurile reale, adică la cunoașterea subiectelor abstracte, în special a celor care iau naștere în ceruri.

33

Ulterior le-am arătat imagini ale unor diferite păsări, atât mari cât și mici, care se găsesc în lumea noastră. În lumea de dincolo pot fi arătate imagini la fel ca acelea din lumea reală. Văzând aceste imagini de păsări, spiritele lumii lui Mercur au vrut mai întâi să le modifice însă au fost mulțumiți de ele și s-au liniștit. Aceasta deoarece păsările înseamnă cunoașterea faptelor, lucru pe care ele l-au perceput prin intermediul influenței pe care au simțit-o. Așadar, s-au oprit de la a le modifica astfel încât să evite preluarea lor în memorie. Mai târziu mi s-a permis să le prezint o grădină minunată plină de felinare și lampioane. Ele s-au oprit și am reușit să le captez atenția, deoarece lămpile și lampioanele semnifică adevărurile care strălucesc ca rezultat al binelui. Acest lucru a evidențiat faptul că pot fi făcute să privească obiecte materiale atâta vreme cât se urmărește semnificația lor spirituală. Ceea ce este transmis de către simțul spiritual nu este complet abstract, deoarece este reprezentat de aceste obiecte. Păsările

semnifică aspecte legate de intelect și raționament, gânduri, idei și cunoștințe. Acestea variază conform genului și speciei păsărilor. Lămpile și lampioanele semnifică adevăruri pe care binele le face să strălucească.

34

De asemenea, am vorbit cu spiritele lumii lui Mercur despre oi și miei, însă nu m-au ascultat deoarece au considerat aceste lucruri ca fiind pământene. Aceasta deoarece nu au înțeles ce înseamnă inocența pe care o reprezintă mieii. Am realizat acest lucru din spusele lor, atunci când le-am spus că mieii înseamnă în cer inocența. Ele cunoșteau inocența ca și cuvânt însă nu și semnificația sa, deoarece sunt atrași numai de cunoaștere și nu de scopurile pentru care servește ea deci nu sunt capabile să cunoască semnificația inocenței prin percepție interioară. În Împărăția Cerurilor și în lume mieii semnifică inocența.

35

Am fost vizitat de spirite ale lui Mercur care au fost trimise de alte spirite pentru a vedea ce se petrece în jurul meu. Unul din spiritele aparținând lumii noastre le-a spus să comunice oamenilor lor să nu spună decât adevărul și să nu-și urmeze obiceiul de a răspunde la întrebări afirmând contrariul. Dacă vreunul din spiritele din lumea noastră, a spus acest spirit, ar face acest lucru, atunci el ar fi bătut. Din grupul aflat la distanță care a fost trimis de către spirite, a venit răspunsul că dacă vreunul merita bătaie atunci toți ar trebui bătuți, deoarece erau

atât de obișnuiți să facă acest lucru încât nu se puteau abține. Ele au spus că fac acest lucru și atunci când vorbesc cu oamenii din lumea lor, însă nu intenționează să-i înșele, ci mai mult să le insufle o dorință de cunoaștere. Pentru că atunci când afirmă opusul și ascund într-o oarecare măsură subiectul, este stimulată dorința de cunoaștere iar memoria este ascuțită de nerăbdarea de a afla. Cu altă ocazie, am avut de asemenea o conversație cu ele pe marginea acestui subiect. Știind că ele vorbeau cu oamenii din lumea lor, le-am întrebat cum își învață ele locuitorii planetei. Răspunsul a fost că nu dezvăluie întregul conținut al subiectului, ci doar oferă o indicație pentru a le hrăni și a stimula dorința de a cunoaște întregul adevăr, pentru că dacă ar răspunde la fiecare întrebare, dorința ar dispărea. Ei au continuat, spunând că un alt motiv pentru care afirmă opusul este pentru a prezenta mai bine adevărul, pentru că fiecare adevăr este prezentat cel mai bine când se află în contrast cu opusul său.

36

Este obiceiul lor să nu spună nimănui ceea ce ei cunosc, și totuși doresc să învețe toate cunoștințele altuia. Ei își împărtășesc însă cunoașterea în propria lor comunitate până în punctul în care ceea ce cunoaște unul este cunoscut de toți și fiecare din membri știe ceea ce știu toți ceilalți.

37

Spiritele lui Mercur sunt mai curând mândre de cât de multe cunosc. Acest lucru le face să se gândească că, deoarece știu atât

de multe, nu prea mai există lucruri de cunoscut. Dar li s-a spus de către spiritele din lumea noastră că cunoașterea lor nu este extinsă, ci mai curând limitată iar ceea ce nu cunosc este, comparativ vorbind, infinit. Ele au spus că, prin comparație cu ceea ce știau aceste spirite, ceea ce nu cunosc este precum apele unui imens ocean față de cele ale unui mic izvor. Primul pas către înțelepciune, au spus spiritele lumii noastre, este de a ști, a recunoaște și a percepe că ceea ce știe o persoană este mult prea puțin în comparație cu ceea ce ea nu știe și abia poate însemna ceva.

Pentru a le demonstra adevărul acestui lucru, unui spirit angelic i s-a permis să vorbească cu ei spunându-le în termeni generali ce știau și ce nu știau și a afirmat că există o infinitate de lucruri necunoscute acestor spirite mercuriene și întreaga eternitate nu ar fi suficientă nici măcar pentru a învăța principiile generale. El a vorbit în idei angelice, mult mai cuprinzătoare decât cele ale spiritelor mercuriene, iar acestea din urmă au fost uimite că îngerul din lumea noastră a putut să le spună despre ceea ce cunoșteau și ceea ce nu cunoșteau.

Mai târziu am văzut un alt înger vorbind cu ei, acesta putea fi observat în partea dreaptă, la o anumită înălțime. El provenea din lumea noastră. Le-a prezentat o lungă listă a lucrurilor necunoscute lor și a vorbit cu ei prin modificarea stării, lucru pe care spiritele mercuriene au spus că nu-l înțeleg. Așadar, el le-a spus că fiecare modificare a stării declanșează un număr infinit de lucruri și de asemenea și cel mai mic detaliu al unei schimbări. Auzind acest lucru, ei au început să se umilească, prin contrast cu

faptul că anterior au fost atât de mândri de cunoașterea lor. Această umilință de sine era ilustrată de aplatizarea discului lor (pentru că întregul grup apărea atunci în forma unui disc situat la o oarecare distanță în față stânga, undeva în regiunea de dedesubtul ombilicului). Discul părea ca și cum ar fi deformat la mijloc însă părțile laterale încă înalte. Am putut observa în el anumite mișcări de du-te-vino, iar spiritele mi-au dezvăluit semnificația lor: ele arătau ce gândeau ele în acea stare de umilință de sine, în timp ce spiritele situate în laterale încă nu intraseră în această stare. Am observat discul divizându-se, spiritele care nu s-au umilit fiind alungate înapoi în propriul lor glob (pământesc), în timp ce celelalte au rămas.

38

Spiritele de pe planeta Mercur au venit să viziteze un anumit spirit din lumea noastră care, în timpul vieții sale în planul fizic, a fost renumit pentru erudiția sa (este vorba despre Christian Wolf[2]). Au spus însă că, în discursurile sale, el nu s-a ridicat deasupra impresiilor senzoriale ale omului natural, deoarece s-a gândit doar la reputația sa și a dorit, ca și în timpul vieții fizice, să strângă laolaltă diferite subiecte și să le lege de altele pentru a ajunge continuu la concluzii noi. Deoarece el a urmărit să producă lungi lanțuri de argumentații pe baza subiectelor pe care aceste spirite nu le vedeau sau nu le recunoșteau ca fiind adevărate, ele au spus că lanțurile de argumentații nu țineau și nici nu duceau la

[2] Johann Christian von Wolf, 1679 - 1754, filosof german cu o mare influență în secolul XVIII

concluziile trase de acest spirit pământean, denumindu-le ignoranța celui care se găsește într-o postură de autoritate. Deci, ei atunci nu i-au mai pus alte întrebări în afară de „Cum se numește asta? Ce este asta?". Deoarece răspunsurile sale la aceste întrebări erau învăluite în idei materiale fără spiritualitate în ele, spiritele l-au părăsit. Oricine în viața de dincolo vorbește cu atât mai spiritual sau în idei spirituale cu cât a crezut mai mult în Dumnezeu în timpul vieții fizice și cu cât o ființă vorbește mai mult în idei materiale cu atât ea nu a crezut în El.

[2] Aș dori să profit de această ocazie pentru a aduce în discuție o experiență care arată ce se petrece în viața de dincolo cu oamenii învățați care acumulează inteligență în urma propriilor lor reflecții declanșate de iubirea de a cunoaște adevăruri de dragul acestora, pentru scopuri departe de considerente lumești, și de asemenea, ce se petrece cu aceia care caută să acumuleze inteligență de la alți oameni, fără a reflecta ei înșiși asupra adevărurilor acumulate, deoarece aceștia doresc să învețe adevăruri doar pentru a fi respectați pentru învățătura lor și astfel pentru a acumula onoruri sau avantaje în lume, adică pentru scopuri lumești.

Am devenit conștient de un sunet răzbătând din stânga jos până la urechea mea stângă. Am realizat că erau acolo spirite care urmăreau să se elibereze, însă nu am putut să-mi dau seama ce fel de spirite erau. Însă, atunci când au reușit să se elibereze, au vorbit cu mine spunând că erau logicieni și metafizicieni. Ele mi-au spus că s-au cufundat într-o profundă gândire asupra acestor subiecte, însă fără nici un alt motiv decât

acela de a fi numiți învățați și astfel de a acumula onoruri și bogăție. Ele s-au plâns că acum duc o viață mizerabilă, deoarece în studiul acestor subiecte nu au avut nici un alt scop superior, astfel încât nu și-au cultivat facultatea de a raționa prin propriile lor mijloace. Vorbele lor erau lente și sunau înăbușit.

[3] În același timp, deasupra capului meu, alte două spirite purtau o conversație și când am întrebat cine erau, mi s-a spus că unul din ele a fost un faimos personaj al lumii literelor și mi s-a insuflat ideea că era Aristotel (nu mi s-a spus cine era celălalt). El a fost pus apoi în starea pe care a avut-o în timpul când trăia în lumea fizică. Oricine se poate întoarce cu ușurință în starea pe care a avut-o în timpul vieții fizice, deoarece poartă cu el fiecare stare din viața sa. Spre surpriza mea, el s-a apropiat de urechea mea dreaptă și mi-a vorbit de acolo cu o voce răgușită, însă sensibilă. Am fost capabil să-mi dau seama, în urma sentimentului declanșat de vorbirea sa, că era o ființă foarte diferită de învățații pe care i-am auzit primii, prin faptul că el își extrăgea propria sa gândire din ceea ce a scris și din filosofia sa proprie. Astfel, termenii pe care el i-a inventat și i-a impus pentru a ilustra ideile la care s-a gândit erau forme de cuvinte care descriau idei interioare. De asemenea, el a fost determinat să facă acele descoperiri de plăcerea pe care a descoperit-o în ele și de dorința de a cunoaște chestiunile legate de gândire și intelect, el urmând chemările spiritului său. Iată de ce el m-a abordat dinspre urechea dreaptă, spre deosebire de urmașii săi cunoscuți sub numele de scolastici care nu trec de la gândire la

termeni, ci de la termeni la gândire care este drumul greșit. Mulți dintre ei nici măcar nu ajung atât de departe încât să gândească, mulțumindu-se doar cu termenii. Dacă ei folosescacești termeni este doar pentru a demonstra cëea ce doresc și a transmite altora falsitățile unor adevăruri aparente care să se potrivească cu ceea ce oamenii doresc să creadă. Astfel, pentru ei filosofia devine mai curând calea către nebunie decât către înțelepciune și îi face să plonjeze mai curând în întuneric decât în lumină.

[4] Am discutat apoi cu ei despre știința analizei. Am spus că un copil poate spune din punct de vedere filosofic, analitic și logic într-o jumătate de oră mai multe decât a fost capabil să spună Aristotel într-o carte, deoarece întreaga gândire umană și cuvintele produse de ea sunt analitice, fiind guvernate de legi care derivă din lumea spirituală. Toți cei care doresc să treacă în mod artificial de la termeni la gândire sunt mai curând ca un dansator care vrea să-și utilizeze cunoașterea fibrelor motorii și a mușchilor pentru a dansa; dacă în timp ce dansează el se concentrează asupra acestui lucru, cu greu se poate crede că va fi capabil să-și miște vreun picior. De fapt, chiar fără a poseda această cunoaștere el își poate pune în mișcare toate fibrele motorii din corpul său și își poate activa în mod adecvat plămânii, diafragma, coastele, brațele, gâtul ș.a.m.d pe care cărți întregi nu ar fi suficiente pentru a le descrie. Am spus că situația celor care caută să își bazeze întreaga gândire pe termeni este foarte asemănătoare. El a aprobat acest lucru și a remarcat că faptul de a învăța să gândești în acest mod înseamnă a merge în mod greșit pe drumul cel ocolit.

Dacă cineva dorește să rămână prost, acesta este modul de a proceda, însă fiecare trebuie să aibă în vedere scopul său și să adopte o viziune interioară

[5] El mi-a arătat apoi care era concepția sa despre Puterea Supremă pe care și-a imaginat-o ca având un chip uman cu capul înconjurat de un halou radiant. El acum știa, după spusele sale, că acel chip este Dumnezeu, iar haloul radiant este divinitatea care emană din El și care se revarsă nu numai asupra cerului, ci asupra întregului univers, controlându-le și ordonându-le pe amândouă. Acela care controlează și ordonează cerul face același lucru pentru întregul univers, deoarece unul nu poate fi separat de celălalt. El a mai spus de asemenea că crede într-un singur Dumnezeu dar că îi distinge atributele și calitățile sale prin tot atâtea nume câți zei sunt venerați.

[6] Mi-a apărut o femeie care și-a întins mâna dorind să mă mângâie pe obraji. Atunci când mi-am exprimat surpriza, el a spus că în timpul vieții sale fizice îi apărea adesea o asemenea femeie părând să îl mângâie pe obraji, iar mâna ei era minunată. Spiritele angelice au spus că odinioară oamenii din vechime vedeau asemenea femei cărora le dădeau numele Pallas. Ea a apărut, au spus aceste spirite, unora dintre spiritele care în antichitate și-au găsit o mare plăcere în idei și s-au dedicat gândirii însă nu filosofiei. Deoarece împreună cu spiritul lui Aristotel erau prezente și alte asemenea spirite care au fost mulțumite de concepția acestuia de a pune bazele gândirii pe viziunea interioară, ele au determinat apariția unei asemenea femei.

[7] În final el și-a prezentat pe scurt ideea sa despre sufletul uman pe care l-a denumit *pneuma**. El l-a considerat a fi un principiu vital, invizibil, precum o bucată de eter. El a mai spus că știa că spiritul său va trăi după moarte, deoarece el constituia esența sa cea mai interioară care nu poate muri deoarece poate gândi. Dincolo de ea, el a fost incapabil să gândească clar, având numai idei neclare, deoarece nu avea nici un fel de cunoaștere în legătură cu acest fapt, în afara gândurilor provenite din el însuși și chiar și strămoșii săi i-au spus puține lucruri. Mai mult, în viața de dincolo, Aristotel se găsește printre spiritele sănătoase, în timp ce mulți dintre cei ce l-au urmat se găsesc printre cei proști.

39

Am văzut odată unele spirite din lumea noastră în compania spiritelor de pe Mercur și le-am auzit discuțiile. Spiritele din lumea noastră le-au întrebat pe cele de pe Mercur, printre altele, în cine credeau. Ele au răspuns că credeau în Dumnezeu, însă atunci când li s-au pus întrebări suplimentare despre Dumnezeul în care ei credeau, nu au vrut să răspundă deoarece nu era în obiceiul lor să răspundă direct la întrebări. Apoi, la rândul lor, spiritele de pe Mercur au întrebat spiritele din lumea noastră în cine credeau. Acestea din urmă au răspuns că în Domnul Dumnezeu. Spiritele de pe Mercur au spus apoi că puteau percepe că spiritele pământene cu care se aflau în discuție nu credeau în nici un Dumnezeu, ci aveau obiceiul de a spune că credeau deși încă nu aveau această credință. (Spiritele planetei

* Echivalentul grecesc al cuvântului *respirație*, care este suportul sufletului nostru.

Mercur au puteri de percepție foarte dezvoltate datorită faptului că utilizează continuu aceste puteri pentru a scruta cunoștințele celorlalți.) Spiritele din lumea noastră aparțineau unor ființe care, în timpul vieții fizice, și-au făcut o profesie din credința în concordanță cu învățăturile bisericii însă nu au trăit conform credinței lor. În viața de dincolo, cei care nu trăiesc conform credinței lor pierd această credință, deoarece nu este o parte a personalității. La auzul acestor lucruri ele au tăcut, deoarece prin percepția care le-a fost acordată atunci au recunoscut că acesta era adevărul. Cei care își fac o profesie din credința obținută ca rezultat al unei învățături fără a trăi viața acelei credințe, nu au deloc credință. Nivelele lor interioare sunt opuse adevărurilor credinței deși în lumea fizică ei nu au fost conștienți de acest fapt.

40

Au fost unele spirite cărora li s-a spus din cer că spiritelor lumii lui Mercur li s-a promis odată că îl vor vedea pe Dumnezeu. Deci, ele au fost întrebate de către spiritele din jurul meu dacă își reamintesc acea promisiune; ele au răspuns că da, însă nu știau dacă promisiunea a fost făcută în termeni care să nu lase nici o urmă de dubiu. În timp ce discutau între ei, le-a apărut Soarele Împărăției Cerești. (Singurele entități care văd Soarele Împărăției Cerești care este Dumnezeu sunt cele aflate în cerul cel mai interior sau al treilea, restul văd doar lumina lui.) La vederea Soarelui, ei au spus că nu era Domnul Dumnezeu, deoarece nu l-au văzut chipul. În același timp, spiritele au continuat să vorbească între ele, dar nu am auzit ce

spuneau. Apoi Soarele a apărut din nou dintr-o dată și Domnul era în mijlocul lui, înconjurat de un halou solar. La vederea acestui lucru, spiritele lui Mercur au făcut o plecăciune adâncă. Atunci Domnul a apărut de asemenea din acel Soare și spiritelor din lumea noastră atunci când, fiind oameni pe Pământ, L-au văzut în lume. Fiecare dintre ei, unul după altul, într-o lungă serie au susținut că era însuși Domnul și au făcut acest lucru în prezența tuturor celorlalți. Apoi Dumnezeu a apărut de asemenea din Soare spiritelor de pe planeta Jupiter și ei au afirmat de asemenea în termeni fără echivoc că era Acela pe care L-au văzut în lumea lor atunci când Dumnezeul Universului le-a apărut. Domnul este Soarele cerului, sursa întregii lumini de acolo. Astfel apare Dumnezeu celora din regatul Său celest, acolo unde iubirea pentru El domină. El trebuie văzut la o înălțime medie, deasupra ochiului drept. În Cuvânt, Soarele înseamnă așadar Dumnezeu ca Iubire Divină. Soarele lumii nu este vizibil pentru spirite și îngeri ci locul său este luat de o masă întunecată, opusă Soarelui Cerurilor, adică lui Dumnezeu.

41

Unii, după ce L-au văzut pe Domnul, au fost conduși înainte spre dreapta și pe măsură ce avansau relatau că puteau vedea o lumină mult mai strălucitoare și mai pură decât înainte și că nu se putea vedea o lumină mai mare. În acel timp aici era seară. Au fost multe spirite care au spus acest lucru. Lumina din ceruri este puternică, de multe ori mai mare decât lumina amiezii de pe pământ. Toată lumina din ceruri provine de la Dumnezeu, pentru că aici El este

Soarele. Adevărul Divin care provine din Binele Divin al Iubirii Divine a lui Dumnezeu este vizibil în ceruri sub forma luminii și luminează întregul cer. Lumina cerului ilumineză atât vederea, cât și intelectul îngerilor. Cerul înzestrat cu lumină și căldură înseamnă posesiunea înțelepciunii și iubirii.

42

Trebuie să fie cunoscut faptul că nici unui spirit nu-i este permis să vadă Soarele lumii sau vreo lumină din ea. Lumina acelui soare este pentru spirite și îngeri precum întunericul de nepătruns. Spiritele doar reține o idee a acelui soare atunci când l-au văzut în timpul vieții fizice și este văzut ca o pată întunecată situată în spate la mare distanță, un pic deasupra capului. Planetele aparținând sistemului nostru solar sunt văzute, relativ la Soare, în poziții fixe. Mercur este în spate, ușor către dreapta, Venus în partea stângă, ușor în spate, Marte în față stânga, Jupiter la fel în partea stângă și în față însă mai departe, Saturn chiar în față la o distanță foarte mare. Luna se găsește în partea stângă la o înălțime destul de mare, iar sateliții fiecărei planete se găsesc în partea stângă a acesteia. Iată cum spiritele își văd propriile lor planete și ele pot fi văzute în vecinătatea planetei de care aparțin, însă în afara ei. Totuși, spiritele lui Mercur în particular nu pot fi văzute într-o direcție fixă sau la o distanță fixă. Ele apar când în față, când în stânga, când ușor în spate. Motivul este că lor li se permite să călătorească prin univers pentru a acumula cunoaștere.

43

Spiritele lui Mercur au fost văzute odată

în forma unui glob în partea stângă și ulterior acesta s-a întins pentru a forma un fel de tub. M-am întrebat unde doreau să meargă, dacă era vorba despre această lume sau alta. Imediat după aceea am observat că s-au întors către dreapta și s-au rotit până au ajuns la lumea sau planeta Venus, pe partea opusă Soarelui. Dar, ajungând aici au spus că nu vor să mai rămână deoarece oamenii de acolo erau răi. Au plecat, deci, în partea acelei lumi care era iluminată de soare și apoi au spus că doreau să rămână acolo deoarece oamenii erau buni. În acest timp am simțit o modificare considerabilă în creierul meu și o puternică activitate provenind din el. Din acest lucru am fost capabil să deduc că spiritele lui Venus care provin din acea regiune a planetei s-au înțeles cu spiritele de pe Mercur, deoarece ele corespund în Omul Cosmic cu memoria ideilor materiale care este în acord cu memoria ideilor nonmateriale care corespunde spiritelor lui Mercur. În consecință, atunci când spiritele mercuriene au ajuns acolo, activitatea care emana din ele era mai puternică.

44

Deoarece am dorit să știu cum arătau la față și la corp oamenii de pe planeta Mercur, dacă ei semănau cu oamenii de pe pământul nostru, a fost înfățișată privirii mele o femeie care era foarte asemănătoare cu femeile de pe pământ. Ea avea un chip grațios, însă mai mic decât cel al femeilor pământene. Corpul ei era de asemenea mult mai suplu, deși de o înălțime asemănătoare. Ea purta pe cap o eșarfă de pânză așezată frumos însă nu prea elaborat. Mi s-a arătat de asemenea și un bărbat și el având un corp

mai suplu decât oamenii din lumea noastră. El purta o îmbrăcăminte de un albastru închis care i se potrivea exact pe corp, fără cute sau protuberanțe pe nici o parte. Mi s-a spus că aceasta era forma și modul de a se îmbrăca ale oamenilor ce aparțineau acelei lumi. Am văzut de asemenea speciile lor de boi și vaci, ele nu erau diferite de cele din lumea noastră, ci doar mai mici. Acestea arătau oarecum precum căprioarele și cerbii.

45

Spiritele de pe Mercur au fost de asemenea întrebate cum arată văzut din lumea lor soarele lumii noastre. Ele m-au asigurat că era imens și arăta mai mare decât atunci când era privit din alte lumi. Ele au spus că știau acest lucru prin referire la ideea pe care o aveau despre soare alte spirite. Au continuat spunând că climatul lor era temperat, nici prea rece, nici prea frig.

Mi s-a permis să le spun că aceasta este Providența Divină care previne apariția unui exces de căldură datorită faptului că lumea lor este mai aproape de Soare decât alte planete. Căldura nu este rezultatul proximității față de Soare, ci depinde de grosimea și densitatea atmosferei așa cum reiese în mod clar din faptul că munții înalți sunt mai reci chiar și în climatele fierbinți. Temperatura este de asemenea reglată de unghiul de incidență al razelor solare după cum rezultă clar din succesiunea anotimpurilor de iarnă și vară din orice regiune.

Iată ce mi-a fost permis să învăț despre spiritele și locuitorii lumii lui Mercur.

III

DESPRE LUMEA SAU PLANETA JUPITER ŞI SPIRITELE ŞI LOCUITORII ACESTEIA

46

Mi s-a permis să mă asociez cu îngerii și spiritele planetei Jupiter pentru o perioadă de timp mai mare decât cu cei a altor planete. De aceea am mai multe de spus despre modul de trai al lor și al locuitorilor acestei planete. Am avut multe indicații și mi s-a spus și din ceruri că aceste spirite erau din locul acela.

47

Lumea sau planeta Jupiter nu este vizibilă spiritelor și îngerilor. Nimeni nu poate vreodată vedea o planetă ci doar spiritele și îngerii care provin din ea. Cei de pe Jupiter pot fi văzuți în față la stânga la o distanță considerabilă și își păstrează constant această poziție (vezi paragraful 42 de mai sus). Și planeta lor se află acolo. Spiritele fiecărei lumi se găsesc în vecinătatea propriei lor planete deoarece provin din locuitorii acesteia. (Fiecare persoană devine după moarte un spirit). Având un caracter asemănător, ele sunt capabile să se asocieze cu locuitorii și să le fie de ajutor acestora.

48

Ele au relatat că în regiunea planetei în care au trăit în timpul cât au fost în lume era o populație imensă, atât cât poate hrăni

planeta. Pământul era fertil și abunda în tot felul de produse, dar oamenii de aici nu doreau mai mult decât le era necesar traiului. Spiritele lumii lui Jupiter nu puteau vedea utilitatea a ceea ce nu le era necesar și acesta era motivul pentru care populația era atât de numeroasă. Ele au spus că principala lor grijă era creșterea copiilor pe care îi iubeau cu cea mai mare tandrețe.

49

Ele au continuat spunându-mi că sunt împărțiți în triburi, familii și gospodării și fiecare trăiește în grupuri separate compuse doar din rude. Drept rezultat oamenii lui Jupiter se asociază doar cu rudele lor. Nimeni nu râvnește la proprietatea altuia, deci nimeni nu se gândește niciodată să dorească ceva care nu-i aparține, cu atât mai puțin să plănuiască scheme pentru a intra în posesia acelui lucru și mult mai puțin de a lua cu forța și a jefui. Ei consideră acest lucru o crimă împotriva naturii umane și un fapt respingător. Atunci când am vrut să le spun că în lumea noastră avem războaie, jafuri și omoruri, spiritele lui Jupiter s-au întors cu spatele și au refuzat să mai asculte.

[2] Mi s-a spus de către îngeri că primii oameni ai lumii noastre trăiau în mod asemănător, împărțiți în triburi, familii și gospodării. Ei erau cu toții mulțumiți de proprietățile pe care le aveau și era un fapt neauzit a te îmbogăți în dauna altuia sau a-i domina pe alții în mod egoist. Din acest motiv, timpurile din vechime și în special perioada cea mai străveche a fost mult mai plăcută Domnului decât timpurile care au urmat. Deoarece aceasta era starea lor, acolo era o domnie a inocenței asociată cu

înțelepciunea. Așadar, fiecare făcea bine din propria sa bunătate și fapte bune din propria sa onestitate. Ei nu știau cum este să faci bine și fapte bune pentru propriul avantaj sau propria reputație. Apoi, de asemenea, oamenii acelor vremuri nu spuneau decât adevărul, nu de dragul adevărului, ci din cauza bunătății lor, cu alte cuvinte, motivele lor nu au provenit din facultatea intelectuală acționând singură, ci din facultatea voinței combinată cu cea intelectuală.

În timpurile străvechi, lumea noastră era astfel încât îngerii puteau să se amestece cu ființele umane și să le eleveze mințile dincolo de gândurile corporale, purtându-le în cer. De fapt, îngerii puteau să facă un tur al împărăției cerești, arătând astfel oamenilor frumusețea și fericirea ce domnesc acolo, împărtășindu-le acestora propria lor fericire și propriile lor plăceri. Scriitorii din vechime au știut și ei despre acele vremuri și le-au denumit Epoca de Aur sau domnia lui Saturn.

[3] Motivul pentru care a existat o astfel de perioadă a fost, așa cum am spus, faptul că ei trăiau împărțiți în triburi, triburile împărțite în familii și acestea din urmă în gospodării, fiecare gospodărie trăind independent. Astfel, nimeni nu s-a gândit niciodată să pună mâna pe moștenirea altcuiva pentru a acumula astfel bogăție sau putere. Egoismul și iubirea materială erau necunoscute. Fiecare era fericit cu propriile sale proprietăți și nu mai puțin fericit de proprietatea altuia. Dar, pe măsură ce timpul a trecut, această stare de fapt s-a modificat și s-a transformat în opusul ei, atunci când mințile oamenilor au fost cuprinse de lăcomia de putere și mari posesiuni. Apoi,

pentru a se proteja, rasa umană s-a grupat în regate și imperii. Deoarece legile milei și ale sufletului curat pe care oamenii le aveau înscrise în inimile lor au încetat să mai funcționeze, a devenit necesară apariția legislației pentru a ține sub control actele violente, recompensând astfel ascultarea lor cu onoruri și avantaje și încălcarea lor cu pedepse. Acest fapt a determinat o modificare atât de mare încât cerul însuși s-a îndepărtat de oameni retrăgându-se din ce în ce mai mult până în epoca prezentă, în care oamenii nu mai știu de existența raiului sau a iadului, iar unii dintre ei le neagă efectiv existența. Scopul acestei remarci este de a ilustra printr-o paralelă condiția oamenilor de pe lumea lui Jupiter și de a arăta de unde provine onestitatea și înțelepciunea lor. Mai multe vor fi spuse în cele ce urmează.

50

Lunga mea asociere continuă cu spiritele lui Jupiter mi-a demonstrat că ele sunt mult mai integre decât spiritele multor alte lumi. Atunci când au ajuns la mine, venirea, șederea lor și influența pe care au exercitat-o asupra mea au fost atât de blânde și agreabile dincolo de orice posibilitate de exprimare în cuvinte. În lumea de dincolo, caracterul fiecărui spirit se revelează prin influența pe care el o are și care reprezintă o împărtășire a sentimentelor sale afective. Onestitatea este revelată prin blândețe și caracterul agreabil; prin blândețe deoarece lor le este frică să nu facă rău și prin caracterul agreabil deoarece iubesc binele. Pot foarte bine să deosebesc blândețea și amabilitatea spiritelor bune din lumea

noastră de cele ale spiritelor din lumea lui Jupiter. Ele au spus că atunci când între ele apare vreo dispută de intensitate medie, trebuie văzută ca un fel de dâră subțire de lumină cum este cea produsă adesea de trăznet sau ca o bandă plină de stele care strălucesc intermitent și în mișcare. Orice dispută între aceste spirite este însă rapid rezolvată. Stelele care strălucesc intermitent și în același timp se deplasează indică falsitatea; stelele care strălucesc intermitent și care sunt fixe indică adevărul. Așadar, primul tip de stele indică o dispută. În Cuvânt, stelele înseamnă cunoașteri ale Binelui și Adevărului, adică a adevărurilor. În lumea de dincolo, adevărurile sunt reprezentate de stele fixe, iar falsitățile de stele călătoare.

51

Am putut recunoaște prezența spiritelor de pe Jupiter nu numai prin blândețea și amabilitatea cu care au ajuns la mine și și-au făcut simțită influența, ci de asemenea prin faptul că influența lor se exercita în cea mai mare măsură asupra feței mele, făcându-mă să par voios și surâzător pe toată durata prezenței lor. Ele au spus că fac același lucru și cu fețele locuitorilor lumii lor atunci când îi vizitează, dorind ca prin acest lucru să le împartă pace și bucurie venită din inimă. Puteam simți liniștea și bucuria dăruită de spiritele lumii lui Jupiter umplându-mi întreg pieptul și inima. Ea a îndepărtat dorințele și anxietățile cu privire la viitor care determină perturbări și îngrijorări și umplu mintea cu diverse emoții.

Astfel am fost capabil să stabilesc ce tip de viață duc locuitorii lui Jupiter. Natura

locuitorilor poate fi cunoscută din natura spiritelor pentru că fiecare atunci când trăiește în lume are propriul său mod de viață, iar atunci când devine spirit trăiește în același mod. Am observat că aveau o stare de binecuvântare, o fericire orientată mai mult către interior. Am observat acest lucru percepând faptul că interiorul lor nu este închis față de Împărăția Cerurilor, ci este deschis și cu cât mai deschis față de Împărăția Cerurilor este interiorul unei ființe cu atât mai ușor este pentru ea să primească bunătatea lui Dumnezeu, care este însoțită de binecuvântare și de fericire interioară. Lucrurile sunt foarte diferite la aceia ale căror vieți nu sunt în acord cu ordinea cerească și al căror interior este închis, iar exteriorul deschis față de lume.

52

Mi s-au arătat de asemenea fețele pe care le au locuitorii lumii lui Jupiter. Nu am văzut locuitorii înșiși, ci spirite arătând așa cum erau ele pe durata vieții în lumea lor. Însă înainte de această demonstrație, unul din îngerii lor a apărut în spatele unui nor strălucitor pentru a acorda această permisiune. Mi-au fost arătate apoi două fețe. Ele se asemănau cu fețele oamenilor din lumea noastră, albe și frumoase, emanând o lumină a sincerității și modestiei.

[2] În timp ce spiritele lui Jupiter erau cu mine, fețele oamenilor din lumea noastră păreau mai mici decât de obicei. Acesta era efectul ideii pe care o aveau acestea spirite că fețele lor erau mai mari. Atunci când trăiau ca ființe umane în lumea lor, ei aveau credința că după moarte fețele lor vor fi mai mari și rotunde ca formă. Deoarece această

idee s-a imprimat în mintea lor, ea rămâne și atunci când devin spirite, ei par pentru ei înșiși a avea o față mai mare.

[3] Motivul pentru care ei gândesc că fețele lor vor fi mai mari este că, după ei, fața nu este o parte a corpului, ci este partea care le dă posibilitatea să vadă, să audă, să vorbească și să-și exprime gândurile. Deci, mintea se proiectează pe fața lor astfel încât ei consideră fața a fi forma asumată de propria lor minte. Știind că vor fi mai înțelepți după viața lor din lume, ei cred că aceasta înseamnă că forma minții lor și deci fața lor va fi mărită.

[4] De asemenea ei cred că după moarte vor simți un foc care le va încălzi fețele. Motivul pentru care spun acest lucru este că înțelepții lor știu că focul în sens spiritual înseamnă iubire, iubirea este focul vieții și astfel este focul care dă viață îngerilor. Aceia care au trăit într-o stare de iubire cerească își văd această ambiție îndeplinită: ei simt că fețele lor se încălzesc și interiorul minților lor este aprins de iubire.

[5] Din acest motiv locuitorii lumii lui Jupiter își spală și își curăță frecvent fețele și au mare grijă să le protejeze spre a nu fi arse de soare. Ei au îmbrăcăminte făcută din scoarță albastră sau plută pe care o înfășoară în jurul capului pentru a-și acoperi fața.

[6] În legătură cu fețele oamenilor din lumea noastră pe care le-au văzut prin intermediul ochilor mei, spiritele de pe Jupiter au spus că nu erau frumoase. Frumusețea lor constă numai din straturile exterioare ale pielii și nu din fibrele ce provin din interior. Ele au fost surprinse să vadă că unii oameni aveau fețele acoperite de coșuri, pete sau desfigurate în alt mod. Ele au spus

că asemenea fețe nu se vedeau niciodată la ei. Au aprobat însă unele fețe, cele care erau vesele și surâzătoare și aveau buzele ușor țuguiate. Spiritele și îngerii nu pot vedea cum este în acest sistem solar fizic, însă au văzut lucrurile prin intermediul ochilor mei.

53

Motivul pentru care ele au aprobat fețele cu buzele țuguiate este că cea mai mare parte a vorbirii lor constă din expresii faciale; în special regiunea din jurul buzelor este cel mai mult utilizată de ei. De asemenea, ei nu se prefac niciodată, adică să spună un lucru și să gândească altul. Așadar ei nu-și forțează fețele, ci le lasă să exprime propriile lor gânduri. Însă aceia care din copilărie au învățat să se prefacă, se comportă foarte diferit. Ei își deformează fețele din interior pentru a preveni exteriorizarea oricăror indicații despre ceea ce gândesc. De asemenea, nici o altă parte a corpului lor nu revelează nimic, ei păstrând-o gata de a se relaxa sau deforma după cum le dictează șiretenia lor. Adevărul acestor lucruri poate fi stabilit examinând fibrele buzelor și zona înconjurătoare. Există mai multe serii de fibre musculare pliate și interconectate destinate nu numai pentru a mânca și a vorbi articulat, ci de asemenea pentru a exprima ideile din minte.

54

Mi s-a arătat de asemenea modul cum gândurile sunt exprimate prin intermediul feței. Înfățișarea unei persoane reprezintă aspectul produs de diferitele sentimente afective trezite de iubirea sa, iar modificările ei exprimă gândurile. Este imposibil de

descris mai amănunțit aceste lucruri. Locuitorii lui Jupiter folosesc de asemenea limbajul verbal, însă el nu este atât de sonor ca al nostru. Un mod de a vorbi îl ajută pe celălalt, iar expresiile faciale dau viață expresiilor verbale.

[2] Mi s-a spus de către îngeri că tipul de vorbire cel mai vechi al tuturor oamenilor din fiecare lume a fost prin intermediul expresiilor faciale și s-a născut în două zone: buzele și ochii. Motivul pentru care acesta a fost primul tip de vorbire este că fața este destinată să portretizeze ceea ce o persoană gândește și dorește. Înfățișarea este așadar denumită imaginea și indicatorul minții. Un alt motiv este că în vremurile cele mai străvechi, onestitatea cerea ca tot ceea ce gândea o persoană să radieze imediat de pe fața sa și nimeni nu s-a gândit să facă altceva și nici nu a dorit asta. Astfel, tendințele minții și gândurile ce apar din ele pot fi etalate imediat și complet. Acest fapt a dat posibilitatea ca multe lucruri să fie prezentate simultan ochiului, ca și cum ar fi în formă vizibilă. În consecință, acest tip de vorbire era mult mai bun decât limbajul verbal, la fel cum vederea este mai bună decât auzul; diferența dintre a vedea un peisaj și a ți-l imagina ascultând o descriere verbală.

Ei au spus de asemenea că acest tip de vorbire este asemănător cu vorbirea îngerilor cu care ființele umane aveau obiceiul de a comunica în acele vremuri. De fapt, atunci când chipul vorbește, sau mai bine zis mintea vorbește prin intermediul chipului, vorbirea angelică atinge faza sa finală și naturală într-o persoană, și nu atunci când gura vorbește în cuvinte. Oricine își poate da seama că oamenii din timpurile străvechi

n u puteau avea o vorbire bazată pe cuvinte, deoarece cuvintele unui limbaj nu se găsesc inerent în lucruri, ci trebuie inventate și aplicate acestora și acest lucru se poate produce doar de-a lungul unei anumite perioade de timp.

[3] Acest tip de vorbire a durat atât timp cât onestitatea și dreptatea au fost respectate de către oameni. Însă imediat ce oamenii au început să gândească un lucru în mințile lor și să spună un altul, fapt care a avut loc atunci când oamenii au început să se iubească mai mult pe sine și nu pe aproapele lor, vorbirea în cuvinte a început să devină preponderentă în timp ce fața nu transmitea nimic sau numai minciuni. Drept rezultat, forma interioară a feței s-a modificat, contractându-se și întărindu-se și începând să fie aproape lipsită de viață. Însă forma sa exterioară, alimentată de iubirea propriului eu, a început să pară vie în ochii oamenilor. Pentru că ceea ce se află dedesubt și este lipsit de viață este invizibil ochilor omenești însă poate fi văzut de către îngeri, care pot vedea ceea ce se află la interior.

Iată de ce fețele se aseamănă cu ale acelora care spun un lucru și gândesc altul. Prefăcătoria, ipocrizia, înșelătoria și șiretenia - care astăzi trec sub numele de abilitate - determină asemenea rezultate. În viața de dincolo însă lucrurile sunt diferite, acolo nu vi se permite să vorbiți altceva decât gândiți. De fapt, orice dezacord este clar perceptibil în fiecare cuvânt și atunci când este observat, spiritul care etalează un asemenea dezacord este respins de cei din compania lui și pedepsit. După aceea, îi sunt aplicate diferite metode pentru a-l aduce să vorbească după cum gândește și să gândească după

cum vrea, pentru a reinstaura în mintea sa unitatea și a alunga orice dualitate. Efectul este că dacă el este bun, dorește ceea ce este bun și gândește și vorbește adevărul ca rezultat al binelui; dacă el este rău, dorește ceea ce este rău și gândește și vorbește fals ca rezultat al răului. Până când acest lucru nu are loc, un om bun nu poate fi ridicat la ceruri și nici un om rău aruncat în iad. Aceasta este pentru a asigura că iadul nu conține decât răutatea și falsitatea pe care o produce, iar cerul nimic altceva decât bunătatea și adevărul produse de el. Oamenii din timpurile străvechi din lumea noastră au fost capabili să vorbească folosind fața și buzele cu ajutorul respirației interioare. Locuitorii anumitor lumi diferite de a noastră au o manieră similară de a vorbi.

55

În continuare am fost informat de către spiritele din acea lume despre diferite subiecte în legătură cu locuitorii ei, cum ar fi modul lor de a se deplasa, hrana și locuințele. Atunci când se deplasează, ei nu merg în poziție verticală, precum locuitorii lumii noastre și a multor altora și nici nu merg pe toate cele patru membre, precum animalele, ci atunci când merg se ajută cu palma mâinilor lor, la fiecare al doilea pas ridicându-se în picioare. Atunci când se deplasează, odată la trei pași își întorc fețele lateral și privesc în spatele lor cu o răsucire rapidă a corpului. Aceasta deoarece ei cred că este nepoliticos să fii văzut de către alții altfel decât din față.

[2] Atunci când merg în acest fel, ei întotdeauna își orientează fețele vertical, ca și noi, astfel încât să poată vedea și cerul și

pământul. Ei nu își țin privirea fixată în pământ, o practică pe care o consideră reprobabilă. Oamenii lor de cea mai slabă calitate fac acest lucru și dacă nu se obișnuiesc să-și ridice fețele sunt alungați din comunitate.

[3] Când totuși se așează, ei arată verticali în ceea ce privește partea superioară a corpului, precum oamenii din lumea noastră, însă stau cu picioarele încrucișate. Nu numai atunci când merg, ci de asemenea și atunci când sunt așezați au mare grijă să evite faptul de a fi văzuți din spate, ci doar din față. De fapt, lor le place mai curând să se vadă față în față deoarece acest lucru le etalează conținutul minților lor. Ei niciodată nu au o expresie facială care nu se potrivește cu mintea lor, un aspect pe care îl consideră imposibil. Prin intermediul acestui lucru, cei prezenți pot vedea foarte clar care sunt intențiilor altora în ceea ce-i privește, deoarece ei nu le ascund, în special atunci când aspectul lor prietenesc este adevărat sau forțat. Spiritele de aici mi-au demonstrat aceasta și îngerii lor au confirmat. Drept rezultat, spiritele lor nu par să meargă drept, ci mai curând precum înotătorii, ajutându-se de mâini în deplasare și uitându-se din când în când în jurul lor.

56

Aceia dintre ei care trăiesc în climate calde sunt goi, cu excepția unei pânze în jurul șalelor; ei nu se rușinează de goliciunea lor deoarece mințile lor sunt pure și nu-și iubesc decât soțiile sau soții și resping adulterul. Spiritele de pe Jupiter au fost extrem de surprinse de faptul că spiritele lumii noastre, auzind de faptul că

oamenii lui Jupiter umblă goi au râs de ei și au manifestat gânduri obscene; de asemenea spiritele lumii noastre nu se preocupau deloc de viața în lumea de dincolo, ci erau interesate doar de chestiuni teoretice în privința ei. Spiritele de pe Jupiter au spus că acesta este un semn că pământenii se îngrijesc mai mult de lucrurile corporale și pământești decât de cele ale cerului, iar mințile lor sunt pline de gânduri necurate. Ele au spus că goliciunea nu constituie un motiv de rușine sau scandal pentru cei care duc o viață castă într-o stare de inocență, ci doar pentru cei care se complac în gânduri lascive și obscene.

57

Atunci când locuitorii acelei lumi se întind în paturile lor, ei stau cu fața către mijlocul camerei, nu cu fața la perete. Acest lucru ne-a fost spus de către spiritele lor care au motivat că ei cred că făcând astfel sunt cu fața către Dumnezeu și dacă s-ar întoarce cu spatele ar fi ca și cum i-ar întoarce Lui spatele. De mai multe ori atunci când eram în pat mi-a apărut o asemenea idee însă înainte n-am știut de unde provenea.

58

Jupiterienilor le plac foarte mult mesele prelungite, nu atât de mult din cauza hranei, ci din cauza conversațiilor plăcute care o însoțesc. Atunci când se așează la masă, ei nu se așează pe scaune sau bănci ridicate pe iarbă și nici măcar pe iarbă, ci pe frunzele unuianumit copac. Ei nu au vrut să-mi spună ale cărui copac erau frunzele, încă atunci când am urmărit să ghicesc și am denumit câțiva, au spus da atunci când am menționat

frunzele de smochin. Ei au spus de asemenea că nu-și pregătesc alimentele pentru a le face gustoase, ci mai mult pentru a le face utile, remarcând faptul că hrana utilă are pentru ei cel mai bun gust.

[2] A existat printre spirite o anumită discuție cu privire la acest fapt, ele spunând că această practică este potrivită pentru ființele umane pentru că dorința inimilor lor este de a avea o minte sănătoasă într-un corp sănătos. Însă pentru cei care fac din gust factorul dominant, lucrurile nu se mai prezintă astfel. Acest lucru îmbolnăvește corpul sau cel puțin îl slăbește de vitalitate și același efect se transmite și minții. Comportamentul minții depinde de starea interioară a organelor interne ale corpului, așa cum văzul și auzul depind de starea ochilor și a urechilor. De aceea este o nebunie să faci din lux și plăceri singura bucurie a vieții, iar aceasta duce de asemenea la insensibilitate în chestiuni ce necesită judecată și inteligență în lucruri ce țin de corp și lume. Drept rezultat, oamenii devin niște animale, iar asemenea oameni nu greșesc atunci când se compară cu animalele.

59

Mi s-au arătat de asemenea și locuințele lor. Ele sunt joase, construite din lemn, însă căptușite în interior cu scoarță de copac sau plută de o culoare albastru deschis presărate peste tot precum și deasupra cu mici stele pentru a semăna cu cerul. Oamenii lui Jupiter doresc să dea caselor lor aparența cerului cu constelațiile sale, deoarece ei cred că constelațiile sunt sălașurile îngerilor. Ei de asemenea au corturi cu acoperișul rotunjit și extins în plan, și acestea presărate în inte-

rior cu mici stele pe un fundal albastru. Ei se adăpostesc în timpul zilei în aceste corturi pentru a evita să facă arsuri din cauza soarelui. Se îngrijesc foarte mult de construcția acestor corturi și de păstrarea curățeniei lor. Jupiterienii le folosesc de asemenea pentru a mânca în ele.

60

Atunci când spiritele lui Jupiter au văzut caii din lumea noastră, aceștia mi-au părut mai mici decât de obicei, deși erau la fel de puternici și înalți. Acest lucru se datora ideii pe care aceste spirite o aveau despre proprii lor cai. Ele au spus că ai lor erau asemănători însă mult mai mari; ei trăiau sălbăticiți în păduri și îi înspăimântau pe oameni atunci când aceștia din urmă îi vedeau, deși nu le făceau nimic rău. Spiritele de pe Jupiter au spus de asemenea că simt o frică profundă și înnăscută față de ei. Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la cauza fricii lor. În sens spiritual, un cal înseamnă facultatea intelectului formată din cunoașterea faptelor și deoarece lor le este frică să-și dezvolte această facultate prin intermediul cunoașterii acumulate din lume, caii le provoacă frică. După cum se va vedea în ceea ce urmează, ei nu sunt interesați de cunoașterea faptelor care constituie învățarea umană. Calul înseamnă ceea ce este intelectual. Calul alb din Apocalipsă înseamnă înțelegerea Cuvântului.

61

Spiritele lumii lui Jupiter nu doresc să se asocieze cu spiritele lumii noastre din cauza diferenței de caracter și comportament. Ele spun că spiritele lumii

noastre sunt înșelătoare, pregătesc răul cu rapiditate și abilitate și știu sau gândesc puține lucruri cu privire la ceea ce este bun. Mai mult, spiritele lumii lui Jupiter sunt mult mai înțelepte decât spiritele lumii noastre. Ele spun despre acestea din urmă că vorbesc prea mult și gândesc prea puțin, astfel că nu pot avea o percepție interioară profundă despre ceea ce constituie binele. Din acest lucru au dedus că oamenii lumii noastre sunt oameni care se manifestă doar superficial, la exteriorul ființei lor.

[2] Unor spirite rele ale lumii noastre li s-a permis odată să-și pună în aplicare jocurile lor răuvoitoare pentru a enerva spiritele de pe Jupiter care erau împreună cu mine. Spiritele lumii lui Jupiter le-au făcut față o perioadă de timp destul de mare, însă în cele din urmă au admis că nu mai puteau suporta. Ele nu au putut crede că există spirite atât de rele, pentru că imaginația și gândirea lor au fost atât de pervertite încât păreau ca și legate, fără nici o speranță de a fi dezlegate și puse în libertate decât prin ajutorul divin. Atunci când am citit unele pasaje din Cuvânt despre iubirea Mântuitorului nostru, spiritele europene au început să facă niște scandaluri oribile cu intenția de a corupe spiritele lumii lui Jupiter. Primelor le-a fost pusă întrebarea cine au fost și ce au făcut în lume. S-a descoperit că unii dintre ei au fost predicatori, majoritatea făcând parte dintre cei care se autointitulează Societatea lui Dumnezeu sau Iezuiți. Am spus că atunci când au trăit în lume, au fost capabili să impresioneze până la lacrimi mulțimile predicându-le despre iubirea lui Dumnezeu. Motivul pentru care puteau face

acest lucru, am continuat eu, a fost că în lume ei gândeau un lucru și spuneau altul, și astfel ceea ce era în inimile lor diferea de ceea ce proferau cu buzele, acum însă nu li se permitea să vorbească înșelător pentru că devenind spirite, ele sunt forțate să vorbească după cum gândesc. Spiritele de pe Jupiter au fost în mod special uluite de posibilitatea existenței unei asemenea separări între interiorul și exteriorul unei ființe încât să poată spune un lucru și să gândească altul, ceva ce ele credeau a fi o imposibilitate.

[3] Ele au fost surprinse să audă că mulți oameni din lumea noastră devin de fapt îngeri și au inimile total diferite. Au presupus că toți oamenii lumii noastre sunt precum cei pe care îi întâlniseră. Li s-a spus însă că mulți oameni nu erau astfel, existând și cei ale căror gânduri sunt dictate de bine și nu de răutate, ca în cazul celorlalți. Ei sunt aceia care devin îngeri.

Pentru a le arăta adevărul acestor cuvinte, au coborât din cer coruri compuse din îngeri care unul după altul și împreună l-au slăvit pe Dumnezeu în armonie, într-un singur glas. Spiritele lui Jupiter care erau împreună cu mine au fost atât de încântate de aceste coruri încât se credeau aproape ridicate în paradis. Cântecele de slavă ale corurilor au durat aproape o oră și încântarea pe care spiritele jupiteriene au simțit-o mi s-a transmis și mie pentru a o putea simți și eu. Ele au spus că vor povesti despre acest episod și prietenilor lor care nu erau acolo. Atunci când mai multe spirite vorbesc la unison, acest lucru se numește cor. Vorbirea lor prezintă o inefabilă armonie. În viața de dincolo, corurile reprezintă modalitatea prin care spiritele se pun la unison.

62

Locuitorii lumii lui Jupiter definesc înțelepciunea ca fiind judecata evenimentelor care se produc în cursul vieții conform principiilor binelui și ale armoniei. Această înțelepciune ei o primesc de la părinți atunci când sunt copii și ea este transmisă succesiv descendenților. Iubirea înțelepciunii contribuie de asemenea la sporirea ei, deoarece ea crește pe măsură ce copiii devin părinți. Ei nu cunosc și nici nu doresc să cunoască ceva despre științele pe care le avem în lumea noastră. Ei le numesc umbre și le aseamănă cu norii care acoperă lumina soarelui. Ei și-au format această idee despre știință în urma întâlnirii cu unele spirite din lumea noastră care s-au lăudat cu înțelepciunea pe care le-a conferit-o știința.

[2] Spiritele din lumea noastră care s-au lăudat astfel au fost dintre acelea care considerau înțelepciunea a fi doar o chestiune de memorie, cum ar fi de exemplu cunoașterea limbilor culte, în special ebraica, greaca și latina, a experiențelor înregistrate în literatură, a criticii, a datelor experimentale, a termenilor tehnici, în special cei din filosofie, și a altor lucruri asemănătoare. Ele nu au folosit aceste cunoștințe ca o modalitate de a atinge înțelepciunea, ci au privit înțelepciunea ca fiind posesia unei asemenea cunoașteri. Deoarece ei nu și-au utilizat cunoașterea ca un mijloc de a-și îmbunătăți facultățile de a raționa, și-au limitat puterile de percepție în viața de dincolo. Ele pot discerne doar terneni tehnici și pot discuta despre ei și pentru cei care nu văd nimic altceva, asemenea lucruri sunt precum praful sau norii care acoperă vederea intelectului (vezi

38 de mai sus). Cei care s-au mândrit cu aceste cunoștințe, percep încă și mai puține în timp ce aceia care și-au utilizat cunoașterea științifică pentru a anihila și a submina credințele autentice ale bisericii și-au distrus total facultățile intelectuale, astfel încât viziunea lor este precum cea a bufnițelor în întunericul cel mai adânc*, ei confundând falsitatea cu adevărul și răul cu binele.

[3] Vorbind cu asemenea spirite, spiritele lumii lui Jupiter au conchis că știința produce obscuritate și orbire. Totuși, lor li s-a spus că în lumea noastră științele sunt modalități de a deschide vederea intelectului, care depinde de lumina cerească. Însă, din cauza dominanței aspectelor legate de viața naturală, viața simțurilor, aceste științe servesc mai curând ca o cale spre nebunie, adică aduc dovezi care sunt mai curând în favoarea naturii decât a lui Dumnezeu și mai curând în favoarea lumii decât a Împărăției Cerurilor.

[4] Li s-a mai spus în continuare că științele sunt în ele însele bogate din punct de vedere spiritual, iar posesorii lor se aseamănă cu posesorii bogățiilor lumești, pentru că și acestea sunt modalități prin care o ființă își poate aduce servicii, atât ei înșiși, cât și aproapelui și țării și de asemenea poate face și rău. Ele pot fi comparate și cu hainele care sunt atât utile și conferă un aspect plăcut dar în același timp pot fi și sursă a mândriei pentru cei care doresc să fie

*Menționăm că la data la care a fost scris acest text nu se cunoștea nimic din faptul că bufnița are efectiv o vedere ageră pe timp de noapte. Această comparație a fost făcută cu scopul de a evidenția greșeala în care persistă cei care cred că adevărata cunoaștere este cunoașterea discursivă asimilabilă erudiției (n. tr.)

respectați doar pentru ele. Spiritele lumii lui Jupiter au înțeles foarte bine aceste lucruri însă au fost surprinse de faptul că, trăind ca ființe umane, aceste spirite pământene s-au oprit la mijloace și au preferat înțelepciunii adevărate mijloacele care duc la atingerea ei, neobservând faptul că scufundarea minții printre mijloace fără a o ridica dincolo de ele înseamnă a o umbri și orbi.

63

Din partea inferioară a pământului a urcat un anumit spirit și, vorbind cu mine, a spus că a auzit conversația mea cu celelalte spirite, însă nu a înțeles remarcile cu privire la viața spirituală și lumina spirituală. L-am întrebat dacă dorea să fie învățat despre acestea, însă a spus că nu aceasta era intenția sa. Am fost capabil să deduc din vorbele sale că, fiind extrem de prost, el nu era capabil să înțeleagă asemenea chestiuni. Îngerii mi-au spus că în timpul în care a trăit în lume a fost printre cei faimoși pentru învățătura lor. El era rece, după cum se putea simți clar din aerul din jurul său. Acesta era un semn al luminii naturale pure, însă neînsoțită de lumină spirituală, deci el nu a utilizat cunoașterea științifică pentru deschiderea ci pentru închiderea căii sale către lumina Împărăției Cerești.

64

Deoarece locuitorii lumii lui Jupiter dobândesc inteligența într-un mod diferit de cel al locuitorilor lumii noastre și, mai mult, datorită faptului că prin modul lor de trai au dobândit un caracter diferit, ei nu pot suporta faptul de a fi împreună cu

spiritele pământene pentru prea mult timp, fie îndepărtându-se ei, fie îndepărtându-i pe ceilalți. Există ceea ce noi trebuie să denumim sfere spirituale cu o emanație continuă sau mai bine zis cu o continuă scurgere din fiecare spirit. Sursa lor este activitatea produsă de sentimentele afective și gânduri și astfel constituie însăși viața spiritului. În viața de dincolo aceste sfere sunt cele care determină asocierile dintre spirite. Emanațiile care sunt în armonie unesc spiritele atât cât această armonie permite, cele care sunt în conflict păstrează spiritele separate atât cât cere acest conflict*.

[2] Spiritele și îngerii lumii lui Jupiter corespund în Omul Cosmic PUTERII IMAGINATIVE A GÂNDIRII care este o activitate a părților interne. În schimb, spiritele lumii noastre răspund diferitelor funcții ale părților externe ale corpului. Atunci când acestea încearcă să domine, activitatea imaginativă nu-și poate exercita influența din interior. Aceasta este cauza conflictului între sferele de viață ale fiecărei lumi. Din fiecare persoană, spirit și înger emană o sferă spirituală, sfera propriei lor vieți care îi înconjoară. Sursa sa constă în viața afectivă și a gândirii. În viața de dincolo aceste sfere determină formarea și dizolvarea grupurilor.

65

În ceea ce privește practicile religioase ale spiritelor lumii lui Jupiter, doctrina lor principală este recunoașterea Domnului nostru ca Stăpânitor Suprem al cerului și al

* Acest lucru este de asemenea valabil și în ceea ce privește spiritele încarnate, pentru că această sferă spirituală există și se manifestă și în timpul vieții fizice (n.tr)

pământului. Ei îl numesc pe El Singurul și Unicul Dumnezeu. Deoarece în timpul vieții în corpul fizic îl recunosc și îl adoră pe El, îl caută și după moarte și Îl găsesc; El este același cu Domnul nostru. Le-am întrebat dacă aveau cunoștință de faptul că Dumnezeul lor cel Unic a fost om. Ele au răspuns că toată lumea știe că El este un om deoarece mulți oameni de pe planeta lor L-au văzut ca om. El îi învață despre adevăr, îi apără și le dă viață veșnică acelora care, din propria lor bunătate, îl adoră. În continuare, au spus că El le-a revelat cum trebuie să trăiască și ce trebuie să creadă. Aceste revelații sunt transmise de la părinți la copii, astfel încât această învățătură se transmite tuturor familiilor și astfel întregului trib descendent al unui strămoș. Ei au continuat spunând că lor li se pare că aceste învățături sunt încrustate în mințile lor. Spiritele lumii lui Jupiter au ajuns la această concluzie din faptul că percep și recunosc instantaneu, ca și cum ar fi ceva spontan, dacă ceea ce relatează alții despre viața cerească a unei persoane este adevărat sau nu.

[2] Ele nu știau că Dumnezeul lor cel Unic s-a născut ca om în lumea noastră. Au remarcat că acest lucru nu era de nici un interes pentru ele, ci doar faptul că El, Domnul universului, a fost om. Atunci când eu le-am spus că în lumea noastră El s-a numit Iisus Hristos și că Hristos înseamnă Cel Uns sau Regele, spiritele lumii lui Jupiter au răspuns că nu îl adoră ca pe un rege, deoarece a fi rege înseamnă a fi implicat în afacerile lumești, ci îl adoră pe El ca Mântuitor. Unele spirite din lumea noastră se îndoiesc de identitatea dintre

Dumnezeul lor și al nostru, dar spiritele lumii lui Jupiter au risipit această îndoială reamintind faptul că L-au văzut pe El în Soare și L-au recunoscut ca fiind Acela pe care L-au văzut în lumea lor (vezi secțiunea 40 de mai sus).

[3] Cu o altă ocazie, spiritele de pe Jupiter au simțit o îndoială trecătoare cu privire la identitatea dintre Dumnezeul lor și al nostru, însă această îndoială momentană a fost imediat risipită; ea s-a datorat unor spirite din lumea noastră. Apoi, spre surpriza mea, ele au fost atât de rușinate de îndoiala lor de moment încât mi-au comunicat să nu public acest episod de frica de a fi acuzați într-un anumit grad de necredință, deși de fapt ele știu acest lucru mai bine decât alții.

[4] Aceste spirite au fost foarte mult impresionate și au fost mulțumite atunci când li s-a spus că Dumnezeul lor Unic este singurul om și din El derivă întreaga noastră umanitate, că noi suntem oameni în măsura în care noi suntem imaginile Sale, adică în măsura în care Îl iubim pe El și pe aproapele nostru, fiind astfel într-o stare de bine, pentru că bunătatea iubirii și a credinței este imaginea lui Dumnezeu.

66

În timp ce citeam Capitolul 17 al Evangheliei lui Ioan despre iubirea lui Dumnezeu și glorificarea Sa, erau cu mine unele spirite ale lumii lui Jupiter. La auzul a ceea ce este scris acolo, caracterul sacru al acelor rânduri i-a uluit și au admis că totul de acolo era de natură divină. Însă atunci, unele spirite ale lumii noastre care au fost necredincioase, au continuat să sugereze idei scandaloase, spunând că El s-a născut

ca orice copil obișnuit, a trăit ca un om și a arătat ca orice alt om, a fost crucificat și așa mai departe. Spiritele lui Jupiter nu au acordat însă atenție acestor idei. Ele au spus că aceste spirite sunt asemănătoare cu diavolii lor de care le este scârbă, adăugând că mințile lor erau total lipsite de orice element ceresc, fiind umplute cu o materie pământeană numită de către aceste spirite zgură. Ele au spus că și-au dat seama de acest lucru din faptul că auzind că în lumea lor ei sunt goi, gândurile spiritelor din lumea noastră au devenit imediat obscene deoarece nu se gândeau deloc la viața lor cerească despre care de asemenea li s-a spus.

67

Am putut vedea precis cât de clară este percepția spiritelor lumii lui Jupiter cu privire la subiectele spirituale prin modul în care ei mi-au înfățișat metoda Domnului Dumnezeu de a transforma stările negative în cele pozitive. Ele au înfățișat mintea intelectuală ca având o formă minunată, înzestrată cu activitate conformă cu viața iubirii. Ele au făcut acest lucru într-un mod indescriptibil în cuvinte, atât de inteligent încât era chiar vrednic și de lauda îngerilor. Erau acolo prezenți unii învățați din lumea noastră care și-au cufundat facultățile intelectuale în terminologii științifice, în a scrie și gândi mult despre formă, substanță, material și imaterial și alte asemenea, fără însă a le da vreo utilizare. Aceștia au fost incapabili să înțeleagă chiar și reprezentarea unei idei în forma unei imagini.

68

În lumea lor, preocuparea principală

este de a împiedica ființele să cadă în credințe eronate despre Dumnezeul lor Unic. Dacă ei observă că oamenii încep să gândească incorect despre El, îi avertizează, apoi îi amenință și în final îi pedepsesc pentru a-i face să renunțe. Spiritele lumii lui Jupiter au spus că practica lor este de a scăpa de orice familie astfel infectată prin condamnarea la moarte pronunțată nu de companionii lor, ci de către spirite care le suprimă respirația și astfel le iau viața odată ce astfel de oameni au fost condamnați la moarte. În acea lume spiritele vorbesc cu oamenii și îi pedepsesc dacă au greșit și de asemenea dacă și-au format intenția de a face rău. Voi reveni mai târziu asupra acestui subiect. Deci, dacă ei au gânduri greșite despre Dumnezeul Cel Unic, sunt condamnați la moarte, dacă nu revin asupra ideilor lor. În acest mod este menținută adorarea Domnului care este pentru ei Dumnezeul Suprem.

69

Ele au spus că nu au sărbători, ci în fiecare dimineață la răsărit și fiecare seară la apus realizează în corturile lor o slujbă de adorare a Dumnezeului Cel Unic. De asemenea ei cântă propriile lor imnuri.

70

Am fost informat în continuare că în acea lume există unii oameni care se numesc sfinți și comandă servitorilor lor în număr foarte mare, sub amenințarea pedepsei, să li se adreseze cu titlul de domni. Ei de asemenea le interzic să-L adore pe Domnul Universului spunând că ei sunt domni intermediari și că vor transmite

rugăciunile lor către Domnul Universului. Ei nu îl numesc precum ceilalți oameni Domnul Universului, adică Domnul nostru, Dumnezeu Cel Unic. Ei îl numesc pe El Domnul Preaînalt, deoarece ei înșiși se numesc domni.

[2] Ei numesc Soarele lumii lor fața Domnului Preaînalt și cred că El își are sălașul acolo, motiv pentru care adoră de asemenea Soarele. Restul locuitorilor îi repudiază și nu vor să aibă nimic de-a face cu ei, atât din cauză că adoră Soarele cât și din cauză că se numesc pe ei înșiși domni, fiind adorați de către servitorii lor ca zeități intermediare.

[3] Spiritele mi-au arătat acoperământul pentru cap purtat de aceste persoane care era de forma unei pălării închise la culoare.

[4] În viața de dincolo acest tip de oameni pot fi văzuți în stânga la o oarecare înălțime, stând precum niște statui, fiind adorați de servitorii pe care i-au avut. Dar, după o perioadă de timp și aceștia îi tratează ca pe ceva ridicol. Spre surpriza mea, fețele lor au strălucirea focului, acest lucru se datorează credinței lor în faptul că sunt sfinți. Dar, în ciuda fețelor strălucitoare, lor le este în realitate frig și caută cu disperare să se încălzească. Acest lucru clarifică faptul că focul care îi face să strălucească este focul iluzoriu al iubirii de sine. Pentru a se încălzi, ei își imaginează că taie lemne și în timp ce fac acest lucru par să vadă sub bușteni ceva asemănător cu un om pe care imediat încearcă să-l lovească. Acesta este rezultatul autoatribuirii de merite și sfințenie. Aceasta este soarta celor care se comportă astfel în acea lume, de a-și imagina că taie lemne în lumea de dincolo. Același lucru se produce

și unor oameni din lumea noastră despre care am vorbit în alte părți. În scop ilustrativ, pot adăuga aici experiența pe care eu am avut-o cu acești oameni.

În zona pământului inferior, sub tălpile picioarelor se găsesc de asemenea și din cei care au privit faptele și lucrările bune ca meritorii. Mulți dintre ei își imaginează că taie lemne. Locul unde se găsesc este mai curând rece și ei par să se încălzească de pe urma acestei activități. Am vorbit cu ei și i-am întrebat de ce nu doreau să părăsească acel loc. Ei au răspuns că încă nu munceau suficient de mult pentru a merita acest lucru, însă când vor ajunge la sfârșitul stagiului vor fi eliberați. Ei sunt oameni ce aparțin naturii, deoarece dorința de a obține eliberarea nu este o idee spirituală din cauză că provine din ego și nu de la Dumnezeu. Mai mult, ei gândesc că sunt mai buni decât restul oamenilor, unii dintre ei disprețuindu-i efectiv pe ceilalți. Dacă în viața de dincolo ei nu primesc mai multă fericire decât restul, devin mânioși pe Dumnezeu, drept rezultat, atunci când taie lemne li se pare ca și cum Dumnezeu poate fi văzut cumva în spatele bușteni lor. Acesta este rezultatul indignării lor. Dumnezeu este singurul care este bun și drept. Aceia care consideră faptele bune ca fiind aducătoare de merite, adică aceia care doresc să-și câștige intrarea în Împărăția Cerurilor prin intermediul faptelor bune pe care le fac, aceștia în viața de dincolo doresc să aibă servitori și nu sunt mulțumiți niciodată. Ei își disprețuiesc vecinii și chiar se mânie pe Dumnezeu dacă nu-și primesc recompensa. Ei aparțin grupului de oameni care par să taie lemne în zona pământului inferior.

71

Este un fapt comun în lumea lui Jupiter ca spiritele să vorbească cu locuitorii învățându-i și pedepsindu-i dacă se comportă greșit. Deoarece îngerii mi-au spus multe despre aceste lucruri, aș dori să vă relatez aceste experiențe în ordine. Motivul pentru care spiritele vorbesc cu oamenii de acolo este că aceștia din urmă petrec o mulțime de timp gândindu-se la cele cerești și la viața de după moarte și se îngrijesc relativ puțin de viața fizică. Ei știu că vor continua să trăiască după moarte și că starea lor de fericire va depinde atunci de starea omului intern care s-a format în timpul vieții fizice. În lumea noastră, conversațiile cu spiritele și îngerii erau un eveniment obișnuit în timpurile străvechi din același motiv: oamenii se gândeau mai mult la cer și mai puțin la pământ. Dar, în cursul timpului, această comunicare directă cu cerul a fost întreruptă pe măsură ce omul a devenit mai mult îndreptat către exterior decât către interior sau, ceea ce este același lucru, a început să se gândească mai mult la lume și mai puțin la cer. Această stare de separare s-a accentuat atunci când el nu a mai crezut în existența raiului și a iadului sau în faptul că posedă un spirit care trăiește după moarte. În momentul prezent se consideră că corpul uman are viață proprie și nu că această viață vine de la spiritul din el. Dacă oamenii nu ar avea credința într-o reînviere corporală atunci nu ar avea deloc credință în reînviere.

În ceea ce privește prezența spiritelor printre locuitorii lumii lui Jupiter, există spirite care pedepsesc, unele care dau instrucțiuni și unele care controlează. Spiritele care pedepsesc se atașează în partea stângă și se apleacă spre spate; din această poziție ele extrag din memoria unei persoane tot ceea ce ea a făcut și a gândit. Acest lucru este ușor pentru spirite, deoarece atunci când ajung în preajma unei persoane ele pot lua cunoștință de conținutul întregii sale memorii. Dacă găsesc greșeli în acțiunile sau gândurile unui om, aceste spirite i le aduc la cunoștință și îl pedepsesc prin intermediul durerilor în încheieturi, picioare, mâini sau în jurul regiunii epigastrice. Acesta este un lucru la care spiritele se pricep foarte bine, când le este permis. Atunci când asemenea spirite se apropie de o persoană, îi insuflă teroare și frică, fapt care face respectiva persoană conștientă de apropierea lor. Spiritele rele sunt capabile să inspire teamă persoanelor de care se apropie, în special cele care atunci când au trăit în lume au fost hoți.

[2] Pentru a mi se permite să cunosc modul în care aceste spirite se comportă la apropierea de o persoană din lumea lor, unui astfel de spirit i s-a permis să se apropie de mine. Atunci când s-a apropiat, am avut un sentiment inconfundabil de frică și oroare, însă era mai curând o oroare exterioară decât una interioară, deoarece știam că este un spirit de acest tip. Am putut efectiv să-l văd arătând ca un nor întunecat având în el stele mișcătoare. Stelele mișcătoare indică falsități, iar cele fixe adevăruri. El s-a atașat de partea mea stângă spre spate și a început să-mi

reproșeze acțiunile și gândurile mele pe care mi le-a extras din memorie interpretându-le negativ*. A fost însă oprit de către îngeri. Descoperind că era în prezența unui alt om decât a unuia din lumea sa, el a început să vorbească cu mine spunând că la apropierea de o persoană știa toate detaliile gândurilor și faptelor acesteia și apoi pronunța reproșuri severe și pedepsea acea persoană cu diferite tipuri de dureri. El mi-a demonstrat tipul de pedepse cu care i se permite să pedepsească oamenii din lumea lor dacă aceștia fac sau intenționează să facă fapte rele. Pe lângă durerea de încheieturi exista o contracție dureroasă în jurul ombilicului care se simțea ca și cum ar fi strânsă de o centură îngustă; o altă pedeapsă consta apoi din valuri de sufocare până când victima era foarte tulburată; mai era de asemenea și împiedicarea ei să mănânce altceva decât pâine pe o anumită perioadă de timp și, în cele din urmă, condamnarea la moarte, dacă persoana respectivă nu se oprea din a face fapte rele, și privarea de bucuriile unei soții, a copiilor și tovarășilor. Și acestea erau însoțite de o senzație de durere.

73

Spiritele instructori se așează de asemenea în partea stângă, însă mai către în față. Ei de asemenea aduc reproșuri pentru faptele negative, însă sunt mai blânde și apoi îi învață pe oameni cum să trăiască. Și aceste spirite apar în negru, însă nu precum norii

* Spiritele au acces la întreaga memorie a unei persoane însă nimic din memoria lor nu trece în cea a persoanei. Îngerii au acces la sentimentele și scopurile care inițiază și direcționează gândirea, dorințele și faptele unei persoane (n.a).

ca în cazul spiritelor menționate anterior, ci ca și cum ar fi îmbrăcați în saci.

[2] Ele sunt numite instructori, iar celelalte spirite sunt denumite spirite care pedepsesc. Atunci când aceste spirite sunt prezente, sunt prezenți și îngeri. Ei se așează lângă zona capului și îl umplu în modul lor caracteristic. Prezența lor este percepută ca o răsuflare blândă, deoarece le este teamă de faptul că cineva ar putea suferi cea mai mică durere sau anxietate la apropierea sau influența lor. Îngerii supraveghează spiritele care pedepsesc și pe cele care dau instrucțiuni, asigurându-se că spiritele din primul grup nu-i fac persoanei mai mult rău decât permite Dumnezeu și că acelea din grupul al doilea spun adevărul.

[3] Atunci când lângă mine era acel spirit pedepsitor, erau de asemenea prezente acolo spirite angelice, păstrându-mi fața constant veselă și surâzătoare, cu regiunea din jurul buzelor mele împinsă înainte și gura ușor deschisă. Atunci când Dumnezeu permite, îngerii sunt cu ușurință capabili să facă acest lucru grație influenței lor. Ei au spus că prezența lor determină locuitorii lumii lui Jupiter să-și asume aceeași expresie facială.

74

Dacă după ce a fost pedepsită și instruită de către spirite, o persoană face rău din nou sau se gândește să-l facă și nu se supune poruncilor adevărului, atunci el este pedepsit mai sever la reîntoarcerea spiritului pedepsitor. Spiritele angelice temperează însă pedeapsa, depinzând de intenția care a stat la baza acțiunilor și de voința din spatele gândurilor unei asemenea

ființe umane. Din asta se poate deduce că îngerii lor care se situează în jurul capului exercită asupra persoanei un anumit tip de judecată, deoarece ei dau permisiuni și exercită un efect și o influență restrictive. Mi s-a spus însă că nu ei sunt cei care judecă, ci Dumnezeu este singurul judecător; toate poruncile date de către spiritele pedepsitoare și instructori sunt inspirate de influența Sa, astfel încât doar în aparență provin de la aceste spirite.

75

În lumea lui Jupiter, spiritele vorbesc cu oamenii, însă oamenii nu vorbesc cu spiritele. Singurul lucru pe care ei îl spun atunci când au greșit și sunt învățați să nu mai greșească este că nu vor mai repeta greșeala. Lor nu li se permite să spună cuiva că un spirit a vorbit cu ei; dacă o fac, sunt pedepsiți după aceea. Atunci când spiritele lui Jupiter erau cu mine, la început au crezut că erau împreună cu un om al lumii lor. Însă atunci când le-am vorbit și m-am gândit că ar trebui să public experiențele mele pentru ca și alții să afle despre ele, nefiindu-le permis să mă pedepsească și să-mi dea instrucțiuni, ele au realizat că erau cu altcineva.

76

Există două semne că aceste spirite sunt prezente în apropierea cuiva. Primul este observarea unui bătrân cu o față albă. Acesta este un semn că nu vor spune decât adevărul și nu vor face decât ceea ce este corect. De asemenea, se poate vedea o față stând la fereastră, acesta este un semn că sunt gata de a pleca. Și eu am văzut acel bătrân ca și fața stând la fereastră; imediat ce aceasta din

urmă a apărut, spiritele m-au părăsit.

77

Pe lângă spiritele ce tocmai au fost menționate, mai există și spirite care oferă sfaturi opuse. Ele sunt ale acelor care în timpul cât au trăit în lume au fost alungați de către ceilalți din cauza răutății lor. Atunci când ele sosesc, se poate percepe căzând aproape de față ceva asemănător cu un foc zburător. Ele se poziționează în spatele persoanei însă sub ea, vorbind în sus din acea poziție. Ei afirmă opusul a ceea ce spiritele instructoare transmit de la îngeri, că nu este nevoie să trăiești așa cum ești învățat, ci poți trăi după propriile dorințe și alte lucruri asemănătoare. Aceste spirite vin de obicei după ce primele spirite pleacă. Oamenii acelei lumi știu însă ce sunt și cum sunt ele și deci nu le iau în considerare. Însă și acesta este un mod de a învăța despre rău și astfel de a cunoaște binele. Cu adevărat, se poate cunoaște natura binelui prin confruntarea cu opusul acestuia care este răul. Totul este perceput prin reflectarea asupra diferitelor tipuri și grade de diferență în compararea cu opusul.

78

Spiritele care pedepsesc și cele care dau instrucțiuni nu se apropie de cei care se numesc sfinți și domni intermediari așa cum fac cu alte spirite din acea lume, deoarece aceștia nu doresc să fie instruiți și nu pot fi făcuți mai buni prin disciplină. Ei sunt incorigibili deoarece sunt motivați doar de iubirea de sine. Spiritele au spus că îi recunosc după răceala lor și atunci când simt frigul ei îi părăsesc.

79

Printre spiritele lui Jupiter există unii care se numesc coșari deoarece se îmbracă asemănător unui coșar și au o față plină de funingine. Mi s-a permis să descriu cine sunt și care este caracterul lor. Un spirit de acest tip m-a vizitat și m-a implorat insistent să intervin pentru el astfel încât să poată fi primit în rai. El a spus că nu știa să fi făcut rău, el doar a criticat locuitorii lumii sale, adăugând că după ce i-a criticat i-a și instruit. El s-a poziționat în partea mea dreaptă, sub umăr și mi-a vorbit ca și cum ar fi avut limba despicată. Putea foarte bine să inspire milă dar tot ce am putut să răspund a fost că nu-i puteam oferi nici un ajutor, deoarece doar Dumnezeu i-l putea da. Și nici nu puteam să intervin, neștiind dacă acest lucru era util sau nu. Însă, dacă merita, i-am spus că putea să spere. El a fost apoi trimis înapoi pentru a se alătura spiritelor drepte ale lumii sale. Însă acestea din urmă au spus că natura sa face imposibilă admiterea acestuia în compania lor. Totuși, deoarece era atât de perseverent, continuând să implore să fie admis în rai, a fost trimis către o comunitate de spirite drepte din lumea noastră. Însă și acestea au răspuns că nu putea rămâne cu ele. În lumina paradisului el apărea negru, deși el pretindea că nu este negru, ci maro roșcat.

[2] Mi s-a spus că spiritele care își găsesc ulterior companie printre cei care alcătuiesc provincia VEZICULELOR SEMINALE din Omul Cosmic încep precum acesta. Sămânța se acumulează în acele vezicule și este îmbrăcată într-un material adecvat pentru a împiedica disiparea principiului creator al ei, acest material poate fi eliminat

doar în cervixul uterului, astfel încât ceea ce el îmbracă să poată servi pentru concepție, adică pentru impregnarea ovulului. Drept rezultat, această parte a sămânței manifestă un efort ardent, o dorință arzătoare de a se dezbrăca pentru a lăsa restul să-și îndeplinească funcția. Cazul acestui spirit este unul asemănător. El a venit la mine în zdrențe și mi-a repetat că arde de dorința de a ajunge în rai și acum a început să perceapă că este tipul de spirit capabil de acest lucru. Mi s-a permis să-i comunic că probabil acest lucru era o indicație a faptului că va fi admis în curând. Îngerii i-au spus apoi să-și dea jos hainele; el era atât de nerăbdător încât și le-a dat jos mai repede decât orice. Acesta a fost un mod de prezentare a naturii dorinței la cei din provincia corespunzătoare veziculelor seminale.

[3] Mi s-a spus că asemenea spirite, atunci când sunt pregătite pentru rai, sunt dezbrăcate de hainele lor și îmbrăcate în haine noi, strălucitoare și devin îngeri. Ei sunt asemuiți cu larvele care, după ce trec prin stadiul lor umil sunt transformate în pupe și apoi în fluturi. Atunci acestea primesc o haină diferită cu aripi colorate în albastru, galben, argintiu sau auriu. Apoi ele sunt libere să zboare în aer ca și cum ar fi propriul lor paradis, să se unească și să depună ouă, asigurând astfel propagarea speciei lor. În același timp, li se dă ca hrană nectarul plăcut și dulce și mirosul diferitelor flori.

80

În ceea ce am scris până acum nu am spus nimic despre cum sunt îngerii acelei lumi. Cei care vizitează oamenii din lumea lor și

se plasează în zona capului nu sunt îngerii cerului lor interior, ci spirite angelice sau îngeri ale cerului exterior. Deoarece mi-a fost dezvăluită natura acestor îngeri, aș dori să vă relatez ceea ce mi s-a permis să învăț despre ei.

[2] Unul dintre spiritele lui Jupiter care inspiră frica a venit în stânga mea sub cot și mi-a vorbit din această poziție. Vorbirea sa era stridentă, iar cuvintele sale nu erau separate unul de celălalt astfel că a durat ceva timp până să-i înțeleg spusele. Uneori, vorbind, el îmi transmitea frică. M-a avertizat că și eu trebuie să salut îngerii atunci când aceștia vin. Mi s-a permis să-i răspund în schimb că nu eu trebuia să fac acest lucru, ci toți au fost primiți în prezența mea așa cum sunt ei.

[3] Au ajuns la mine unii îngeri din acea lume și din modul în care mi-au vorbit am fost capabil să realizez că ei sunt foarte diferiți de îngerii lumii noastre. Vorbirea lor nu este în cuvinte, ci în idei care se împrăștie în toate direcțiile prin interiorul meu. Ei de asemenea exercitau un anumit efect asupra feței mele făcând-o să se conformeze acelor idei în cele mai mici detalii, începând de la buze către periferie, în toate direcțiile. Ideile care luau locul cuvintelor erau separate, dar doar ușor.

[4] După aceea ei au vorbit cu mine prin intermediul ideilor chiar și mai puțin separate una de alta, astfel încât abia se putea distinge vreun interval între ele. Pentru modul meu de percepție părea ca și sensul cuvintelor înțelese de cei care sunt atenți doar la sens, ignorând cuvintele. Am descoperit că această vorbire este mai ușor de înțeles și mai plină de semnificații.

Precum tipul precedent de vorbire, influența sa se făcea simțită pe față însă, în acord cu tempo-ul vorbirii, era mai continuă. Însă, spre deosebire de tipul precedent, influența nu a început cu buzele, ci cu ochii.

[5] Mai târziu, ei au vorbit cu mine chiar mai complet și mai continuu și atunci fața mea a fost incapabilă să țină ritmul cu mișcări adecvate; am simțit însă influența lor acționând asupra creierului, care atunci s-a comportat într-un mod asemănător. În cele din urmă, ei au vorbit în așa fel încât efectul vorbirii lor îl puteam simți doar asupra intelectului. Era perceput la fel de fluid ca atmosfera rarefiată. Puteam percepe influența, însă nu puteam percepe detaliile.

Aceste tipuri de vorbire erau mai curând precum fluidele: primul ca apa curgătoare, al doilea ca un lichid mai rarefiat, al treilea ca aerul, iar al patrulea ca atmosfera rarefiată. Spiritul din stânga mea, pe care l-am menționat înainte, ne întrerupea din când în când cu comentarii, în special pentru a mă avertiza să fiu respectuos atunci când am de-a face cu îngerii săi, pentru că au existat spirite din lumea noastră care au introdus idei neplăcute. El a spus că nu a înțeles ce spuneau îngerii, însă a înțeles mai târziu, atunci când s-a apropiat de urechea mea stângă. În acel moment, vorbirea sa nu mai era atât de stridentă ca înainte, ci asemănătoare celorlalte spirite.

81

Mai târziu am vorbit cu îngerii despre experiențele din lumea noastră, în special despre tipărire, despre Cuvânt și despre diferitele învățături ale bisericii extrase din Cuvânt. Le-am spus că Cuvântul și

învățăturile religioase sunt publicate și astfel răspândite tuturor. Ei au fost foarte surprinși că asemenea subiecte pot fi publicate prin cărți și tipărituri.

82

Mi s-a permis să văd ceea ce se petrece atunci când spiritele acestei lumi sunt, atunci când sunt pregătite, luate la cer pentru a deveni astfel îngeri. În acele momente sunt văzute care de ceremonie asemănătoare cu cele care l-au purtat pe Ilie și cai care strălucesc ca focul. Aspectul lor strălucitor ca al focului se datorează faptului că aceasta este o imagine prin care ei sunt instruiți și pregătiți să intre în Împărăția Cerurilor. Carul de ceremonie semnifică învățăturile bisericii, iar caii strălucitori semnifică intelectul iluminat. Caii înseamnă ceea ce ține de intelect. Calul Alb din Apocalipsă înseamnă înțelegerea Cuvântului. Ilie, în sens figurat, înseamnă Cuvântul. Deoarece Cuvântul este sursa tuturor învățăturilor bisericii și a înțelegerii acesteia, Ilie a fost denumit Carul triumfal al lui Israel și al călăreților lui. El de asemenea a fost ridicat la cer de un car triumfal și de cai de foc.

83

Cerul în care ei sunt ridicați poate fi văzut la dreapta lumii lor, așadar separat de cerul îngerilor lumii noastre. Îngerii din acel cer apar îmbrăcați într-un albastru strălucitor presărat cu mici stele aurii, aceasta deoarece în timpul vieții lor umane lor le place foarte mult această culoare. Ei de asemenea o consideră a fi culoarea cea mai cerească, în special deoarece se află într-o stare de iubire

a binelui corespunzătoare acelei culori. Albastru presărat cu roșu sau portocaliu corespunde cu binele iubirii celeste, albastrul presărat cu alb sau cu aspect strălucitor corespunde cu binele iubirii spirituale.

84

Am văzut un cap lipsit de păr însă doar în partea superioară și mi s-a spus că cei care vor muri într-un interval de un an au o asemenea viziune, ei începând după ea să se pregătească. Oamenilor de aici nu le este frică de moarte, decât că trebuie să-și părăsească soția, copiii sau părinții, deoarece ei știu că vor continua să trăiască după moarte. Ei știu că viața nu-i va părăsi și, deoarece vor merge în cer, nu numesc acest fenomen moarte, ci a deveni ceresc. Dacă în lumea lor au trăit într-o stare de iubire conjugală adevărată și, părinți fiind, au avut grijă de copii așa cum trebuie, ei nu mor din cauza vreunei boli, ci liniștiți, ca în somn; astfel ei trec din acea lume în cer.

[2] Vârsta medie a oamenilor de acolo în momentul morții este de 30 de ani numărați după anii lumii lor. Motivul pentru care ei mor într-un interval de timp atât de scurt este că Providența Divină asigură ca populația să nu crească peste numărul care poate fi suportat de acea lume. Un alt motiv este că după ce ating această vârstă ei se opun ghidării din partea spiritelor și îngerilor pe care o acceptă cei care nu au ajuns încă la ea, astfel încât spiritele și îngerii rar se apropie de cineva care este mai bătrân. Ei ajung la maturitate mult mai repede decât oamenii din lumea noastră și se căsătoresc la primele semne ale tinereții. Plăcerile lor

sunt să-și iubească soțul sau soția și să aibă grijă de copii. Celelalte plăceri ei le numesc cu bună știință tot plăceri însă le consideră plăceri exterioare.

IV

LUMEA SAU PLANETA MARTE ȘI SPIRITELE ȘI LOCUITORII ACESTEIA

85

Spiritele lui Marte sunt printre cele mai bune spirite din lumile acestui sistem solar. Aceasta deoarece ele sunt în mare măsură precum oamenii celești, deloc diferiți de cei ai Bisericii cele mai străvechi a acestei lumi. Atunci când este înfățișată natura lor, ei sunt reprezentați cu fețele în cer și corpurile în lumea spiritelor iar aceia dintre ei care sunt îngeri cu fețele întoarse către Dumnezeu și corpurile în cer. Prima și cea mai străveche biserică din lumea noastră a fost o biserică celestă, conducătoarea tuturor. O biserică este denumită celestă atunci când principala sa caracteristică este iubirea de Dumnezeu și este denumită spirituală atunci când caracteristica sa principală este compasiunea îndreptată către aproape și credința.

86

Planeta Marte este considerată de către spirite și îngeri ca ocupând o poziție fixă precum și celelalte planete. Ea se află în față

stânga la o anumită distanță la nivelul pieptului, cu alte cuvinte în exteriorul sferei în care se află spiritele lumii noastre. Spiritele unei lumi sunt separate de spiritele alteia deoarece spiritele fiecărei lumi corespund cu o anumită zonă din Omul Cosmic. Drept rezultat, stările lor nu sunt aceleași, ci sunt diverse și această diversitate de stări îi face să apară separați unii de ceilalți, fie la stânga, fie la dreapta și la o distanță mai mică sau mai mare. Cerul este în corespondență cu Dumnezeu iar o ființă umană corespunde în cele mai mici detalii cu cerul astfel încât în ochii lui Dumnezeu cerul este un om la o scară imensă și poate fi denumit Omul Cosmic. A fost descris din experiență întregul subiect al corespondenței dintre om și Omul Cosmic în toate părțile sale. În viața de dincolo distanțele apar a fi reale și sunt făcute vizibile în conformitate cu stările interioare ale îngerilor și spiritelor.

87

Au venit de acolo unele spirite și s-au plasat în dreptul tâmplei mele stângi. De aici ei și-au trimis vorbele către mine însă eu nu le-am înțeles. Curgerea vorbirii lor era extrem de blândă, nu am mai simțit niciodată ceva atât de blând, precum cea mai gingașă briză. Ea mai întâi a ajuns de sus la tâmpla mea stângă și la urechea mea stângă apoi a trecut către ochiul meu stâng deplasându-se gradat către dreapta și apoi curgând în jos, în special din ochiul stâng, către buze. După ce a ajuns pe buze ea a intrat în gură și a continuat să treacă prin gură în creier prin trompa lui Eustache. Atunci când suflul lor a atins acel punct, le-am înțeles vorbele

și am fost capabil să discut cu ei. Am observat că atunci când vorbeau cu mine, buzele mele se mișcau și într-o măsură mai mică și limba. Acest lucru se datora corespondenței dintre vorbirea interioară și cea exterioară. Vorbirea exterioară constă din sunete articulate care călătoresc către membrana externă a urechii și prin intermediul micilor membrane, organe și fibre sunt purtate către creier.

[2] Din această vorbire ne putem da seama de faptul că locuitorii lui Marte sunt de un tip diferit de acela al locuitorilor lumii noastre. Sunetul este puțin prezent, vorbirea este aproape tăcută și urmează o cale mai scurtă spre a ajunge la auzul și vederea interioară. Având o asemenea natură, ea este perfecționată, mai plină de concepte ale gândirii și astfel mai aproape de vorbirea spiritelor și îngerilor. Sentimentele ce însoțesc vorbirea lor le sunt etalate pe fețe și pe gândurile ochilor, pentru că la ei gândirea și vorbirea, ca și sentimentele și expresiile faciale, constituie o unitate. Ei consideră o crimă a gândi un lucru și a spune altul sau a dori un lucru și prin intermediul feței a arăta altceva. Ei nu știu ce înseamnă ipocrizia, înșelătoriile și viclenia.

[3] Asociindu-mă cu anumiți oameni dintre cei mai vechi din lumea noastră, am fost capabil să învăț că și ei puteau vorbi în mod asemănător. Pentru a ilustra acest lucru, aș dori să vă relatez în continuare ceea ce am auzit:

Printr-un tip de influență pe care nu o pot descrie, mi s-a arătat cum era vorbirea printre cei ce aparțineau bisericii cele mai străvechi. Ea nu era articulată precum vorbirea în cuvinte din timpul nostru, ci tăcută. Nu era produsă nici de respirația

exterioară ci era un fel de respirație internă astfel că putea fi desemnată ca vorbire în gânduri. Am fost de asemenea capabil să realizez cum este această respirație internă; ea începea din zona ombilicului și urca spre inimă și de aici pe buze fără a face nici un zgomot în timpul vorbirii. Ea nu intra în urechea ascultătorului pe ruta externă impresionând ceea ce se numește timpanul, ci pe un traseu intern care de fapt astăzi este numit trompa lui Eustache. Mi s-a arătat cum vorbind astfel ei își pot exprima mai complet deciziile minții decât prin sunete articulate sau cuvinte vorbite. Asemenea vorbire este și ea controlată de respirație, însă aceasta este respirația exterioară. Nu există nici un cuvânt sau, mai precis, nici o parte a unui cuvânt care să nu fie controlată de expirație. În cazul acestor oameni însă, ea era mult mai perfecționată, deoarece era controlată de respirația internă care, datorită faptului că este internă, este mai avansată și mai bine adaptată ideilor gândului. Mai mult, ea era ajutată de ușoare mișcări ale buzelor și de modificări corespunzătoare ale expresiei faciale. Pentru că datorită faptului că aceștia au fost oameni cerești, toate gândurile lor le străluceau pe fețe și în ochi. Ele se modificau în deplin acord cu aspectul exterior, expresia facială reflectând sentimentele afective ale vieții lor, iar ochii lumina. Ei nu au fost niciodată capabili să adopte o înfățișare care nu era în acord cu ceea ce gândeau. Deoarece vorbeau prin intermediul respirației interioare, respirația spiritului fiecărei persoane, ei au fost de asemenea capabili să se asocieze și să vorbească cu îngerii.

[4] Mi-a fost arătat modul de a respira al

spiritelor de pe Marte și am perceput că respirația lor începea din regiunea toracelui către ombilic și de aici urca spre gură trecând prin zona pieptului printr-o expirație imperceptibilă. Aceasta, împreună și cu alte dovezi pe care le-am experimentat, mi-au permis să văd că ele posedau un caracter celest care nu era diferit de acela al oamenilor care au aparținut bisericii celei mai străvechi din lumea noastră. Prima și cea mai veche biserică din această lume a fost o biserică celestă, conducătoarea tuturor celorlalte biserici. Spiritele și îngerii au propriul lor tip de respirație.

88

Am fost informat că spiritele lui Marte corespund în Omul Cosmic cu aspectul median dintre intelectual și volitiv, adică GÂNDIREA BAZATĂ PE AFECȚIUNE și, în aspectul ei cel mai bun, AFECȚIUNEA GÂNDIRII. Iată de ce fețele lor acționează unitar cu gândurile, ei sunt incapabili să se prefacă. Deoarece ei corespund cu acest aspect din Omul Cosmic, în planul corpului le corespunde zona dintre creierul mare și cerebel. Pentru cei al căror creier și cerebel sunt unite în ceea ce privește funcțiile spirituale, fețele lor acționează la unison cu gândirea, astfel încât sentimentele generate de aceasta din urmă strălucesc pe fețele acestor oameni, iar tendința generală a gândirii lor rezultată de pe urma sentimentelor afective este ilustrată de semne care pleacă de asemenea din ochi. Din acest motiv, atunci când aceste spirite erau cu mine, am putut simți clar cum partea frontală a capului meu este puternic trasă spre spatele capului adică creierul tras

către cerebel. În vremurile străvechi, fețele oamenilor din lumea noastră erau puternic influențate de cerebel; în acele timpuri fețele lor erau în concordanță cu sentimentele interioare ale persoanei. Mai târziu însă, când influența a trecut spre creierul mare, oamenii au început să mintă și fețele lor să ilustreze sentimente prefăcute care nu erau trăite.

89

Odată când spiritele lui Marte au venit la mine și au preluat sfera în care mintea mea funcționa, au ajuns și unele spirite din lumea noastră și au dorit să pătrundă în această sferă. Acest lucru însă a determinat spiritele lumii noastre să înnebunească deoarece erau total nepotrivite pentru această sferă. Spiritele lumii noastre răspund simțurilor externe ale Omului Cosmic astfel încât ideile lor erau direcționate către lume și către ei înșiși în timp ce ideile spiritelor lui Marte erau direcționate către Împărăția Cerurilor și către aproapele lor. Aceasta a fost cauza conflictului. Au venit însă spiritele angelice de pe Marte și prin sosirea lor au întrerupt comunicarea, astfel încât spiritele lumii noastre s-au depărtat.

90

Spiritele angelice au vorbit cu mine despre modul de trai al locuitorilor lumii lor. Ele au spus că locuitorii lui Marte nu sunt împărțiți în regate, ci în comunități mai mari sau mai mici în care se asociază cei cu caractere asemănătoare. Ei știu acest lucru instantaneu după fețe și vorbire și rareori greșesc; astfel, ei devin instantaneu prieteni. De asemenea ele au spus că le plac foarte

mult întâlnirile în care discută ceea ce se petrece în comunitățile lor și în special în ceruri, pentru că mulți dintre ei se bucură de o comunicare liberă cu îngerii cerurilor.

[2] În comunitățile lor, oricine începe să aibă gânduri negative care duc la intenții rele este alungat. Aceștia sunt lăsați singuri astfel încât trăiesc în mod mizerabil în afara comunității, printre stânci sau în alte locuri și nimeni nu se mai interesează de ei. Unele comunități încearcă diferite metode de a-i aduce pe calea cea bună, însă atunci când aceste încercări se dovedesc a fi în van, ele întrerup contactul cu ei. Prin astfel de mijloace, comunitățile iau precauții pentru a împiedica pătrunderea între membrii comunității a dorinței de a conduce sau de a acumula bogății; cu alte cuvinte ei se asigură că nimeni nu va prelua controlul unei comunități și apoi al mai multora numai din dorința de a conduce și de asemenea că nimeni nu va fura proprietatea altora din dorința de a fi bogat. Fiecare individ de aici trăiește mulțumit cu propriul său avut și de propriul său renume, de reputația de a fi cinstit și de a-și iubi aproapele. Dacă cei care gândesc și intenționează să facă fapte rele nu ar fi respinși, dacă ei nu ar respinge sever și cu prudență iubirea de sine și iubirea lumii încă din stadiile ei primare, această plăcere și pace a minții ar fi perturbată. Acestea sunt iubirile care constituie motivele creării imperiilor și regatelor. În ele există puțini cei care nu doresc să conducă și să posede proprietatea altora deoarece există puțini care se comportă cinstit și drept din dragoste pentru adevăr și dreptate și sunt chiar și mai puțini cei care fac bine din compasiune decât din frica de legea de a fi

privați de viețile lor, de bogăție sau de renumele și reputația aduse de aceste fapte.

91

Despre subiectul adorării Divinului de către locuitorii lumii lui Marte, spiritele angelice au spus că îl recunosc și adoră pe Dumnezeul nostru, numindu-l pe El Unicul Dumnezeu, conducătorul cerului și al universului; întregul bine provine de la El, iar El le servește drept ghid. El poate fi adesea văzut de către ei în lumea lor. Am fost apoi capabil să le spun că și creștinii din lumea noastră cred că El este conducătorul cerului și al pământului, conform propriilor cuvinte ale Domnului Iisus din Evanghelia lui Matei: "Datu-mi-s-a putere deplină pe pământ și în ceruri" (Matei 28:18). Însă, spre deosebire de cei din lumea lui Marte, creștinii nu cred acest lucru.

[2] Ele au spus de asemenea că au o credință potrivit căreia tot ceea ce ei au este impur și diavolesc și că tot binele din ei îi aparține lui Dumnezeu. Într-adevăr, ei au mers până acolo încât au spus despre ei înșiși că sunt diavoli, iar Dumnezeu îi salvează din iad susținându-i continuu.

[3] Odată când a fost invocat numele lui Dumnezeu, am văzut acele spirite având o stare de umilință atât de sinceră și profundă încât nu pot descrie în cuvinte. Umilința lor conținea gândul că ei sunt în iad astfel încât nu meritau deloc să se uite spre Dumnezeu care este însăși sfințenia. Acest gând era atât de adânc implantat în credința lor încât erau aproape ieșiți din ei înșiși, rămânând în genunchi până când Dumnezeu i-a ridicat și i-a salvat din iad, ca să spunem astfel. La ieșirea din această stare de umilință ei erau

plini de bine și dragoste, fapt ce le-a conferit o profundă bucurie a inimii. Când se umilesc în felul acesta, ei nu se orientează cu fața spre Dumnezeu, neîndrăznind să facă astfel, ci se uită în altă parte. Spiritele care erau în jurul meu au spus că niciodată nu au văzut o asemenea umilință.

92

Unele din spiritele din acea lume au fost surprinse de faptul că eram înconjurat de atât de multe spirite din iad și că și acestea vorbeau cu mine. Însă eu am fost capabil să răspund că ele au avut această permisiune pentru a-mi da posibilitatea să cunosc felul lor de a fi și motivul pentru care se aflau în iad, acesta fiind de fapt rezultatul vieții pe care ei au dus-o. De asemenea, am putut spune că printre ele erau multe pe care le-am cunoscut în timpul vieții lor îca oameni, unii dintre ei deținând atunci ranguri înalte, însă nu au iubit altceva decât lumea. I-am asigurat că nici un spirit rău, nici măcar cel mai diavolesc dintre ei nu putea să-mi facă nimic rău deoarece eram constant protejat de către Dumnezeu.

93

Mi-a fost arătat unul din locuitorii acelei lumi sau, mai curând, nu un locuitor efectiv, ci un spirit care semăna cu un locuitor de acolo. Fața sa era precum cea a locuitorilor lumii noastre, însă partea inferioară a ei era neagră, nu din cauza bărbii, pentru că nu avea așa ceva, ci datorită unei zone negre care era în locul acesteia. Această zonă neagră se extindea pe ambele părți până sub urechi. Partea superioară a feței era gălbuie precum cea a fețelor oamenilor din lumea noastră

care nu sunt complet albi.

Spiritele lumii lui Marte au continuat spunând că hrana consumată în lumea lor consta din fructele copacilor, în special dintr-un anumit fruct rotund care crește pe pământul lor și de asemenea și din legume. Îmbrăcămintea lor era făcută din fibrele scoarței unor anumiți copaci. Aceasta are o asemenea consistență încât poate fi țesută și lipită cu un fel de rășină pe care ei o au. Mai mult, ei au relatat că știu cum să facă focuri lichide pentru a-și asigura lumină seara și noaptea.

94

Am văzut un minunat obiect înflăcărat care își schimba culoarea, la început era purpuriu și apoi culoarea sa a trecut de la alb la roșu. Flacăra avea minunate nuanțe roșiatice. Am văzut de asemenea o mână de care acest obiect era lipit, mai întâi de dosul mâinii și apoi de palmă, de scobitura acesteia de unde flăcările curgeau peste tot împrejur. Această apariție a durat ceva timp și apoi mâna împreună cu flacăra s-a îndepărtat la o anumită distanță și au umplut de lumină locul unde s-au oprit. Mâna s-a topit în această lumină, iar apoi obiectul înflăcărat s-a transformat într-o pasăre. În ceea ce privește pasărea, ea avea aceleași culori ca și flacăra, iar culorile sale străluceau în același fel însă au suferit o serie de transformări odată cu viața păsării. Ea a zburat, mai întâi în jurul capului meu și apoi în fața mea într-o cameră îngustă care semăna cu un altar. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât viața din ea scădea până când în cele din urmă s-a transformat în piatră. La început, culoarea sa era ca perla, însă mai târziu s-a întunecat

și, deși era fără viață, încă mai putea zbura.

[2] În timp ce această pasăre zbura în jurul meu și era încă plină de viață, a putut fi văzut un spirit ridicându-se de jos prin zona șalelor până la piept. El a dorit să prindă pasărea, însă deoarece era atât de minunată, spiritele din jurul meu l-au împiedicat, pentru că toți aveau privirea fixată pe ea. Însă spiritul care a urcat cu insistență i-a convins că Dumnezeu era cu el și acționa pe baza instrucțiunilor Sale. Deși cei mai mulți dintre ei nu au crezut asta, nu l-au mai împiedicat să ia pasărea. În acel moment însă, o influență din cer l-a forțat să-i dea drumul din mână și să o lase să zboare liber.

[3] După acest incident, spiritele din jurul meu, care au observat pasărea și transformările ei succesive, au discutat între ele destul de mult timp. Ele au perceput că o asemenea viziune trebuie cu siguranță să aibă un înțeles ceresc și știau că ceva înflăcărat înseamnă iubire celestă și sentimentele ce o însoțesc. Mâna de care era lipită flacăra înseamnă viața și puterea vieții, modificările de culoare semnifică diferitele variații ale vieții în ceea ce privește înțelepciunea și inteligența. Semnificația păsării este asemănătoare, singura diferență fiind faptul că flacăra înseamnă iubire celestă și ceea ce este în legătură cu ea, iar pasărea iubire spirituală și ceea ce este în legătură cu ea. (Iubirea celestă este iubirea față de Dumnezeu, iar iubirea spirituală este dragostea și compasiunea față de aproape.) Modificările păsării în culoare și vioiciune până la transformarea ei în piatră înseamnă modificările succesive ale vieții spirituale în ceea ce privește inteligența.

[4] Ele mai știau de asemenea că

spiritele care urcă din regiunea șalelor spre cea a pieptului se agață cu încăpățânare de ideea falsă că sunt în contact cu Dumnezeu astfel încât cred că tot ceea ce fac, indiferent cât de multă răutate există în fapta lor, fac cu consimțământul lui Dumnezeu. Totuși, aceste informații nu le-au fost suficiente pentru a le descifra înțelesul viziunii. În cele din urmă, ele au fost informate din cer că prin acea viziune au fost descriși locuitorii de pe Marte. Iubirea lor celestă pe care mulți dintre ei o manifestă încă, a fost simbolizată de obiectul înflăcărat ce adera de mână. Pasărea, atunci când culorile ei erau cele mai intense și era plină de viață simboliza iubirea lor spirituală. Totuși, atunci când pasărea s-a transformat în piatră devenind lipsită de viață și închizându-se la culoare, aceasta a însemnat că locuitorii acelei lumi care s-au depărtat de binele iubirii și s-au dedicat răului încă mai cred că sunt în contact cu Dumnezeu. Spiritul care s-a ridicat și a dorit să prindă pasărea avea un înțeles asemănător.

95

Pasărea de piatră era de asemenea o reprezentare a locuitorilor acelei lumi care, într-o manieră stranie, transformă gândurile și trăirile afective ale vieții lor în ceva aproape inexistent. În legătură cu acest subiect, am auzit următoarele:

[2] Deasupra capului meu era un spirit care discuta cu mine. Din sunetul vocii sale, a fost posibil să-mi dau seama că era mai mult sau mai puțin într-o stare de somn. În această stare vorbea foarte mult și în ceea ce spunea era atât de cumpătat încât chiar și treaz fiind nu s-ar fi putut descurca mai

bine. Am fost capabil să percep că el era folosit ca o persoană prin care vorbeau îngerii, în această stare el putea înțelege ceea ce se spunea și putea reproduce cuvintele pentru că vorbele sale erau în întregime adevărate, și, dacă simțea vreo influență provenind dintr-o altă sursă, o admitea însă nu o reproducea. L-am chestionat cu privire la starea sa, iar răspunsul său a fost că era una de pace, fără nici un fel de griji cu privire la viitor. În același timp el a fost de ajutor îngerilor, care i-au permis să fie în contact cu cerul. Mi s-a spus că asemenea oameni corespund în Omul Cosmic cu sinusul superior sagital care se găsește între cele două emisfere ale creierului și rămân aici într-o stare de pace, chiar dacă în celelalte două emisfere ale creierului este multă activitate.

[3] În timp ce vorbeam cu acest spirit, alte spirite s-au deplasat în fața capului meu unde era spiritul pe care doreau să-l vadă. El s-a dat la o parte pentru a le face loc. Aceste spirite nou venite discutau între ele, însă nici eu nici spiritele din jurul meu nu am putut înțelege ce vorbeau. Am fost informat de către îngeri că acestea erau spirite din lumea lui Marte care posedau însușirea de a vorbi între ele fără ca restul spiritelor să înțeleagă sau să perceapă ceva. Am fost surprins că există o asemenea vorbire deoarece toate spiritele au un limbaj comun care provine din gândirea lor și este compus din idei care în lumea spirituală sunt percepute ca și cuvinte. Mi s-a spus că acele spirite au un mod special de formare a ideilor pe care îl exprimă prin intermediul buzelor și feței astfel încât ceilalți nu-i pot înțelege. În același timp ei își retrag în mod

deliberat gândurile și au o mare grijă să nu permită nici unei stări afective să fie ilustrată pe fețele lor. Aceasta deoarece dacă ar fi percepută cea mai mică stare afectivă, atunci gândurile lor ar ieși la iveală deoarece gândurile provin din stările afective ca și cum ar fi conținute în acestea.

Am fost în continuare informat că locuitorii lumii lui Marte - toți nu toți, ci numai aceia care privesc viața în cer doar ca o chestiune de cunoaștere, fără a arăta iubire prin modul în care trăiesc - au inventat acest mod de a vorbi și atunci când devin spirite ei îl păstrează. Aceștia erau cei în mod special simbolizați de pasărea de piatră, deoarece producerea vorbirii prin intermediul expresiilor faciale și a mișcării buzelor îndepărtând orice urmă de afecțiune și retrăgându-și gândurile față de alții înseamnă a scoate viața din vorbire și a o transforma într-o statuie, ființa care vorbește astfel devenind gradat de aceeași natură.

[4] Dar, deși ei își imaginează că discuțiile lor nu sunt înțelese de către alții, spiritele angelice percep toate detaliile conversațiilor dintre ei și aceasta deoarece nu poate fi retrasă întreaga lor gândire. Pentru a li se ilustra acest lucru, li s-a acordat o demonstrație pe loc. Mă gândeam la faptul că spiritelor rele ale lumii noastre nu le este rușine să-i atace pe ceilalți. Această idee a ajuns la mine provenind de la spiritele angelice care le-au perceput discuțiile. Acele spirite ale lumii lui Marte au recunoscut cu surprindere că acesta era subiectul conversației lor. Mai mult, un spirit angelic a fost capabil să le dea în vileag și mai multe detalii ale conversației și gândurilor lor, oricât de mult au încercat ei să-și retragă gândurile de la el.

[5] Ulterior aceste spirite au exercitat de sus o influență asupra feței mele. Ea apărea sub forma unor fine benzi de ploaie; aceasta arăta că ele nu aveau nici un fel de afecțiune pentru bine și adevăr pentru că benzile ilustrează acest lucru. Apoi ele au vorbit deschis cu mine și au spus că locuitorii lumii lor conversează într-o manieră asemănătoare. Lor li s-a spus că acest lucru era greșit, deoarece blochează componentele interioare astfel încât le rămân doar aspectele exterioare, privându-i astfel și de viață. Această vorbire era în mod deosebit rea deoarece este necinstită. Oamenii cinstiți nu au nici o dorință să spună sau chiar să gândească ceva fără ca alții să știe, chiar dacă alții înseamnă toată lumea și cerul întreg. Însă cei care nu doresc ca alții să știe ceea ce ei vorbesc, de obicei îi judecă pe ceilalți, având despre ei o părere proastă și în consecință o părere bună despre ei înșiși. Acest obicei îi aduce la punctul în care susțin și exprimă o opinie proastă despre biserică, despre cer și chiar despre Însuși Dumnezeu.

[6] Mi s-a spus că aceia care iubesc cunoașterea fără a trăi așa cum dictează această cunoaștere corespund în Omul Cosmic cu membrana interioară a craniului. Însă cei care s-au obișnuit să vorbească fără afecțiune și să-și păstreze gândurile pentru ei înșiși fără a le împărtăși cu ceilalți, corespund cu partea osificată a membranei, deoarece de la faptul de a avea o oarecare viață spirituală ei au ajuns să nu o mai aibă deloc. Contactul între comunitățile de spirite și îngeri se face prin trimiterea de spirite ca emisari; acestea se numesc spirite subordonate.

96

Deoarece pasărea de piatră i-a simbolizat de asemenea și pe cei care sunt interesați doar de ceea ce cunosc, lipsindu-le astfel orice urmă de viață a iubirii, aș dori să adaug aici o demonstrație a faptului că doar spiritele înzestrate cu iubire cerească și în care această iubire reprezintă sursa cunoașterii lor, au viață spirituală. Vă voi arăta de asemenea că o iubire conține în ea însăși întreaga cunoaștere necesară acelei iubiri.

Să luăm spre exemplu animalele Pământului și de asemenea creaturile cerului, păsările. Ele cunosc tot ceea ce este necesar manifestărilor particulare ale iubirii din ele. Aceste manifestări particulare ale iubirii sunt: a se hrăni, a găsi un loc de trai sigur, a se reproduce, a-și crește puii și, în unele cazuri, a-și construi un adăpost pentru iarnă. Așadar, ele au toată cunoașterea de care au nevoie, deoarece ea este conținută în aceste iubiri și le este acordată prin intermediul receptorilor destinați acestui scop. În cazul anumitor animale, această cunoaștere este de natură să ne uimească profund. Cunoașterea lor este înnăscută, iar noi o denumim instinct, ea însă ține de natura iubirii care le este proprie.

[2] Dacă ființa umană ar fi în posesia iubirii care-i este proprie, iubirea către Dumnezeu și iubirea către aproapele său (acestea sunt adevăratele iubiri ale omului, iubiri cerești care se disting de cele ale animalelor), atunci omul ar avea nu numai întreaga cunoaștere de care are nevoie, ci de asemenea inteligență și înțelepciune pentru că acestea provin din fațetele cerești ale iubirii, adică din Dumnezeu prin intermediul Cerului. Însă, deoarece omul

nu este înzestrat din naștere cu aceste capacități de a iubi, ci cu opusele lor, iubirea de sine și iubirea față de lume, el prin naștere nu este înzestrat decât cu ignoranță și îi lipsește cunoașterea. Și totuși, cu ajutorul mijloacelor divine, el este îndrumat către un anumit grad de inteligență și înțelepciune, deși de fapt nu poate obține nimic dacă nu îndepărtează de la el iubirea de sine și iubirea lumii, deschizând astfel calea iubirii de Dumnezeu și a aproapelui.

[3] Iubirea față de Dumnezeu și cea față de aproape conțin în ele însele întreaga inteligență și înțelepciune fapt demonstrat de cei care dispun de aceste iubiri în lumea noastră. După moarte, în viața de dincolo, ei au aici cunoașterea și înțelepciunea de care anterior nu erau conștienți. De fapt, ei gândesc și vorbesc precum restul îngerilor, spunând lucruri inefabile, pe care urechile lor nu le-au auzit și mințile lor nu le-au cunoscut. Motivul este că aceste fațete ale iubirii posedă abilitatea de a primi în ele însele astfel de lucruri.

V

DESPRE LUMEA SAU PLANETA SATURN ȘI SPIRITELE ȘI LOCUITORII ACESTEIA

97

Spiritele din această lume pot fi văzute în față la o distanță considerabilă, mai jos, la

nivelul genunchilor, acolo apare lumea lor. Atunci când privirea este orientată în acea direcție, pot fi văzute un mare număr de spirite, toate din lumea lui Saturn. Ele se văd în această parte către dreapta. Mi s-a permis să discut și cu ele și astfel să descopăr felul lor de a fi în comparație cu al altora. Ele sunt drepte și rezervate, și deoarece au o părere slabă despre ele însele, în lumea de dincolo par a fi mici.

98

Ele sunt foarte umile în adorarea lui Dumnezeu deoarece se privesc ca fiind insignifiante. Îl adoră pe Dumnezeul nostru și îl recunosc ca fiind singurul Dumnezeu. Din când în când, Dumnezeu le apare efectiv în forma unui înger, adică în formă umană și atunci dumnezeirea îi strălucește pe față impresionându-i astfel din punct de vedere mental. Când sunt suficienți de maturi, locuitorii planetei vorbesc de asemenea și cu spiritele; ele îi învață despre Dumnezeu, despre modul cum trebuie să fie El adorat și despre cum trebuie ei să trăiască.

Oricând cineva dorește să inducă în eroare spiritele lumii lui Saturn, deviindu-i de la credința în Dumnezeu sau de la umilința lor în fața Lui și de la dreptatea vieții, ele spun că-și doresc moartea. Atunci în mâinile lor se pot zări mici cuțite cu care în aparență ei se izbesc în piept. Atunci când sunt întrebate de ce fac acest lucru, răspunsul lor este că mai curând ar muri decât să fie îndepărtate de Dumnezeu. Pe baza acestui fapt, spiritele lumii noastre râd de ele și le insultă pentru această purtare a lor. Ele însă răspund că sunt perfect conștiente de faptul că nu se omoară, ci este

doar o consecință a intenției lor care le face să prefere moartea faptului de a fi împiedicate să-L adore pe Dumnezeu.

99

Ele au spus că uneori sunt vizitate de spirite ale lumii noastre care îi întreabă ce Dumnezeu adoră. Răspunsul lor este că cei care întreabă trebuie să fie nebuni și că nu există nebunie mai mare decât să întrebi pe cineva ce Dumnezeu adoră având în vedere faptul că există un singur Dumnezeu în întregul univers și este chiar o nebunie și mai mare a spune că Dumnezeu nu este singurul Dumnezeu, Acela care domnește peste întregul cer și peste întreaga lume. Pentru că Acela care stăpânește cerul este de asemenea stăpânitorul lumii, deoarece lumea este condusă prin intermediul Cerului.

100

Ele au spus că există unii oameni în lumea lor care spun că Dumnezeu este luminătorul lor nocturn care este întins. Aceștia însă sunt ținuți deoparte de restul oamenilor și nu sunt tolerați. Luminătorul lor nocturn provine din marele inel care înconjură de la distanță lumea lor și din lunile pe care noi le cunoaștem ca fiind sateliții lui Saturn.

101

Ei au relatat că sunt vizitați adesea de alte spirite de un alt tip, care călătoresc în escadroane și care doresc să știe despre ei. Ei au diferite moduri de a descoperi de la spiritele saturniene tot ce știu ele. Spiritele lumii lui Saturn au spus despre aceste spirite

că nu sunt nebune, ci doar atrase de cunoaștere, fără nici un alt scop decât obținerea ei. Ulterior ei au fost informați că aceste spirite provin de pe planeta Mercur, adică din lumea cea mai apropiată de Soare și își găsesc plăcerea doar în ceea ce cunosc și nu în utilizarea practică a acestor cunoștințe.

102

Locuitorii și spiritele planetei Saturn corespund în Omul Cosmic cu simțul care se găsește la mijlocul distanței între omul natural și cel spiritual, însă se îndepărtează de natural fiind pe pragul spiritualului. Iată de ce acele spirite sunt văzute ca fiind rapid purtate la cer și apoi la scurt timp sunt trimise înapoi, pentru că tot ceea ce este în legătură cu simțurile spirituale este ceresc, iar totul în legătură cu simțurile naturale este inferior cerului.

[2] Deoarece spiritele lumii noastre corespund în Omul Cosmic cu simțurile naturale și corporale, mi s-a permis să învăț prin experiență directă modul cum omul spiritual și cel natural se confruntă și se luptă, dacă omul natural nu se găsește într-o stare de credință și compasiune față de aproape.

[3] Spiritele lui Saturn au fost văzute venind de departe și apoi s-a stabilit o comunicare directă între ele și unele spirite ale lumii noastre. Atunci când au devenit conștienți de spiritele lumii lui Saturn, spiritele pământene au devenit aproape nebune și au început să-i atace cu remarci insultătoare despre credință și despre Dumnezeu și, pe lângă grosolăniile lor, chiar s-au băgat printre ei, iar nebunia de care

sufereau i-a făcut chiar să încerce să le facă rău. Spiritele lui Saturn însă nu au fost deloc speriate, fiind calme și sigure pe ele. Spiritele lumii noastre, aflându-se printre spiritele lui Saturn, au început să nu se simtă bine și să respire greu, astfel încât s-au grăbit să se îndepărteze, unul într-o direcție, altul în alta și astfel au dispărut.

[4] Acest lucru i-a făcut pe cei prezenți capabili să înțeleagă modul de a fi al omului natural care, separat fiind de omul spiritual, intră într-o sferă spirituală; el este împins către nebunie. Pentru că atunci când omul natural este separat de spiritual, el poate înțelege doar înțelepciunea lumii, fără a primi nimic ceresc. Toți cei care se bazează doar pe înțelepciunea lumii nu cred în nimic decât în ceea ce le oferă simțurile lor și nu au încredere decât în ceea ce le oferă impresiile înșelătoare ale simțurilor. Atunci când acestea nu sunt îndepărtate datorită influenței lumii spirituale, duc la credințe false. Iată de ce pentru ei chestiunile spirituale apar ca lipsite de sens în asemenea grad încât cu greu pot suporta să mai audă menționate aspecte spirituale. Drept rezultat, asemenea oameni înnebunesc dacă sunt menținuți într-o sferă spirituală. Acest lucru nu se produce însă în timp ce ei trăiesc în lumea fizică. Ei fie consideră aspectele spirituale într-un mod care ține de natura fizică fie își închid urechile față de aceste aspecte, cu alte cuvinte ei aud, dar nu ascultă.

[5] Acea experiență mi-a dovedit de asemenea că omul natural nu poate urca până la omul spiritual. Însă atunci când o persoană se găsește într-o stare de credință și astfel se bucură de o viață spirituală, omul spiritual exercită o anume influență asupra

omului natural și gândește în el. Influența spirituală, adică influența provenind din lumea spirituală, poate acționa asupra lumii naturale, însă natura nu poate influența lumea spirituală. Există o aparentă influență a exteriorului unei ființe asupra interiorului ei, însă aceasta este înșelătoare.

103

Spiritele acelei lumi mi-au oferit și alte informații despre locuitorii ei, revelându-mi printre altele natura societății lor. Ele au spus că locuitorii planetei trăiesc grupați în familii separate unele de altele. Deci, un soț împreună cu soția și copiii formează un grup. Atunci când copiii se căsătoresc, ei părăsesc casa părinților și nu se mai interesează de ei. Drept rezultat, spiritele acelei lumi pot fi văzute în perechi. Locuitorii lumii lui Saturn poartă o îmbrăcăminte ușoară, deoarece au o piele groasă care îi protejează contra frigului. Mai mult, spiritele mi-au spus că toți oamenii din lumea lor știu că vor trăi după moarte și deci nu acordă nici o atenție corpurilor lor decât pentru a le menține în viață. Viața, spun ei, va continua pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Tot din același motiv ei nu îngroapă corpurile morților, ci le îndepărtează de ei acoperindu-le cu crengi din copacii pădurilor.

104

Atunci când i-am întrebat despre marele inel care poate fi văzut de pe planeta noastră ridicându-se deasupra orizontului planetei lor și modificându-i aspectul, ei au spus că nu îl percep ca pe un inel, ci doar ca o albire a cerului în diferite direcții.

VI

DESPRE LUMEA SAU PLANETA VENUS ŞI SPIRITELE ŞI LOCUITORII ACESTEIA

105

Spiritele şi îngerii consideră planeta Venus ca fiind observabilă în partea stângă, ceva mai în spate şi la o oarecare distanţă de lumea noastră. Noi spunem că spiritele cred că este aşa deoarece Soarele sistemului nostru solar nu este vizibil nici unui spirit şi de asemenea nu se vede nici o planetă. Spiritele au doar o idee despre existenţa acestora. Doar această idee îi face să considere Soarele sistemului nostru solar ca fiind un jet negru aflat în spatele lor, iar planetele nu sunt mobile ca în sistemul solar, ci sunt considerate a ocupa poziţii fixe. (Vezi 42 de mai sus).

106

Pe planeta Venus există două tipuri de oameni care au caractere opuse. Unii sunt blânzi şi umani, în timp ce alţii sunt fioroşi şi aproape ca nişte animale sălbatice. Cei care sunt blânzi şi umani pot fi văzuţi de partea cealaltă a lumii lor, cei care sunt fioroşi şi aproape ca animalele sălbatice se găsesc pe partea dinspre noi. Trebuie avut în vedere faptul că această poziţie depinde de modul lor de trai pentru că acesta este la originea oricărui spaţiu şi distanţe aparente în acea lume.

107

Au venit să mă viziteze unele spirite blânde și umane de pe cealaltă față a planetei; le-am văzut deasupra capului meu și am discutat cu ele diferite subiecte. Printre altele, ele mi-au spus că în timpul vieții lor în lume L-au recunoscut pe Dumnezeul nostru ca fiind unicul lor Dumnezeu și acum cred acest lucru mai mult decât oricând. Ele au declarat că L-au văzut pe El în lumea lor și mi-au prezentat în imagini modul cum El le-a apărut. Aceste spirite corespund în Omul Cosmic memoriei lucrurilor materiale care se complementează cu memoria lucrurilor imateriale ilustrată de spiritele lui Mercur. Drept rezultat, spiritele lui Mercur sunt foarte mult în armonie cu aceste spirite de pe Venus. Așadar, când acestea erau împreună, influența lor a provocat o modificare notabilă și o acțiune intensă asupra creierului meu (vezi 43 de mai sus).

108

Nu am vorbit cu spiritele aflate pe fața dinspre noi, care sunt fioroase și aproape ca animalele sălbatice, însă îngerii mi-au povestit despre natura și sursa sălbăticiei lor. Ei mi-au spus că acestora le place foarte mult să fure și să mănânce ceea ce au furat. Mi-a fost transmisă plăcerea simțită de ei în acest lucru, atunci când se gândesc că vor mânca obiectul furtului lor și am putut să realizez cât de copleșitoare era. Au existat odată în lumea noastră oameni care aveau o natură asemănătoare lor, după cum reiese din istorisirile diferiților oameni și de asemenea și din locuitorii țării Canaan (1 Sam. 30:16). Acest lucru se găsește și la oamenii evrei și israeliți din timpul lui David, atunci când

făceau razii în fiecare an pentru a fura de la alții și prăznuiau cu cele furate. Mi s-a spus de asemenea că acești locuitori sunt în cea mai mare parte giganți, iar oamenii din lumea noastră le ajung doar până la nivelul ombilicului. Mai mult, ei sunt proști și nu au nici un interes pentru cer sau viața veșnică, ci se îngrijesc doar de terenurile și de turmele lor.

109

Având o asemenea natură, atunci când ei intră în viața de dincolo, sunt atacați cel mai sever de rău și de falsități. Iadurile lor pot fi văzute în preajma lumii în care trăiesc și nu au legătură cu iadurile celor răi din lumea noastră, aceasta deoarece natura și caracterul lor sunt foarte diferite și deci răutatea și falsitățile lor sunt de un tip total diferit.

110

Cu toate acestea, cei care merită să fie salvați se găsesc în locuri pustiite unde sunt aduși la cea mai mare disperare. Nu există nici un alt mod în care răul și falsitățile de acest tip să poată fi învinse și îndepărtate. Atunci când se găsesc într-o stare de disperare, ei strigă că sunt fiare, ființe abominabile, pline de ură și drept rezultat sunt condamnați. În această stare, unii dintre ei se revoltă împotriva cerului, însă li se iartă acest lucru deoarece el se datorează disperării lor. Dumnezeu îi împiedică să treacă peste anumite limite fixe ale blestemelor lor. După suferințe extreme, deoarece corpurile lor sunt virtualmente moarte, ei în cele din urmă sunt salvați. Mi s-a spus de asemenea că atunci când acești

oameni trăiau în lumea lor, ei credeau într-un fel de Creator Suprem însă fără nici un fel de Mediator. Atunci când sunt salvați însă, sunt învățați că doar Domnul este în același timp Dumnezeu, Mântuitor și Mediator. Am văzut unii dintre ei luați la cer după suferințe extreme și atunci când au ajuns acolo, am simțit o asemenea duioșie plină de fericire că ochii mi s-au umplut de lacrimi.

VII

DESPRE SPIRITELE ȘI LOCUITORII LUNII

111

Au apărut deasupra capului meu unele spirite și am auzit de acolo voci tunătoare pentru că vocile lor sunau precum bubuitul tunetului care apare din nori în urma fulgerelor. Am presupus că era un număr imens de spirite care cunoșteau trucul de a-și face vocile să sune astfel. Spiritele mai simple care erau prezente lângă mine au râs de ele, lucru care m-a surprins foarte mult. Motivul râsului lor mi-a fost curând revelat în faptul că aceste spirite cu voce de tunet nu erau așa multe, ci doar câteva și erau mici precum copiii. Un alt motiv a fost că spiritele de lângă mine au mai fost anterior speriate prin intermediul unor tunete asemănătoare și totuși nu li s-a făcut nici un rău.

[2] Pentru a-mi arăta cum erau, unele dintre ele au coborât de la înălțimea de unde tunau. Am fost surprins să văd că unul îl căra în spate pe celălalt, deci au venit la mine ca o pereche. Fețele lor nu erau urâte,

ci un pic mai alungite decât ale altor spirite. La înălțime, ele semănau cu un băiat de șapte ani, însă corpul le era mai puternic, deci erau ca niște pitici. Îngerii mi-au spus că erau de pe Lună.

[3] Cel care era cărat în spate a venit către mine alipindu-se de partea mea stângă, sub umăr. El mi-a vorbit din acea poziție și mi-a spus că le face plăcere atunci când își fac vocea ca de tunet. Acest lucru înfricoșează spiritele care doresc să le facă rău făcându-le pe unele din ele să fugă, astfel încât ei se pot duce în siguranță unde doresc. Pentru a-mi demonstra că pot face un asemenea zgomot, el s-a retras de lângă mine alăturându-se altora, fără a ieși însă din raza mea vizuală și împreună au produs din nou același tip de tunet. Mai mult, ei mi-au demonstrat că vocea lor provine din abdomen, ca un fel de eructație și acest lucru era la originea tunetului.

[4] Am aflat că acest lucru provine din urma faptului că locuitorii Lunii nu vorbesc atât de mult din plămâni precum locuitorii altor lumi, ci din abdomen, folosind aerul care se colectează aici. Acest lucru are loc deoarece Luna nu este înconjurată de același tip de atmosferă ca al celorlalte lumi. Am fost informat că în Omul Cosmic spiritele lunii corespund cu cartilajul scutiform sau xifoid* de care sunt prinse coastele, în partea frontală și din care coboară *linea alba* care este suportul mușchilor abdominali.

112

Spiritele și îngerii cunosc faptul că există locuitori și pe Lună și de asemenea pe lunile sau sateliții din jurul planetelor Jupiter și Saturn. Cei care nu au văzut spiritele de

acolo și nu au vorbit cu ele se mai îndoiesc încă de existența oamenilor pe acești sateliți; totuși ele sunt în aceeași măsură lumi și unde există o lume acolo se vor găsi și oameni. Omul este scopul pentru care există o lume, iar Supremul Creator nu a făcut nimic fără scop. Oricine a cărui rațiune este iluminată poate fi sigur că scopul creației este rasa umană astfel încât din ea să se poată forma Împărăția Cerurilor.

VIII

MOTIVELE PENTRU CARE DUMNEZEU A ALES SĂ SE NASCĂ ÎN LUMEA NOASTRĂ ȘI NU ÎN ALTA

113

Așa cum am fost informat din cer, există multe motive pentru care Dumnezeu a vrut să se nască și să-și asume o natură umană în lumea noastră și nu în alta. CAUZA PRINCIPALĂ a fost de dragul Cuvântului care în lumea noastră poate fi scris și în această formă poate circula în întreaga lume și poate fi păstrat pentru întreaga posteritate, dând astfel posibilitatea să se facă cunoscut faptul că Dumnezeu a devenit om, chiar și tuturor celor din viața de dincolo.

114

Cauza principală a fost de dragul Cuvântului. Aceasta deoarece Cuvântul este

*Amândoi termenii erau odinioară utilizați pentru ceea ce astăzi este denumit în mod generic osul stern (n.tr.)

însuși Adevărul Divin care ne învață că există un Dumnezeu, un rai și un iad și că putem fi fericiți pentru totdeauna. Fără o revelație, toate aceste lucruri ar fi total necunoscute și în lumea noastră asta ar însemna lipsa Cuvântului. Totuși, omul a fost creat în așa fel încât nu poate muri, în ceea ce privește aspectul său interior. Lumina naturală, prin ea însăși, nu poate aduce nici un fel de cunoaștere despre Dumnezeu, rai și iad, despre modul cum oamenii trăiesc după moarte sau despre adevărurile divine care constituie modalitățile unei persoane de a obține viața spirituală veșnică. Acest lucru se poate stabili în urma faptului că mulți oameni, incluzându-i și pe cei educați, nu cred în ele în ciuda faptului că s-au născut acolo unde Cuvântul este cunoscut și au fost învățați despre aceste subiecte. A fost de aceea necesară o revelație din ceruri deoarece ființele umane sunt prin naștere destinate cerului.

115

Cuvântul a putut fi scris în lumea noastră deoarece arta scrisului a existat aici încă din cele mai vechi timpuri, la început pe tăbliță, apoi pe pergament, mai târziu pe hârtie și, în fine, el a putut fi tipărit. Providența Divină a hotărât astfel de dragul Cuvântului.

116

Cuvântul a putut fi apoi circulat prin întreaga lume deoarece toți oamenii de aici sunt în contact unii cu ceilalți, nu numai prin intermediul călătoriilor în străinătate, ci și prin lungi voiaje în fiecare parte a globului. Astfel Cuvântul, odată scris, a putut

fi răspândit de la un om la altul și toți l-au putut învăța.

117

Cuvântul, odată scris, a putut fi păstrat pentru întreaga posteritate adică timp de mii și mii de ani. Așa cum se cunoaște foarte bine, el se păstrează și astăzi.

118

Acest fapt a dat posibilitatea de a lămuri că Dumnezeu a devenit om. Acesta este primul scop al existenței Cuvântului și esența sa cea mai profundă. Nimeni nu poate crede în Dumnezeu și nimeni nu-L poate iubi decât dacă Îl poate percepe într-o formă sau alta. În consecință, cei care Îl recunosc ca o zeitate invizibilă și astfel incomprehensibilă alunecă în a considera natura ca fiind Dumnezeu și astfel ajung să nu mai creadă deloc în Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a dorit să se nască aici și să facă acest lucru cunoscut prin intermediul Cuvântului pentru ca să fie înțeles nu numai de cei de pe acest glob, ci și de spiritele și îngerii din alte lumi, ca și de necredincioșii lumii noastre. În viața de dincolo, necredincioșii sunt învățați de către îngeri, iar aceia care au trăit vieți corecte în concordanță cu propria lor religie, acceptă adevărurile credinței și Îl recunosc pe Dumnezeu.

119

Trebuie să fie cunoscut faptul că în lumea noastră Cuvântul care ne-a fost dat de Dumnezeu prin intermediul cerului este legătura care unește cerul și lumea. De aceea, totul atunci când este interpretat în sensul

Cuvântului corespunde lucrurilor divine din cer, iar Cuvântul în sensul său cel mai înalt se referă la Dumnezeu, la împărăția Sa din ceruri și la pământ, la iubirea și la credința care provin din El și sunt îndreptate către El și astfel la viața care provine din El și se reîntoarce la El. Acestea sunt subiectele prezentate îngerilor cerești atunci când Cuvântul lumii noastre este auzit și predicat. Îngerii din ceruri și oamenii de pe pământ înțeleg Cuvântul într-un mod diferit, îngerii îi urmează sensul interior sau spiritual, iar oamenii de aici sensul exterior sau natural. Cuvântul reprezintă legătura între Cer și Pământ și de aceea a fost scris în întregime prin intermediul corespondențelor. Sensul cel mai profund al Cuvântului este în legătură doar cu Dumnezeu și cu Împărăția Sa.

120

În oricare altă lume Adevărul Divin este făcut cunoscut pe cale orală de către spirite și îngeri, așa cum am spus anterior despre locuitorii altor lumi ai acestui sistem solar. Însă el este restrâns la grupuri familiale, deoarece în majoritatea lumilor rasa umană trăiește separată în familii. Adevărul Divin revelat astfel prin intermediul spiritelor și îngerilor nu trece dincolo de grupurile familiale și, dacă nu este reînnoit printr-o succesiune de revelații, se pervertește sau se pierde. În lumea noastră, lucrurile se prezintă altfel pentru că aici adevărul divin care este Cuvântul va rămâne intact pentru totdeauna.

121

Trebuie să fie cunoscut faptul că Dumnezeu îi recunoaște și acceptă pe toți

cei veniți din alte lumi care îl recunosc și îl adoră pe Dumnezeu în formă umană deoarece Domnul este Dumnezeu în formă umană. Deoarece Domnul apare locuitorilor acestor lumi în forma unui înger, adică în formă umană, atunci când spiritele și îngerii lumii noastre spun spiritelor și îngerilor acestor lumi că Dumnezeu este cu adevărat un Om, ei acceptă acest lucru recunoscând cu bucurie adevărul său.

122

Pe lângă motivele deja expuse, locuitorii și spiritele lumii noastre corespund în Omul Cosmic cu simțurile naturale și exterioare. Aceste simțuri reprezintă punctul ultim în care viața interioară ia sfârșit și se sprijină pe o bază comună cu viața exterioară. Adevărul divin tipărit pe care îl numim Cuvântul are o natură asemănătoare și acesta este motivul pentru care a fost dat în această lume și nu în alta. Și, deoarece Dumnezeu este Cuvântul și începutul și sfârșitul său, a ales să se nască în această lume și să devină Cuvânt pentru ca totul să ia ființă în ordinea corectă. Acestea sunt în concordanță cu spusele lui Ioan:

"La început a fost Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic nu a fost făcut fără El. Iar Cuvântul a devenit om și a trăit printre noi și noi am văzut gloria Sa, gloria unicului Fiu al Tatălui. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu, ci doar unicul său fiu, Acela care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. " (Ioan 1:1-4, 14, 18).

Față de Adevărul divin, Cuvântul este Dumnezeu și astfel Adevărul Divin provine de la Dumnezeu, însă acesta este un mister

pe care puțini îl pot înțelege. În sensul său literar, Cuvântul este natural deoarece naturalul este nivelul cel mai de jos pe care se sprijină nivelele spirituale și celeste, fiind fundamentul pe care acestea sunt construite. Altfel, sensul interior sau spiritual al Cuvântului, dacă ar fi lipsit de sensul exterior sau natural, ar fi ca o casă fără fundație. Cuvântul este Dumnezeu ca Adevăr Divin și astfel Adevărul Divin provine de la Dumnezeu.

IX

LUMILE DIN CERUL ÎNSTELAT

123

Cei care sunt în cer pot să vorbească și să se asocieze cu îngerii și spiritele care provin nu numai din lumile acestui sistem solar, ci de asemenea și din lumile din spațiul de dincolo de acest sistem solar. Acest lucru nu este adevărat numai în ceea ce privește spiritele și îngerii lor, ci de asemenea și locuitorii, însă doar acei locuitori a căror viață interioară este deschisă astfel încât să fie capabili să audă vorbele care vin din cer. O persoană este capabilă să facă acest lucru și în timp ce ea trăiește în lumea fizică, dacă Domnul îi permite să vorbească cu spiritele și îngerii. Omul este, în ceea ce privește viața sa interioară, un spirit. Corpul pe care el îl animă în lumea fizică este doar pentru a-i da posibilitatea de a funcționa în această sferă ultimă, sfera naturală sau pământească.

Însă nimănui nu i se permite să vorbească cu spiritele și îngerii ca și cum el însuși ar fi un spirit decât dacă este capabil din punctul

de vedere al credinței și iubirii sale de a se asocia cu îngerii. Și nici această asociere nu este posibilă decât dacă iubirea și credința sa sunt direcționate spre Dumnezeu. Doar prin intermediul credinței și al iubirii față de El, adică prin adevărurile învățăturii și prin acțiuni bune care provin de la El, un om este în legătură cu El. Când este astfel în comuniune cu Dumnezeu, omul se află la adăpost de atacul spiritelor rele din iad. Alte ființe nu pot fi atât de deschise interior deoarece ele nu se află în comuniune cu Dumnezeu. Iată de ce azi sunt puțini cei cărora li se permite să vorbească și să poarte conversații cu îngerii. O dovadă evidentă este că astăzi cu greu mai există cineva care crede în existența spiritelor și îngerilor, ca să nu mai vorbim de prezența lor în jurul fiecărei persoane și de faptul că ei pun o asemenea persoană în contact cu cerul și, prin intermediul cerului, cu Dumnezeu. Oamenii cred chiar și mai puțin că la moartea corpului unei persoane, spiritul continuă să trăiască în formă umană ca înainte de moarte.

124

Deoarece multora din biserica zilelor noastre le lipsește credința în viața de după moarte, și nu mai au aproape deloc credință în Împărăția Cerurilor și în Domnul Dumnezeu al cerului și al pământului, facultățile mele interioare au fost deschise de Dumnezeu astfel încât, chiar rămânând în corpul fizic, nu numai să mă pot asocia cu îngerii din cer și să pot vorbi cu ei, ci și să văd și să descriu lucruri uluitoare ale cerului. Aceste spuse îi vor împiedica pe acești necredincioși să întrebe după aceea cine a venit din cer și ne-a spus despre existența sa

și despre ceea ce conține el? Eu însă știu că aceia care anterior au negat în inimile lor existența raiului și iadului și a vieții de după moarte vor deveni mai înrădăcinați în lipsa lor de credință și vor continua să le nege existența. Este mai ușor să faci un corb alb decât să-i transformi în credincioși pe cei care au respins în inimile lor adevărata credință, și aceasta deoarece ei întotdeauna au adoptat o viziune negativă asupra acestor lucruri și niciodată una pozitivă. Așadar, fie ca lucrurile pe care le-am dezvăluit până acum, precum și cele care vor fi dezvăluite în continuare să fie adresate celor puțini care cred. Totuși, pentru a ghida restul oamenilor către un anumit tip de recunoaștere a acestor adevăruri, mi s-a permis să relatez fapte captivante care atrag atenția curioșilor. Vă voi relata acum despre lumile din cerul înstelat.

125

Toți cei care ignoră misterele cerului găsesc că este imposibil să creadă că cineva poate vedea lumi atât de îndepărtate și să povestească despre ele pe baza experienței simțurilor. Însă un asemenea om ar trebui să știe că spațiile și distanțele și astfel și mișcările care se găsesc în lumea naturală au drept origine și primă cauză modificări ale stării interioare și acestea sunt cele care determină apariția spațiului și a distanței pentru îngeri și spirite. Trecerea dintr-o stare în alta le oferă aparența deplasării dintr-un loc în altul, de la o lume la alta și chiar către lumile de la marginea universului. Același lucru se poate produce și cu spiritul unei persoane în timp ce corpul ei rămâne într-o poziție fixă. Acest lucru mi s-a petrecut mie căci prin Grația lui

Dumnezeu mi s-a permis să mă asociez cu spiritele ca și spirit și în același timp cu oamenii ca om. Toți cei care se bazează doar pe simțurile lor nu pot înțelege cum poate o persoană călători în spirit deoarece aceștia sunt legați de timp și spațiu și își măsoară mișcările în acești termeni. Mișcarea, progresul și trecerea dintr-un loc în altul constituie modificări ale stării vieții interioare; ele apar ca reale spiritelor și îngerilor, ca și cum ar avea loc aievea.

127

Oricine se poate convinge pentru sine de existența multor lumi din numărul mare de stele care pot fi văzute în spațiu. Este binecunoscut faptul că în lumea învățaților fiecare stea este în propria sa regiune precum un soare, păstrându-și o poziție fixă la fel ca Soarele lumii noastre, distanța este cea care îi face pe acești sori să pară mici ca o stea. Rezultă că la fel ca și soarele nostru, ei au planete care se rotesc în jurul lor care constituie lumi. Ele sunt invizibile pentru ochii noștri din cauza distanței imense și deoarece strălucesc doar cu lumina reflectată de propria lor stea care nu poate ajunge până aici la noi. Cărui alt scop ar putea servi cerul atât de întins și cu atât de multe constelații? Omul este scopul pentru care a fost creat Universul, astfel încât el să populeze cerul cu îngeri. Și, în ochii unui Creator infinit, cât de insignifiantă ar fi rasa umană și cerul compus din îngerii unei singure lumi știind că o mie sau chiar zeci de mii de lumi nu ar fi comparabile cu El!

[2] S-a calculat că dacă în univers ar exista un milion de lumi și trei sute de milioane de oameni în fiecare lume și două sute de

generații în șase mii de ani și fiecărei ființe umane sau spirit i s-ar acorda un spațiu de trei metri cubi, numărul total de oameni sau spirite, dacă ar fi adunați laolaltă, nu ar ocupa a mia parte a volumului acestei lumi, ci probabil volumul unuia dintre sateliții planetelor Jupiter sau Saturn. Un asemenea volum abia ar putea fi observat la scara universului deoarece acești sateliți abia sunt vizibili cu ochiul liber. Cât de insignifiant ar fi acest lucru pentru Creatorul universului care, fiind infinit, nu ar fi satisfăcut chiar dacă ei ar umple întregul Univers?

[3] Am vorbit despre acest subiect cu îngerii și ei mi-au spus că împărtășesc o idee asemănătoare despre micimea rasei umane în comparație cu mărimea infinită a Creatorului, însă gândirea lor era în termeni de stări, nu de spațiu. În opinia lor, miriadele de lumi care ar putea fi vreodată imaginate încă ar fi insignifiante față de Dumnezeu. În cele ce urmează vă voi relata despre lumile din cerul înstelat pe baza experienței mele directe. Aceasta vă va arăta cum spiritul meu a fost capabil să călătorească în asemenea locuri deși corpul meu a rămas la locul său.

X

PRIMA LUME DIN CERUL ÎNSTELAT ȘI SPIRITELE ȘI LOCUITORII EI: O RELATARE BAZATĂ PE LUCRURILE VĂZUTE ȘI AUZITE

127
Sub ghidarea lui Dumnezeu am fost dus

de către îngeri pe o lume din cerul înstelat de unde mi s-a permis să privesc lumea așa cum este, nu și să vorbesc cu locuitorii acesteia, ci doar cu spiritele provenind din această lume. Toți locuitorii sau oamenii fiecărei lumi devin spirite după terminarea vieții fizice și rămân în vecinătatea propriei lor lumi. Am fost totuși capabil să obțin de la ei informații despre lumea lor și despre starea locuitorilor ei. Atunci când oamenii părăsesc corpul, ei iau cu ei întreaga viață anterioară și întreaga lor memorie*.

[2] Faptul de a fi purtat în lumile din spațiu nu înseamnă a călători acolo în corpul fizic, ci în spirit. Spiritul este ghidat prin diferitele stări ale vieții interioare și acest lucru îi apare ca și cum ar călători prin spațiu**. Acordul sau similaritatea în stările vieții determină cât de mult se apropie oamenii unii de alții pentru că acordul sau similaritatea între viețile lor îi unește, în timp ce dezacordul sau diferențele îi separă. Acest lucru poate permite înțelegerea modului cum poate avea loc călătoria în spirit și cum o ființă poate ajunge în locuri îndepărtate, corpul său fizic rămânând în același loc.

[3] Însă faptul de a transporta spiritele în afara propriului lor glob prin intermediul modificării stării interne, făcând aceste modificări să avanseze gradat până când se atinge o stare care este în acord sau seamănă cu cea a oamenilor către care sunt

*După moarte, o persoană își păstrează întreaga memorie cu tot ceea ce ea a conținut în timpul vieții sale în lumeafizică.

**Mișcarea, progresul și modificările de loc din viața de dincolo constituie de fapt modificările de stare ale vieții interioare, ele apar ca reale spiritelor și îngerilor ca și cum ar avea loc ca în lumea fizică.

transportate aceste spirite, este un lucru pe care numai Dumnezeu îl poate realiza, pentru că trebuie să existe o ghidare continuă și dinainte planificată de la sursă către destinație, atât la plecare cât și la reîntoarcere. În mod special, o persoană a cărei corp încă se mai află în lumea naturii și care, în consecință, este supusă constrângerilor legate de spațiu are nevoie de Dumnezeu pentru ca această călătorie să aibă loc. Aceia care depind de impresiile oferite de către simțurile corporale și gândesc doar în acești termeni, nu pot fi determinați să creadă faptul că acest lucru se produce aievea.

[4] Motivul este că simțurile corpului nu pot înțelege ideea unei călătorii prin spațiu fără deplasare fizică, însă cei a căror gândire provine din simțurile spiritului care este ușor retras sau distanțat de simțurile corpului, pot fi determinați să creadă și să înțeleagă acest lucru deoarece gândirea internă nu este legată de conceptele de spațiu sau timp, locul acestora fiind luat de lucrurile care stau la originea spațiului și timpului. De aceea, relatările următoare despre lumile din cerul înstelat sunt dedicate acestor oameni și nu celor necredincioși, cu excepția faptului când aceștia din urmă sunt deschiși pentru a fi instruiți.

128

În stare de deplină trezie, am fost purtat de către îngerii de sub ghidarea lui Dumnezeu către una din lumile din spațiu însoțit fiind de unele spirite de pe globul nostru. Am călătorit spre dreapta o perioadă de două ore. În apropierea limitelor sistemului nostru solar, se putea vedea mai

întâi un nor strălucitor însă dens. După el urma un fum roșiatic care provenea dintr-o prăpastie imensă. Era un uriaș abis care, în acea direcție, separă sistemul nostru solar de acela al unor alte stele. Fumul roșiatic putea fi văzut pe o distanță destul de mare. Am fost purtat prin mijlocul său și atunci sub mine în acel abis se puteau vedea un mare număr de oameni care erau spirite (toate spiritele sunt văzute în formă umană și sunt în realitate oameni). I-am auzit de asemenea vorbind între ei însă nu am fost capabil să-mi dau seama de unde veneau sau care era felul lor de a fi. Totuși, unul dintre ei mi-a spus că erau gărzi puse pentru a împiedica spiritele să treacă din acest sistem solar în alt sistem din spațiu, dacă nu li se acordă această permisiune.

Confirmarea acestui fapt a venit atunci când unele spirite din compania mea cărora nu li s-a permis să treacă au ajuns în zona abisului; ele au început să strige că mureau. Se asemănau cu oamenii care luptă în agonia din preajma morții. Așadar, ele s-au oprit de această parte a abisului și nu au putut să călătorească mai departe deoarece fumul roșiatic care se ridica din abis i-a prins și i-a supus acestor torturi.

129

După ce am trecut de marea prăpastie, am ajuns în fine într-un loc în care mă puteam opri. Atunci mi-au apărut deasupra capului unele spirite și am fost capabil să vorbesc cu ele. Din vorbele lor și din modul în care înțelegeau anumite lucruri și le exprimau, am putut să observ cu claritate că ele proveneau dintr-o altă lume pentru că erau foarte diferite de spiritele sistemului

nostru solar. Și ele și-au dat seama din vorbele mele că veneam de la mare distanță.

130

După ce am vorbit cu ei un timp despre diferite lucruri, i-am întrebat ce Dumnezeu adoră. Ei au răspuns că era un anumit înger care le-a apărut ca un Bărbat Divin deoarece strălucea în lumină. Ei au spus că el îi învață și le permite să perceapă ce trebuie să facă. Ei au continuat spunând că știau că Dumnezeul cel mai înalt se găsea în Soarele cerului îngerilor. El a apărut îngerului lor, dar nu și lor înșiși. El era prea puternic pentru ca ei să îndrăznească să-l adore. Îngerul pe care ei îl adorau reprezenta de fapt o comunitate de îngeri pe care Dumnezeu i-a desemnat să-i conducă, învățându-i căile dreptății și onestității. De aceea, ei erau luminați de un fel de flacără ce părea ca o mică torță cu văpăi galbene. Motivul pentru care erau iluminați astfel era faptul că ei nu-l adoră pe Dumnezeu, deci nu pot primi lumina din Soarele cerului îngerilor, ci doar aceea a unei comunități de îngeri. O asemenea comunitate poate, atunci când îi este permis de către Dumnezeu, să ofere lumină unor spirite dintr-o regiune mai joasă. Am văzut și eu acea comunitate de îngeri, ea era mult deasupra acestor spirite și am văzut de asemenea și flacăra care le transmitea lumină.

131

În alte domenii ei erau cumpătați, mai curând simpli, însă suficienți de corecți în gândire. Lumina pe care ei o aveau permitea deducerea naturii facultăților lor intelectuale, pentru că înțelegerea depinde de modul în care este receptată lumina

cerului deoarece ea reprezintă adevărul divin ce emană din Dumnezeu care este Soarele și care permite îngerilor nu doar să vadă, ci de asemenea să și înțeleagă. Lumina din ceruri este intensă. Întreaga lumină din ceruri provine de la Dumnezeu care este aici soarele. Adevărul Divin care provine de la Dumnezeu este vizibil în ceruri în forma luminii. Această lumină iluminează atât vederea, cât și înțelegerea îngerilor și spiritelor. Ea iluminează de asemenea înțelegerea oamenilor aflați în lumea fizică.

132

Am fost informat că locuitorii și spiritele acelei lumi corespund în Omul Cosmic cu un anumit lucru din SPLINĂ. Confirmarea acestui fapt a provenit dintr-o influență pe care am simțit-o în splină în timp ce ei discutau cu mine.

133

I-am întrebat despre soarele sistemului lor care dă lumină lumii lor fizice. Ei au spus că soarele de acolo are culoarea flăcării. Atunci când le-am prezentat prin proiecție mărimea soarelui lumii noastre, ei au declarat că al lor era mai mic; soarele lor este pentru ochii noștri o stea. Am auzit de la îngeri că este una din stelele mai mici. Spiritele au spus de asemenea că cerul înstelat era vizibil și din lumea lor și o stea mai mare decât celelalte se putea vedea în partea vestică. Din cer mi s-a spus că acesta este Soarele nostru.

134

După o anumită perioadă mi-a fost deschisă vederea astfel încât să pot examina

într-o oarecare măsură însăși lumea lor fizică. Se puteau vedea multe pajiști și păduri cu copaci cu frunze ca și oi cu lână bogată. Mai târziu am văzut câțiva locuitori: ei erau din clasele de jos îmbrăcați în costume foarte asemănătoare cu cele ale țăranilor din Europa. Am văzut de asemenea un bărbat împreună cu femeia sa, ea avea un chip minunat și se comporta cu gust. La fel și bărbatul, însă am fost surprins să observ un mers semeț, aproape arogant. Femeia totuși avea un mers simplu. Îngerii mi-au spus că acesta este obiceiul în lumea aceea și că acești bărbați sunt iubiți deoarece în ciuda acestui fapt ei sunt buni. Mi s-a mai spus că lor nu li se permite să aibă mai mult de o singură soție pentru că acest lucru este împotriva legilor lor.

Femeia pe care am văzut-o avea o îmbrăcăminte largă care-i acoperea pieptul în spatele căreia se putea ascunde. Îmbrăcămintea era astfel făcută încât cineva o putea îmbrăca introducându-și în ea un singur braț în ea fiind apoi complet ascuns vederii. Partea sa inferioară putea fi pliată în sus; atunci când era îndoită și ținută aproape de corp se asemăna cu corsajele purtate de femeile din lumea noastră. Aceeași îmbrăcăminte putea fi purtată și de către un bărbat. Am văzut unul care a luat un asemenea articol de îmbrăcăminte de la o femeie și l-a pus pe spate, iar când a desfăcut partea inferioară, ea a căzut până la picioarele sale ca un fel de mantie, iar el s-a depărtat purtând-o astfel. Ceea ce am văzut în acea lume nu am văzut cu ochii mei fizici, ci cu ochii spiritului meu. Un spirit este capabil să vadă lucrurile dintr-o lume atunci când acest lucru îi este permis de Dumnezeu.

135

Deoarece îmi dau seama că oamenii se vor îndoi de posibilitatea ca o persoană să poată vreodată să fie capabilă să vadă cu ochii spiritului ceva dintr-o lume atât de îndepărtată, aș dori să explic cum poate avea loc acest lucru. În viața de dincolo, distanța se deosebește de distanța din lumea fizică deoarece ea acolo depinde în întregime de starea interioară a unei persoane. Cei care împărtășesc o aceeași stare se adună într-o comunitate aflată într-un singur loc. Prezența acolo este aproape întotdeauna rezultatul asemănării stărilor, iar distanța este rezultatul deosebirilor dintre stări. Iată modalitatea prin care eu am ajuns în vecinătatea acelei lumi atunci când Dumnezeu m-a adus într-o stare asemănătoare cu cea a spiritelor și locuitorilor acesteia, astfel încât să pot fi prezent acolo și să pot vorbi cu ei. Acest lucru arată în mod clar că în lumea spirituală planetele locuite nu sunt atât de îndepărtate din punct de vedere spațial ca în lumea naturală, ci doar par a fi astfel, depinzând de starea vieții spiritelor și locuitorilor lor. Prin starea vieții înțeleg stările lor afective privitoare la iubire și credință. Aș dori de asemenea să explic modul cum un spirit sau, ceea ce este același lucru, o persoană, poate vedea în spiritul ei lucruri aflate pe o planetă.

[2] Nici spiritele, nici îngerii nu pot vedea nimic din lumea fizică folosindu-și propria lor vedere deoarece pentru ei lumina acelei lumi, adică lumina soarelui este precum întunericul cel mai adânc. În același mod, nici o persoană nu poate cu ochii fizici să vadă nimic din viața de dincolo, pentru că pentru ea lumina cerului este precum

întunericul de nepătruns. Însă spiritele și îngerii pot, dacă Dumnezeu dorește, să vadă lucruri din lume prin intermediul ochilor unei persoane. Totuși, Dumnezeu permite acest lucru doar în cazul acelora care El le permite să vorbească cu spiritele și îngerii și să fie prezent cu ei. Utilizând ochii mei, lor li se permite să vadă lucruri din această lume la fel de clar precum le văd eu. Ei pot de asemenea să audă oamenii vorbind cu mine. Uneori s-a întâmplat ca spiritele să vadă prin intermediul meu prieteni pe care îi cunoșteau în timp ce trăiau în corpul fizic prezenți la fel de viu ca înainte și să fie uluiți. Ei chiar și-au văzut soții și copiii și au dorit să le spună că erau acolo și îi puteau vedea, rugându-mă pe mine să le spun cum erau ei în viața de dincolo. Însă mi s-a interzis să le spun acest lucru și să le dezvălui că au fost văzuți, în special deoarece ei m-ar fi făcut nebun sau cel puțin ar fi crezut că acestea erau iluzii mentale deoarece eram cât se poate de conștient că, în ciuda a ceea ce spuneau ei în inima lor, nu credeau în existența spiritelor, în faptul că morții au înviat din nou și sunt prezenți printre spirite și nici în posibilitatea de a-i vedea și auzi prin intermediul unei persoane.

[3] Atunci când vederea mea interioară a fost pentru prima dată deschisă și cei din viața de dincolo au văzut prin ochii mei lumea și lucrurile din ea au fost atât de uluiți încât au denumit-o cea mai mare dintre miracole și au simțit o nouă bucurie la posibilitatea ca pământul să comunice cu cerul și cerul cu pământul. Deși această bucurie a durat luni de zile, ea le-a devenit acum atât de familiară încât nu mai sunt surprinși. Am fost informat că spiritele și

îngerii altor oameni nu pot vedea nimic din lumea fizică, ci doar percep gândurile și sentimentele celor lângă care se află.

[4] Din aceste lucruri se poate deduce că omul a fost creat astfel încât în timpul vieții printre oameni el trăiește în același timp în ceruri printre îngeri și viceversa. De asemenea, el a fost creat astfel încât cerul și lumea fizică să fie simultan prezente în el și să acționeze împreună pentru ca oamenii să știe ce se petrece în ceruri, iar îngerii să cunoască faptele care se petrec în lumea fizică. Atunci când oamenii mor, ei sunt astfel capabili să treacă din Împărăția lui Dumnezeu de pe pământ în împărăția cerurilor Sale, nu ca și cum ar intra într-un loc diferit, ci în același loc în care ei au trăit în timp ce erau în corpul fizic. Însă, implicându-se prea mult în chestiunile trupești, omul s-a închis față de Împărăția Cerurilor.

136

Ca să termin, am discutat cu spiritele acelei lumi despre diferitele realizări ale lumii noastre. Le-am spus în special despre faptul că posedăm științe care în alte locuri sunt necunoscute, cum ar fi astronomia, geometria, mecanica, fizica, chimia, medicina, optica și filosofia. Am continuat menționând tehnici necunoscute altora cum ar fi construcția de vase, turnarea metalelor, scrierea pe hârtie și răspândirea scrierilor prin intermediul tiparului, permițând astfel comunicarea cu ceilalți oameni ai lumii și păstrarea pentru posteritate a materialelor scrise pe durata a mii de ani. Le-am spus că acest lucru a avut loc cu Cuvântul dat de către Dumnezeu astfel încât Evanghelia

acționează permanent în lumea noastră.

La sfârșit mi-a fost arătat iadul ocupat de către cei din acea lume. Vederea celor din el a fost extrem de înfricoșătoare. Nu îndrăznesc să le descriu fețele lor monstruoase. Am văzut acolo și vrăjitoare care practicau vrăji înspăimântătoare. Ele au fost văzute îmbrăcate în verde și m-au umplut de oroare.

XI

CEA DE-A DOUA LUME DIN CERUL ÎNSTELAT ȘI SPIRITELE ȘI LOCUITORII ACESTEIA

138

După aceea, am fost dus de către Dumnezeu într-o lume din spațiu care era chiar și mai îndepărtată de lumea noastră decât prima lume pe care am descris-o. Mi-a devenit clar că era situată mai la distanță deoarece călătoria în spirit către ea a durat două zile. Această nouă lume se află situată spre stânga, cealaltă către dreapta. În lumea spirituală distanța nu depinde de distanța spațială ci, așa cum am spus anterior, de diferența dintre stări. Am fost astfel capabil să deduc din perioada de timp afectată călătoriei, două zile întregi, că starea interioară a oamenilor din această lume, adică starea sentimentelor lor afective și în consecință cea a gândurilor lor este foarte diferită de cea a oamenilor lumii noastre. Deoarece am fost transportat aici prin

modificări ale stării mele interioare, am fost capabil să observ tranzițiile lor succesive așa cum ele au avut loc până la sosirea mea acolo. Acest lucru a avut loc în timp ce eu eram în stare de veghe.

139

La sosirea mea acolo nu am văzut lumea, ci spirite din ea pentru că, așa cum am spus mai înainte, spiritele fiecărei lumi pot fi văzute în jurul lumii care le este proprie, deoarece caracterul lor este asemănător oamenilor care trăiesc acolo. Ele au provenit din acești oameni și sunt acolo pentru a le fi de ajutor. Aceste spirite au fost văzute foarte sus deasupra capului și din această poziție au putut să observe sosirea mea. Trebuie să se cunoască faptul că în viața de dincolo cei care se găsesc la înălțime îi pot vedea pe cei de dedesubt și, cu cât se află la o înălțime mai mare, cu atât le este mai vast câmpul de observație. Nu numai că ei îi pot supraveghea pe cei de dedesubtul lor, ci de asemenea le pot și vorbi.

Din poziția în care se aflau, ei au observat că nu eram din lumea lor, ci dintr-un loc îndepărtat. Deci, ei au vorbit cu mine de acolo, întrebându-mă diferite lucruri iar eu am fost capabil să răspund întrebărilor lor. Printre altele, le-am spus din ce lume eram și cum arăta ea. Le-am spus după aceea despre planetele din sistemul nostru solar. Le-am spus de asemenea despre spiritele lumii sau planetei Mercur și despre modul cum ele călătoresc în multe lumi pentru a acumula cunoașterea diferitelor lucruri. La auzul acestui fapt, aceste spirite au răspuns că și ele le-au văzut în vizită.

140

Mi s-a spus de către îngerii din lumea noastră că locuitorii și spiritele acelei lumi corespund în Omul Cosmic cu ACUITATEA VIZUALĂ și de aceea sunt văzuți la o asemenea înălțime; ei au efectiv o vedere extrem de ascuțită. Deoarece aveau această corespondență și puteau observa atât de precis ceea ce era dedesubtul lor, în cursul conversației dintre noi eu i-am comparat cu vulturii care zboară la înălțime și care supraveghează cu atenție solul pe distanțe mari. Însă acest lucru i-a indignat deoarece au crezut că eu îi consider a fi precum vulturii care își caută prada, deci răi. Eu le-am explicat însă că această comparație a fost nu pentru a-i face vânători ci datorită vederii lor agere pe care eu am asemuit-o cu cea a vulturilor.

141

Atunci când i-am întrebat despre Dumnezeul pe care îl adoră, ei au răspuns că adoră un Dumnezeu care este vizibil și invizibil, un Dumnezeu care este vizibil în formă umană și invizibil fără nici o formă. Din ceea ce au spus ca și din gândurile pe care mi le-au împărtășit, am învățat că Dumnezeul lor vizibil era de fapt Dumnezeul nostru, pe care ei îl numeau Domnul. La toate acestea am fost capabil să răspund că și în lumea noastră Dumnezeu este adorat ca vizibil și invizibil, Dumnezeu cel invizibil fiind denumit Tatăl, iar Dumnezeu cel vizibil Domnul. Însă cei doi sunt în fapt Unul, așa cum El ne-a învățat atunci când ne-a spus că nimeni nu poate vedea chipul Tatălui, ci că Tatăl și El sunt una, toți cei care L-au văzut pe El L-au văzut

pe Tatăl și că Tatăl era în El și El era în Tatăl. În consecință, ambele divinități constituiau o singură persoană. Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu din Evanghelia după Ioan, versetele 5:37, 10:30, 14:7, 9-11.

142

Ceva mai târziu, am văzut unele din spiritele acelei lumi la un nivel mai coborât decât acela al spiritelor cu care am discutat. Aceștia totuși erau idolatri, adoratori ai unui idol din piatră asemănător cu o ființă umană, însă nu una frumoasă. Trebuie să se cunoască faptul că atunci când ajung în viața de dincolo, toți încep prin a practica modul de adorare pe care îl practicau în timpul vieții fizice, însă gradat sunt îndepărtați de el. Motivul acestui fapt este că orice mod de adorare rămâne implantat în viața interioară a unei persoane și poate fi îndepărtat și dezrădăcinat doar gradat, în stadii succesive.

La vederea acestui lucru leam putut spune că nu ar trebui să adore ceea ce este mort, ci ceea ce este viu. Ei au răspuns spunând că știau că Dumnezeu este viu și nu o piatră, însă atunci când văd piatra care se aseamănă cu o ființă umană ei se gândesc la Dumnezeu cel viu. Ei au descoperit că altfel le este imposibil să-și concentreze ideile gândurilor lor și să le direcționeze către un Dumnezeu invizibil. Atunci am fost capabil să le spun că ideile gândirii pot fi concentrate și direcționate către Dumnezeu cel invizibil atunci când sunt direcționate către Domnul care poate fi considerat ca fiind Dumnezeu vizibil în formă umană. Astfel omul poate fi legat de un Dumnezeu invizibil prin intermediul gândirii și al

afecțiunii și de asemenea prin credință și iubire, atunci când acestea sunt îndreptate către Domnul și nu prin vreun alt mijloc.

143

Spiritele care puteau fi văzute la înălțime au fost întrebate dacă în lumea lor oamenii trăiau sub conducerea unor prinți sau regi. Răspunsul lor la această întrebare a fost că ei nu știau ce sunt regatele, ci trăiau sub propria lor conducere împărțiți în clanuri, familii și gospodării. Întrebați dacă se simt în siguranță trăind astfel, ei au răspuns că da, deoarece nici o familie nu a invidiat niciodată și nici nu a dorit să ia ceva de la o alta. Ei s-au simțit deranjați de o asemenea întrebare, ca și cum ar fi fost acuzați de faptul de a avea dușmani sau de a se păzi împotriva hoților. Ce mai poate dori cineva, au spus ei, decât de a avea hrană și îmbrăcăminte pentru a trăi astfel mulțumit și în pace sub propria sa conducere?

144

Întrebați mai multe despre lumea lor, ei au spus că ea conține pajiști, grădini cu flori și păduri pline de arbori fructiferi, ca și lacuri cu pești în ele. Există păsări colorate în albastru și cu pene aurii și animale atât mari, cât și mici. Printre cele mai mici ei au menționat unele care au o spinare ridicată asemenea cămilelor din lumea noastră. Totuși, ei nu mâncau carnea animalelor, ci numai pe aceea a peștilor împreună cu fructele copacilor și legumele pământului. Ei au continuat spunând că nu-și construiesc case în care să trăiască, ci locuiesc în păduri unde își fac acoperișuri din frunze pentru a se adăposti de ploaie și de căldura soarelui.

145

Atunci când au fost întrebați despre soarele lor, care este o stea vizibilă din lumea noastră, ei au spus că are un aspect înflăcărat, părând a nu fi mai mare decât capul unui om. Îngerii mi-au spus că steaua care este soarele lor este una din stelele mai mici, nu departe de ecuatorul celest.

146

Am văzut spirite care arătau exact așa cum erau în timpul vieții lor fizice în acea lume. Fețele lor nu erau diferite de cele ale oamenilor din lumea noastră cu excepția faptului că ochii lor erau mici și la fel și nasurile. Mie mi-au părut mai curând urâți însă ei au spus că ochii și nasurile mici sunt pentru ei un semn de frumusețe.

Am văzut o femeie purtând o rochie imprimată cu trandafiri de diferite culori. I-am întrebat așadar cum își fac hainele în lumea lor. Ei au răspuns că adună din plante un material pe care îl torc în fire și aranjează firele în straturi de grosimi duble sau triple, stropind materialul cu un lichid adeziv pentru a-i da consistență și colorându-l ulterior cu vopsele pe bază de ierburi. Mi s-a oferit o demonstrație a modului cum ei torc firele. Femeia stă pe sol cu picioarele întinse și își folosește degetele de la picioare pentru a răsuci firul și odată răsucit ele îl trag către ele și apoi îl lucrează cu mâinile.

147

Ei mi-au spus de asemenea că în lumea lor un bărbat are doar o singură soție și niciodată mai multe. Ei au între zece și cincisprezece copii. Se găsesc de asemenea și prostituate, au declarat ei, însă atunci când

devin spirite după viața lor corporală ele sunt aruncate în iad ca vrăjitoare.

XII

A TREIA LUME DIN CERUL ÎNSTELAT ŞI SPIRITELE ŞI LOCUITORII ACESTEIA

148

Au devenit vizibile la mare distanță unele spirite care nu doreau să se apropie. Motivul era că ele nu puteau suporta compania spiritelor din lumea noastră care erau atunci în jurul meu. Din acest lucru am realizat că ele proveneau dintr-o altă lume. După aceea, mi s-a spus că ele provin dintr-o altă lume din spațiu însă nu mi s-a dat nici o indicație despre care lume ar putea fi. Aceste spirite au refuzat totalmente să se gândească la corpurile lor sau, într-adevăr, la tot ce ar putea avea de-a face cu corpurile sau materia. Prin acest fapt, ele erau foarte diferite de spiritele din lumea noastră. Iată de ce ele nu doreau să se apropie, însă când unele spirite din lumea noastră au fost trimise înapoi, ele s-au apropiat și au vorbit cu mine.

Totuși, am avut atunci un sentiment de jenă, lucru cauzat de anularea sferelor spirituale. Toate spiritele și comunitățile de spirite sunt înconjurate de sfere spirituale*. Acestea își au originea în viața sentimentelor și gândurilor lor și atunci când sentimentele sunt opuse, există o asemenea anulare care duce la o senzație de jenă. Spiritele din

lumea noastră au relatat că nici măcar nu au îndrăznit să se apropie de aceste spirite deoarece atunci când au vrut să o facă nu numai că s-au simțit cuprinse de această senzație de jenă, ci chiar mâinile și picioarele lor păreau a fi legate cu șerpi și nu s-au putut dezlega până când acele spirite nu au plecat. Această aparență se datorează corespondențelor. În Omul Cosmic, spiritele noastre corespund simțurilor externe sau percepțiilor corporale, iar în viața de dincolo acest lucru este reprezentat de șerpi. Facultatea senzorială externă a unei ființe este simbolizată în lumea de dincolo de șerpi deoarece ea este în legătură cu cele mai joase nivele ale conștiinței și, în comparație cu celelalte nivele ale conștiinței unei ființe umane ea se află situată la sol și, în felul ei, se târăște. Drept rezultat, aceia care își bazează raționamentul pe aceste facultăți senzoriale au fost denumiți șerpi.

149

Deoarece aceasta este natura spiritelor acelei lumi, în ochii celorlalte spirite ele nu par a avea o formă umană precum altele, ci se aseamănă cu un nor, în cele mai multe cazuri unui nor întunecat având amestecată în el o anume albeață de natură umană. Însă ei au spus că în interior sunt albi și atunci când devin îngeri, acest aspect întunecat se transformă într-un albastru încântător. Și acest aspect mi-a fost de asemenea arătat. I-am întrebat dacă aveau vreo idee despre

*Din fiecare ființă umană, spirit sau înger emană o sferă spirituală, cea a vieții acestuia, care îl înconjoară. Ea este sursa vieții lor sentimentale și intelectuale. În viața de dincolo aceste sfere subtile determină formarea și dizolvarea grupurilor.

corpurile lor în timp ce trăiau în lumea fizică. Ei au răspuns că oamenii din lumea lor nu se gândesc deloc la corpuri, ci doar la spiritul pe care un corp îl conține, cunoscând faptul că acesta va trăi pentru totdeauna, iar corpul va pieri. Ei au mai spus că mulți din lumea lor cred că spiritul a existat din eternitate și a fost introdus în corp în momentul concepției. Au continuat spunând că acum știu că acest lucru nu este adevărat și că le pare rău că au avut o asemenea credință falsă.

150

Atunci când i-am întrebat dacă doresc să vadă unele scene din lumea noastră, lucru pe care îl puteau face prin ochii mei (vezi paragraful 135 de mai sus), ei au răspuns mai întâi că nu puteau, iar mai apoi nu au vrut s-o facă deoarece nu ar vedea nimic decât obiecte pământești, materiale, lucruri pe care ei le-au izgonit din gândurile lor așa cum puteau ei mai bine. Totuși, le-au fost reprezentate unele palate magnifice asemănătoare cu acelea unde trăiesc în lumea noastră prinții și prințesele. Asemenea scene pot fi înfățișate spiritelor într-un mod atât de viu încât par ca și cum ar fi acolo în realitate. Spiritele din acea lume nici nu le-au luat în considerare, spunându-le imagini de marmură și apoi ele au spus că aveau palate mult mai minunate și acestea sunt templele lor sacre construite nu din piatră, ci din lemn. Atunci când li s-a spus că și acestea sunt la urma urmei pământești, ele au răspuns că nu sunt pământești, ci cerești deoarece atunci când le privesc, mințile lor sunt umplute de idei cerești și nu lumești și mai cred că după moarte vor

vedea în cer lucruri asemănătoare.

Atunci, spiritele acelei lumi au prezentat imagini ale templelor lor sacre înaintea spiritelor din lumea noastră, iar acestea au spus că nu au mai văzut ceva mai magnific. Le pot descrie deoarece le-am văzut și eu. Acestea nu sunt construite din copaci tăiați, ci din copaci vii care cresc în solul lor. Spiritele acelei lumi au spus că lumea lor conținea copaci de o înălțime și o mărime impresionante. Ei aranjează copacii în rânduri, încă din primele stadii de viață pentru a forma porticuri și alei, modelând ramurile încă de tinere, tăindu-le și scurtându-le, astfel încât pe măsură ce cresc ele se vor împleti și se vor uni pentru a deveni podeaua și pardoseala templului. Ei fac ca ramurile laterale să se grupeze pentru a forma pereți și deasupra le arcuiesc în forma bolților pentru a face acoperișuri. Din aceste materiale ei construiesc cu o îndemânare admirabilă un templu care se ridică cu mult deasupra solului. Ei realizează de asemenea poteci alcătuite din ramuri întinse orizontal fără spațiu între ele și legate ferm. În plus, ei decorează un asemenea templu, atât la interior, cât și la exterior cu diferite lucrări de grădinărie construind astfel parcuri întregi.

Nu mi s-a permis însă să văd cum sunt aceste temple în interior. Mi s-a spus că lumina soarelui intră prin intermediul unor deschizături dintre ramuri și peste tot ea trece prin cristale care transformă lumina de-a lungul pereților în culori asemenea curcubeului, în special nuanțe de albastru și portocaliu pe care ei le plac în mod deosebit. Aceasta este arhitectura lor pe

care ei o preferă celor mai magnifice palate ale lumii noastre.

152

Ei au continuat spunând că locuitorii acelei lumi nu trăiesc la înălțime, ci la nivelul solului în niște colibe joase. Aceasta deoarece înălțimile sunt pentru Dumnezeu care se află în cer, iar locuințele joase pentru oamenii de pe pământ. Mi s-au arătat de asemenea și locuințele lor. Ele sunt de formă dreptunghiulară, având înăuntru de jur împrejur un pat lipit de pereți în care ei dorm unul lângă celălalt. Pe partea opusă intrării se găsește un intrând rotund având în față o masă, iar în spate un șemineu. El oferă lumină pentru întreaga cameră. În șemineul lor nu arde foc din lemne ci se găsesc anumite lemne care emană o strălucire asemănătoare flăcării focului. Ei au spus că spre seară acești bușteni arată ca și cum ar avea în ei tăciuni aprinși.

153

Ei au spus că nu trăiesc în comunități, ci în gospodării separate. Atunci când se întâlnesc ei formează comunități pentru rugăciune; cei care îi învață pe ceilalți merg sub templu, iar restul în porticurile laterale. Aceste întâlniri le oferă o bucurie interioară apărută din contemplarea templului și din rugăciunile realizate în el.

154

În legătură cu subiectul adorării Divinului, spiritele acelei lumi au spus că îl recunosc pe Dumnezeu ca având formă umană, adică acesta este Domnul nostru. Oricine îl recunoaște pe Dumnezeul

universului în formă umană este acceptat de Domnul și ghidat de către El. Restul oamenilor nu poate fi ghidat deoarece gândul lor este fără formă. Ei au adăugat că locuitorii lumii lor sunt învățați despre lucrurile cerești printr-un anumit fel de contact direct cu îngerii și spiritele. Este mai ușor pentru ei decât pentru alții să fie aduși astfel în contact direct de către Dumnezeu deoarece ei resping lucrurile trupești din gândurile și sentimentelor lor.

I-am întrebat cum sunt tratați cei răi din lumea lor. Ele au răspuns că nimănui din lumea lor nu i se permite să se comporte cu răutate, însă dacă cineva are gânduri rele și face fapte rele, el este certat de un anumit spirit care îl amenință cu moartea dacă persistă în faptele sale rele. Dacă el se încăpățânează, își pierde conștiința și moare. În acest mod oamenii din acea lume sunt salvați de faptul de a fi molipsiți de cei răi.

Mi-a fost trimis unul din spiritele de acest tip pentru a vorbi cu mine așa cum o face cu cei răi. În plus, el mi-a cauzat o anumită durere în regiunea abdominală spunând că aceasta era pedeapsa pentru cei care aveau gânduri rele și făceau fapte rele, amenințându-i cu moartea dacă persistau. Spiritele acelei lumi au spus că aceia care profanează lucrurile sacre sunt sever pedepsiți. Înainte ca spiritul să apară pentru a-i pedepsi, ei au viziunea fălcilor unui leu larg deschise, având o culoare lividă, părând ca și cum ar vrea să le înghită capetele și să le rupă de trup. Acest fapt le conferă o frică înspăimântătoare. Ei îl numesc diavol pe spiritul care-i pedepsește.

155

Deoarece doreau să cunoască cum Evanghelia este predicată celor din lumea noastră, le-am spus că acest lucru se realizează prin intermediul scrierilor și predicilor bazate pe Cuvânt și nu prin contact direct cu spiritele și îngerii. Le-am spus că scrierile pot fi tipărite și astfel grupuri întregi de oameni le pot citi și înțelege și astfel își pot îmbunătăți viața. Ei au fost foarte surprinși să audă de existența unor astfel de tehnici care este complet necunoscută în alte părți. Însă au înțeles că în această lume chestiunile trupești și materiale sunt atât de populare încât nu există nici un alt mod prin care influențele divine să poată fi receptate și simțite. Ar fi periculos pentru asemenea oameni să vorbească cu îngerii.

156

Spiritele acelei lumi pot fi văzute sus, spre dreapta, la același nivel cu capul. Toate spiritele pot fi diferențiate prin poziția lor relativă la corpul uman. Acest lucru are loc deoarece tot cerul corespunde în fiecare parte cu o ființă umană. Spiritele rămân la acest nivel și această distanță deoarece corespondența lor nu este în aspectul exterior al omului ci în cel interior. Ei acționează asupra genunchiului stâng, un pic deasupra și dedesubtul articulației, producând un fel de vibrație foarte ușor observabilă. Acesta este un semn că ei corespund legăturii dintre elementele naturale și cele celeste. Cerul corespunde cu Dumnezeu, iar ființa umană corespunde în fiece detaliu cerului, astfel încât în ochii lui Dumnezeu, cerul este un om la o scară grandioasă care poate fi numit

Omul Cosmic. Întregul subiect al corespondenței dintre om și Omul Cosmic a fost descris din proprie experiență.

XIII

A PATRA LUME DIN CERUL ÎNSTELAT ȘI SPIRITELE ȘI LOCUITORII EI.

157

Am fost purtat către o altă lume din spațiul exterior sistemului nostru solar; acest lucru s-a produs prin intermediul modificărilor stării mele mentale, adică prin influențarea spiritului meu. Pentru că, așa cum am spus de mai multe ori înainte, un spirit este purtat dintr-un loc în altul de nimic altceva decât de modificările stării sale interioare. Aceste modificări îi apar exact ca deplasarea dintr-un loc în altul sau călătoria. Au trebuit aproape zece ore de modificări continue ale stării mele pentru a atinge starea lor pornind de la starea mea pentru ca eu să pot călători acolo în spirit. Am călătorit către est, spre stânga și mi se părea că urc gradat deasupra planului orizontal. Am fost de asemenea capabil să-mi observ cu claritate progresul și avansul de la poziția precedentă până în măsura în care cei pe care i-am lăsat în spate au dispărut din câmpul vederii mele. În același timp am vorbit despre diferite subiecte cu spiritele care mă însoțeau.

Aveam printre noi un spirit care în timpul vieții sale terestre a fost un prelat

plin de zel, predicator și scriitor. În urma impresiei pe care eu o aveam despre el, spiritele care mă însoțeau au considerat că în inima sa el trebuie să fie un creștin extraordinar, pentru că în lume o idee este formată și o judecată făcută pe baza a ceea ce predică și scrie o persoană și nu pe baza vieții sale reale; dacă aceasta nu este făcută publică sau dacă pare a fi ceva discordant în viața sa, sunt oferite scuze pentru aceste lucruri. Odată formată această idee, gândurile unui asemenea om despre oricine dau o amprentă favorabilă oricărui lucru care este în legătură cu el.

158

Atunci când am observat că am călătorit în spirit în cerul înstelat, mult în afara sistemului solar (după cum era evident din modificările de stare și din ceea ce părea a fi o deplasare continuă pe durata a aproape zece ore), am auzit în cele din urmă niște spirite vorbind în vecinătatea unei anumite lumi, spirite care mai apoi mi-au devenit vizibile. Atunci când m-am apropiat, ele au spus după o anumită perioadă de discuție că uneori au vizitatori din alte locuri care vorbesc cu ei despre Dumnezeu și le induc în eroare. Ele au arătat de asemenea și direcția din care aceștia vin, ceea ce mi-a dat posibilitatea să realizez că era vorba despre spirite ale lumii noastre. Atunci când le-am întrebat în ce mod sunt induse în eroare, ele au răspuns că prin declararea faptului că trebuie să creadă într-o divinitate împărțită în trei persoane și totuși denumită Singurul Dumnezeu. Atunci când au cerut detalii despre modul de gândire al acestor vizitatori, conceptul

acestora despre Dumnezeu s-a dovedit a fi o Trinitate, însă nu continuă, ci separată. Unii considerau Sfânta Treime ca fiind alcătuită din trei persoane care conversau una cu alta, alții ca fiind compusă din două persoane și o a treia emanând din ei și dându-le ascultare. Și totuși ei spuneau că fiecare persoană este Dumnezeu și deși aveau un concept diferit despre fiecare, vorbeau totuși de un singur Dumnezeu. Spiritele acelei lumi s-au plâns cu amărăciune că spiritele acelea i-au indus în eroare gândindu-se la trei persoane ale Divinului, însă spunând numai de una, când de fapt orice ființă trebuie să gândească așa cum sunt vorbele sale și să vorbească după cum gândește.

[2] Spiritul care era cu mine și care în lume fusese un preot și un predicator, a fost de asemenea investigat pentru a se vedea care era conceptul său despre un Dumnezeu compus din trei persoane; el a imaginat trei dumnezei însă alăturați astfel încât să formeze o singură ființă. Însă această unitate întreită a fost prezentată ca invizibilă deoarece era de natură divină. Atunci când a prezentat această idee, s-a perceput faptul că el se gândea doar la Dumnezeu Tatăl, nu și la Domnul nostru, iar conceptul său despre un Dumnezeu invizibil nu era altceva decât un concept referitor la natură în primele sale începuturi. Drept rezultat, Dumnezeul său era nivelul cel mai interior al naturii și astfel putea fi ușor determinat să considere Natura ca fiind Dumnezeu. Trebuie să se știe că în viața de dincolo orice concept al unei ființe poate fi proiectat cu claritate astfel încât este posibilă investigarea amănunțită a gândurilor și percepțiilor unei persoane în

ceea ce privește credința sa. Concepția despre Dumnezeu este una principală în gândirea oricărei ființe pentru că dacă este una adevărată o va lega pe această ființă de Dumnezeu și în consecință de Împărăția Cerurilor.

[3] Atunci când aceste spirite au fost întrebate despre concepția lor despre Dumnezeu, ele au răspuns că nu era aceea a unui Dumnezeu invizibil, ci a unui Dumnezeu vizibil în formă umană. Ele știau acest lucru nu numai prin percepție interioară, ci și din faptul că El le-a apărut lor ca om. Ele au adăugat că dacă l-ar fi considerat pe Dumnezeu ca invizibil, așa cum îl considerau unii dintre vizitatori, adică lipsit de orice formă și calitate, le-ar fi fost total imposibil să se gândească la El, deoarece tot ceea ce este invizibil nu poate fi redus la un concept asupra căruia o ființă să se poată gândi.

Auzind acestea, mi s-a permis să le spun că aveau dreptate în a-L considera pe Dumnezeu ca având formă umană și că mulți oameni din lumea noastră au o idee asemănătoare, în special atunci când se gândesc la Dumnezeu. Le-am spus că și oamenii din vechime gândeau astfel și le-am povestit despre Abraham, Lot, Gideon și Manoah și soția sa, așa cum aceste lucruri se găsesc în Cuvânt. Toți aceștia L-au văzut pe Dumnezeu în formă umană și L-au recunoscut pe Acela pe care L-au denumit Creatorul Universului, numindu-l de asemenea Iehova, iar acest lucru a provenit dintr-o percepție interioară. Acum însă, în lumea creștină, această percepție interioară s-a pierdut, ea rămânând doar la oamenii simpli care au credință.

159

Înainte de a li se spune aceste lucruri, spiritele acelei lumi au gândit că și noi aparțineam celor care doreau să le inducă în eroare cu privire la Dumnezeu, înfățișându-L ca întreit. Așadar, ele au fost mulțumite să audă aceste lucruri și au spus că și la ei au fost trimiși mesageri de către Dumnezeu, pe care spiritele acelei lumi îl numesc Domnul, pentru a-i învăța despre El Însuși. Ele au mai spus că nu doreau să admită vizitatori care să-i deranjeze, în special vorbind de trei persoane în Divinitate, deoarece ei știau că Dumnezeu este unic și, în consecință Divinul este unic și nu compus dintr-un grup de trei persoane. Însă, probabil ei erau înclinați să-L considere pe Dumnezeu ca fiind precum un înger în care nivelul cel mai interior al vieții reprezintă elementul invizibil care le permite să gândească și să fie înțelepți, nivelul exterior reprezintă elementul vizibil în formă umană care le permite să vadă și să acționeze, iar sfera exterioară a vieții reprezintă sfera iubirii și a credinței care radiază din el, pentru că fiecare spirit sau înger are o sferă a vieții care îi permite să fie recunoscut de la distanță. Din fiecare persoană, spirit și înger emană o sferă spirituală, cea a vieții lor, care îi înconjură. Ea este sursa vieții sentimentelor și astfel a gândirii. În viața de dincolo aceste sfere determină formarea și dizolvarea grupurilor. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, viața care emană din El este Divinitatea însăși, Cea care umple cerurile și le face să fie ceruri deoarece emană chiar din ființa vieții și a credinței. Ele au spus că acesta era singurul mod în care puteau

percepe simultan Trinitatea și Unitatea lui Dumnezeu.

[2] Auzind acestea, mi s-a permis să spun că un asemenea concept de Trinitate care coexistă cu Unitatea este în acord cu conceptul pe care îngerii îl au despre Dumnezeu, pentru că El ne învață că Tatăl și El sunt una și că Tatăl este în El și El este în Tatăl, că acela care Îl vede pe El îl vede pe Tatăl și că Acela care crede în El crede și Îl cunoaște pe Tatăl. El de asemenea ne învață că Mângâietorul pe care El îl numește Spiritul Adevărului și Duhul Sfânt emană din El și nu vorbește cuvintele sale, ci doar ceea ce spune Dumnezeu; prin acest lucru se sugerează Divinitatea care emană astfel.

[3] Am continuat sugerând că, conceptul unei Trinități simultană cu unitatea este în acord cu Ființa și întruparea lui Dumnezeu atunci când El a trăit în lumea fizică. Ființa vieții Sale era Divinul însuși, deoarece El a fost conceput de către Iehova. Ființa vieții oricărui om reprezintă sursa din care acesta a fost conceput. Întruparea vieții din acea ființă are formă umană. Ființa vieții oricărui om, pe care el o are de la tatăl său, este denumită suflet, iar întruparea vieții din acea sursă este denumită corp. Sufletul și corpul alcătuiesc o singură persoană. Analogia dintre ele se aseamănă cu ceea ce este conținut în efort și acțiunea rezultantă, pentru că acțiunea reprezintă un efort de a acționa; astfel acțiunea și efortul sunt una. Într-o persoană, efortul este denumit voință iar efortul aplicat este denumit acțiune. Corpul este instrumentul prin intermediul căruia principiul, adică voința, acționează; instrumentul și principiul sunt una în

acțiune. La fel este și cu corpul și sufletul, aceasta este concepția despre ele pe care o au îngerii din ceruri. Astfel, ei știu că Dumnezeu și-a divinizat făptura Sa fizică prin intermediul Divinului din ea însăși care era sufletul Său desprins din Tatăl.

Mai mult, credința pretutindeni acceptată în lumea creștină nu este împotriva acestor concepții, pentru că în ea se spune:

"Deși Hristos este și Dumnezeu și om, totuși El nu este doi ci un singur Hristos. Într-adevăr, El este în întregime o singură persoană deoarece precum corpul și sufletul sunt un singur om, la fel Dumnezeu și Omul reprezintă un singur Hristos*."

Deoarece a existat o asemenea uniune sau o asemenea unitate în Dumnezeu, El a înviat din nou nu numai cu sufletul, ci de asemenea și cu corpul pe care El l-a glorificat în lume spre deosebire de orice om. El de asemenea și-a învățat discipolii despre acest lucru spunând:

„Uitați-vă la Mine și pipăiți-Mă, pentru că un spirit nu are carne și oase așa cum Mă vedeți voi." (Luca 24:39). Imediat după moarte o persoană învie din nou ca și spirit și acest spirit are formă umană și este asemănător persoanei decedate în fiece detaliu.

Spiritele puteau foarte bine să înțeleagă aceste cuvinte deoarece ele sunt în sfera de înțelegere a spiritelor angelice. Apoi ei au adăugat că doar Dumnezeu are putere în ceruri și că cerurile sunt ale Sale. Răspunzând, le-am putut spune că biserica din lumea noastră știe de asemenea acest lucru din cuvintele lui Dumnezeu spuse înainte ca El să se înalțe la cer. Pentru că

* Din *Credința Athanasiană*

atunci El a spus:

„Datu-mi-s-a putere deplină pe pământ și în ceruri". (Matei, 28:18).

160

Am vorbit după aceea cu acele spirite despre lumea lor. Toate spiritele au această cunoaștere atunci când memoria lor exterioară sau naturală este deschisă de către Dumnezeu, pentru că poartă cu ele toate faptele lor din timpul vieții în lumea fizică, însă acestea sunt desfășurate doar la voința lui Dumnezeu. Atunci spiritele mi-au povestit despre lumea din care au provenit, spunând că atunci când au permisiunea ei apar locuitorilor din lumea lor și vorbesc cu ei ca și cum ar fi oameni vii. Acest lucru are loc datorită faptului că li se permite contactul cu memoria lor naturală sau exterioară și astfel își pot reaminti ceea ce gândeau în timp ce trăiau în lumea fizică. Atunci locuitorilor lumii lor li se deschide vederea interioară, adică vederea spiritului, astfel încât spiritele să le devină vizibile. Ele au adăugat că locuitorii nu sunt conștienți de faptul că ei nu mai sunt oameni care aparțin lumii fizice, ci doar întrezăresc acest fapt atunci când spiritele dispar instantaneu din câmpul lor vizual. Le-am spus că același lucru s-a petrecut în lumea noastră în vremurile străvechi, de exemplu în fața lui Abraham, Sara, Lot, a locuitorilor Sodomei, a lui Manoah și soția sa, a lui Iosua, Maria, Elisabeta, precum și a tuturor profeților. Dumnezeu a apărut de asemenea în același mod și cei care L-au văzut n-au știut că El nu era un bărbat din lume până când El nu s-a revelat pe Sine Însuși. Acest lucru, am spus eu, se produce

rar în zilele noastre, deoarece oamenii nu trebuie să fie forțați să creadă prin astfel de mijloace, pentru că o credință forțată precum este cea indusă de miracole, nu durează și poate de asemenea să fie dăunătoare acelora care cred în ele doar prin intermediul Cuvântului, fără nici un fel de forțare.

161

Spiritul care în decursul vieții corporale a fost un prelat și un predicator nu a crezut deloc în existența altor lumi decât a noastră, deoarece în timpul vieții sale s-a gândit că aceasta a fost singura lume în care Dumnezeu s-a născut și nimeni nu putea fi salvat fără Dumnezeu. De aceea, el a fost adus într-o stare similară celei a spiritelor acestei planete atunci când ele apar în lumea proprie lor asemenea oamenilor, așa cum am menționat anterior. El a fost trimis în acea lume în această stare astfel că putea nu doar să o vadă, ci să și vorbească cu locuitorii ei. Apoi și mie mi s-a permis să intru în comunicare cu ea astfel încât am văzut și eu locuitorii ei și unele scene de pe acea planetă. Mi s-au înfățișat privirii patru tipuri de oameni, fiecare tip succedându-i celuilalt. Mai întâi am văzut oameni purtând haine, apoi unii care erau goi și aveau o culoare umană, apoi unii goi însă cu corpuri umflate și în fine unii care erau negri.

162

Atunci când spiritul care a fost un prelat și un predicator s-a găsit în compania celor care purtau haine, a văzut o femeie cu un chip extrem de frumos, îmbrăcată într-o haină simplă, o tunică pe care o purta pe

spate și în jurul brațelor. Ea mai avea pe cap un minunat acoperământ în forma unei ghirlande de flori. Spiritul prelatului a fost foarte încântat de vederea acestei tinere și a început să-i vorbească prinzând-o de mână. Ea, dându-și seama de faptul că el era un spirit și nu aparținea lumii ei, s-a îndepărtat de el.

Apoi, în dreapta sa, el a văzut alte femei care creșteau oi și miei și le mânau către o adăpătoare alimentată dintr-un lac printr-un mic canal. Ele erau îmbrăcate la fel, ținând în mâini toiege cu care mânau oile și mieii către adăpătoare. Ele au spus că oile urmează direcția arătată de toiegele lor. Oile erau mari și aveau niște cozi mari, late și pline de lână. Văzute de aproape, chipurile femeilor erau rotunde și atrăgătoare. Au fost văzuți de asemenea și bărbați cu chipurile de culoarea oamenilor lumii noastre, însă cu o diferență: partea inferioară a fețelor lor era neagră în loc să fie acoperită de barbă, iar nasurile lor aveau o culoare mai deschisă decât restul pielii.

[2] Apoi, spiritul care în timpul vieții sale fizice a fost, așa cum am mai spus, un prelat, a fost dus mai departe, însă împotriva voinței sale, deoarece încă se mai gândea la femeia care l-a încântat atât de mult. Acest lucru a reieșit din faptul că în locul unde s-a aflat anterior a mai rămas o anumită umbră a sa. El a ajuns apoi la oamenii care erau goi. Și aceștia puteau fi văzuți mergând în perechi, soț-soție. Ei purtau o pânză în jurul șalelor și un anumit tip de acoperământ pentru cap. Fiind în compania lor, acest spirit a fost adus în starea pe care o avea pe pământ atunci când ținea predici; astfel el le-a spus că ar dori să le țină o predică

despre crucificarea Domnului. Acei oameni au spus însă că nu doresc să audă o astfel de povestire neștiind despre ce era vorba. Ei au spus că știau că Dumnezeu este viu. Atunci el a spus că ar dori să le predice despre Dumnezeu cel viu însă ei au refuzat să audă și acest lucru, spunând că percepeau în vorbirea sa ceva care nu era de natură cerească, deoarece exista în ea dorința reputației și onoarei proprii. Ei puteau spune ascultând sunetul vorbirii dacă aceasta provenea sau nu din inimă și având o asemenea natură grosieră el nu-i putea învăța. Așadar, el a rămas tăcut. În timpul vieții în lumea fizică el a fost un vorbitor foarte elocvent, foarte priceput în a trezi în auditoriul său gânduri elevate, însă această elocvență a fost o abilitate pe care el a învățat-o, deci ceva lumesc, propriu lui și nu a provenit din cer.

163

Ei au continuat spunând că sunt capabili să-și dea seama dacă aceia dintre oamenii lor care sunt goi aderă la principiul iubirii conjugale. Ei au arătat cum pot realiza acest lucru pe baza concepției lor cu privire la căsătoria spirituală care mi-a fost comunicată. Era ca și cum s-ar forma o asemănare a ființelor interioare prin punerea în comuniune a binelui și adevărului, adică a iubirii și credinței. Influența acestei legături care se manifestă în corpul fizic produce iubirea conjugală. Tot ceea ce există la nivel mental se reproduce într-un anumit mod în corpul fizic și acesta este aspectul fizic al iubirii conjugale: când doi oameni se iubesc în interiorul lor unul pe celălalt și de asemenea, când

această iubire îi face pe fiecare să aibă aceleași dorințe și să gândească la fel precum celălalt, astfel încât ambii doresc ca nivelele interioare ale minților lor să fie unite și împreună. Drept rezultat, trăirile afective care-și au originea în gândurile lor comune devin o stare naturală și astfel corpul se învăluie cu această stare generică de iubire conjugală. Stările afective care își au originea în mințile lor sunt o dragoste pentru bine și adevăr și dorința de a le uni, pentru că toate activitățile mentale, adică activitățile gândirii și ale voinței, sunt în legătură cu adevărul și cu binele. Ei au mai spus că nici o unire conjugală nu este posibilă între un bărbat și mai multe soții, deoarece căsătoria binelui și a adevărului, care are loc în mințile oamenilor, nu este posibilă decât între doi parteneri.

164

Apoi, spiritul pomenit mai sus a plecat la oamenii care erau goi însă aveau corpurile umflate și în fine la cei negri dintre care unii erau goi, iar alții îmbrăcați. Aceste două grupuri trăiau însă în părți diferite ale aceleiași lumi. Un spirit poate fi purtat într-o clipă în părți îndepărtate ale unei lumi deoarece nu se deplasează și nu călătorește prin spațiu precum ființele umane, ci prin modificări ale stării (vezi 125, 127, 41).

165

În cele din urmă, am discutat cu spiritele acelei lumi despre credința locuitorilor lumii noastre despre înviere. Am spus că aceștia din urmă erau incapabili să conceapă faptul că intră

imediat după moarte în viața de dincolo și apoi arată la față, la corp, la mâini și la picioare exact ca oamenii, având toate simțurile lor interioare și exterioare. Chiar și mai puțin erau ei capabili să creadă că atunci vor purta haine și vor avea case și locuri unde să trăiască. Acest lucru se datora în întregime faptului că majoritatea oamenilor lumii noastre își bazează gândirea pe impresiile aduse de simțurile corporale, deci ei nu cred în existența a ceea ce nu pot vedea și atinge. Puțini dintre ei pot fi scoși din impresiile aduse de simțurile externe și orientați către cele interne, fiind astfel ridicați la nivelul luminii cerului prin care pot fi receptate impresii ale simțurilor interioare. Din acest motiv, ei nu pot avea nici un fel de concept despre spiritul și sufletul lor ca fiind o persoană, ci și-l imaginează ca fiind vânt, aer sau o respirație fără formă care conține totuși o anumită vitalitate. Acesta este motivul pentru care ei cred că vor fi înviați numai la sfârșitul lumii, pe care îl numesc Judecata de Apoi, considerând că corpul lor, deși transformat în praf și împrăștiat de toate vânturile va trebui atunci refăcut și unit din nou cu sufletul și spiritul lor.

[2] Eu am adăugat că lor li se permite să aibă această credință deoarece nu există nici un alt mod prin care aceia care, așa cum am spus, își bazează gândirea pe impresiile simțurilor exterioare să poată concepe sufletul sau spiritul lor care sunt vii și au formă umană, decât prin reintrarea în corpul pe care acestea l-au avut în timpul vieții trupești. De aceea, dacă nu li s-ar spune că corpul fizic ar fi reînviat, ei ar respinge în

inima lor învățăturile despre reînviere și viața veșnică, acestea fiind pentru ei de neînțeles.

Totuși, modul acesta de considerare a reînvierii are un avantaj: că există credința în viața de după moarte. Consecința acestei credințe este că atunci când oamenii lumii noastre sunt bolnavi la pat și încetează să-și mai bazeze gândirea pe chestiunile lumești și trupești, așa cum făceau anterior, adică pe impresiile aduse de simțurile externe, vor crede atunci că vor trăi din nou imediat după moarte.

[3] În aceste clipe ei vorbesc de asemenea despre cer și despre modul cum ei speră să trăiască imediat după moarte, dând deoparte tot ce au fost învățați despre Judecata de Apoi. Le-am spus că am fost de multe ori surprins de faptul că, atunci când cei care au credință vorbesc despre viața de după moarte și despre prietenii lor care au murit sau sunt pe moarte fără a se gândi în același timp la Judecata de Apoi, cred că prietenii lor vor trăi sau trăiesc deja ca oameni imediat după moarte. În momentul în care ei încep să se gândească la Judecata de Apoi, această idee se transformă într-o idee materială despre corpul lor pământesc care trebuie să fie reunit cu sufletul lor.

[4] Pentru că ei nu sunt conștienți că fiecare persoană este în interiorul ei un spirit și că viața corpului și a tuturor părților sale provine din spirit și nu din corpul în sine. Ei nu știu că spiritul este adevărata persoană care are forma corpului fizic însă este invizibilă pentru ochii corpului, fiind vizibilă doar pentru ochii spiritelor. De aici rezultă și faptul că atunci când o persoană

își deschide vederea spiritului, care este rezultatul retragerii vederii corporale, îngerii pot fi văzuți la fel ca oamenii. Acesta era modul în care îngerii au apărut oamenilor din vechime, așa cum se spune în Cuvânt.

Am purtat mai multe conversații cu spirite pe care le-am cunoscut atunci când erau oameni și trăiau în lume și i-am întrebat dacă doreau să fie din nou îmbrăcați cu corpurile lor umane, așa cum își imaginaseră anterior. La auzul acestei întrebări, ele s-au îndepărtat imediat de mine doar la ideea de a fi din nou reuniți cu corpul lor fizic, uluiți de faptul că în timpul vieții lor trupești au fost îndemnați să creadă astfel prin credință oarbă lipsită de orice înțelegere.

166

Am văzut în plus în acea lume casele oamenilor de acolo, care erau joase și lungi, cu ferestre pe părțile laterale corespunzând numărului de apartamente sau camere în care acestea erau împărțite. Acoperișul era rotund și la ambele capete exista câte o ușă. Spiritele acelei lumi au spus că aceste case erau construite din pământ și acoperite cu brazde de iarbă. Ferestrele erau făcute din fire de iarbă țesute astfel încât să permită intrarea luminii. Am văzut de asemenea și câțiva copii. Ei au spus că vecinii lor se vizitează în special din cauza copiilor, astfel încât aceștia să se poată bucura de compania altor copii sub ochii și protecția părinților lor.

Puteau fi de asemenea văzute câmpuri care deveneau albe atunci când recolta era

aproape coaptă. Mi s-au arătat semințele sau grânele acelor recolte care semănau cu boabele grâului chinezesc*. Mi s-au arătat de asemenea pâini făcute din aceste grâne care erau mici și se rupeau în patru bucăți. Puteau fi de asemenea văzute pe acea planetă câmpii pline de iarbă și flori ca și copaci cu fructe asemănătoare rodiilor. Existau și arbuști care, deși nu arătau ca vița de vie, produceau niște boabe din care locuitorii planetei preparau vin.

167

Soarele de acolo, care pentru noi este o stea, are un aspect de culoarea flăcării, fiind ca mărime un sfert din soarele nostru. Anul lor durează aproximativ două sute de ani pământești iar ziua lor durează cincisprezece ore măsurate în zilele lumii noastre. Planeta însăși este una din cele mai mici din cerul înstelat, abia atingând în circumferință cinci sute de mile germane**. Aceste observații au fost făcute de către îngeri care au realizat o comparație cu datele despre lumea noastră pe care le-au văzut prin mine sau, cu alte cuvinte, în memoria mea. Ei au ajuns la aceste concluzii prin idei angelice care le permit să aprecieze instantaneu măsurile spațiului și timpului comparate cu precizie cu spațiul și timpul din alte locuri. Ideile îngerilor fiind de natură spirituală depășesc cu mult pe cele ale oamenilor care sunt naturale.

* Este vorba despre orez. (n.tr.)

** O milă germană este echivalentă cu 6,64 mile engleze, de unde rezultă o circumferință de circa 3320 mile sau 5300 km. (n.tr.)

XIV

A CINCEA LUME DIN CERUL ÎNSTELAT ŞI SPIRITELE ŞI LOCUITORII EI

168

Cu o altă ocazie am fost purtat către o altă lume din spaţiu în afara sistemului solar. Călătoria s-a realizat prin intermediul modificării stărilor interioare pe parcursul a aproape douăsprezece ore fără întrerupere. Am fost însoţit de câteva spirite şi îngeri din lumea noastră cu care am purtat discuţii în timpul călătoriei. Am călătorit uneori oblic în sus, iar alteori oblic în jos însă constant către dreapta, care în viaţa de dincolo indică sudul. Doar în două locuri am văzut spirite, iar într-unul am discutat cu ele. Această călătorie mi-a permis să observ cât de imens este cerul lui Dumnezeu pentru îngeri şi pentru spirite. Regiunile nelocuite mi-au permis să deduc că este atât de imens încât dacă ar fi multe zeci de mii de lumi, fiecare conţinând o populaţie la fel de mare ca a Pământului nostru, ar exista suficient spaţiu pentru ca oamenii să trăiască pentru totdeauna fără ca aceste lumi să devină neîncăpătoare. Am ajuns la această concluzie comparând acest spaţiu cu cerul care înconjură lumea noastră fiind alocat acesteia şi care este, prin comparaţie, atât de mic încât nu este nici măcar a o sută milioana parte a spaţiului nelocuit.

169

Atunci când spiritele angelice ale acelei lumi au intrat în câmpul nostru vizual, ele ne-au întâmpinat întrebându-ne cine eram și ce doream. Am spus că eram călători care au fost îndrumați către sălașul lor și nu aveau de ce să se teamă de noi. Lor le era frică să nu fim unii din aceia care le perturbă ideile despre Dumnezeu, credință și cele asemănătoare; din dorința de a-i evita ei s-au retras în acea direcție către lumea lor, căutând să scape de ei. Întrebați asupra ideilor vizitatorilor care îi deranjau, ei au răspuns că este vorba de o idee a trei persoane care compun Divinitatea, a unui Dumnezeu care nu are nici o caracteristică umană, iar ei au știut dintotdeauna și au perceput că Dumnezeu este unul și este om. Atunci noi am înțeles că aceia care îi deranjau și pe care îi evitau erau din lumea noastră. Acest lucru mai reieșea și din faptul că oamenii din lumea noastră călătoresc în viața de dincolo ca urmare a plăcerii pe care o găsesc în astfel de călătorii, plăcere pe care au dobândit-i în timpul vieții fizice. Oamenii din alte lumi nu călătoresc astfel. Mai târziu am învățat că acești călători ai lumii noastre au fost călugări care au călătorit pe tot globul pământesc cu scopul de a converti păgânii. Așadar, le-am spus acelor spirite că au dreptate să îi evite deoarece motivul lor nu este de a propovădui învățătura dumnezeiască, ci de a obține avantaje și a domina. La început, am spus noi, ei urmăresc să ademenească mințile oamenilor prin diferite mijloace, însă sfârșesc prin a-i transforma în sclavi supuși ordinelor lor. Mai mult, am spus noi, aveți dreptate să nu lăsați acele spirite să vă

perturbe concepția pe care o aveți despre Dumnezeu.

[2] Spiritele acelei lumi au continuat spunând că vizitatorii lor îi mai induc de asemenea în eroare spunând că ei (spiritele acelei lumi) trebuie să aibă credință și să creadă ceea ce spun vizitatorii. Răspunsul lor a fost că ei nu știu ce înseamnă credință deoarece pot percepe în ei înșiși adevărul unui lucru. Ei proveneau din tărâmul celest al lui Dumnezeu unde percepția interioară permite oricui să cunoască adevărurile pe care noi le numim chestiuni de credință. Ei sunt iluminați de Dumnezeu și în acest fel diferă de cei din tărâmul spiritual. Încă un semn al faptului că spiritele angelice ale acelei lumi proveneau din tărâmul celest a fost vederea unei flăcări care reprezenta sursa ideilor lor. În tărâmul celest, lumina este precum o flacără, iar în cel spiritual ea este alb strălucitoare.

Aatunci când vorbesc despre adevăruri, cei din tărâmul celest nu spun niciodată mai mult de da sau nu, ei niciodată nu emit raționamente cu privire la adevărul sau non-adevărul unui lucru. Despre aceștia spune Dumnezeu în cuvintele: „Ci felul vostru de vorbire să fie da, da; nu, nu; ce trece de aceste cuvinte vine de la cel rău [Matei 5:37].

Iată de ce acele spirite au spus că nu știu cum este să aibă credință. Ei privesc acest lucru ca fiind ca și cum cineva i-ar spune însoțitorului său care poate vedea casele sau copacii cu proprii săi ochi că trebuie să aibă credință și să creadă că respectivele sunt case sau copaci când el poate vedea clar că sunt astfel. Aceasta este natura celor din tărâmul celest al lui

Dumnezeu și a acestor spirite angelice. Împărăția Cerurilor este împărțită în două regate: unul este denumit regatul celest, iar celălalt este regatul spiritual. Îngerii din regatul celest au mult mai multă cunoaștere și o înțelepciune incomensurabilă față de cei din regatul spiritual. Îngerii celești nu-și bazează gândirea și vorbirea pe credință, așa cum o fac îngerii spirituali, ci pe percepția interioară, adică așa cum se prezintă lucrurile în realitate. Despre adevărurile credinței îngerii celești spun doar da sau nu, însă îngerii spirituali vin cu argumente referitoare la adevărul lor.

[3] Noi le-am spus că există în lumea noastră puțini oameni care sunt înzestrați cu percepții interioare, deoarece atunci când sunt tineri învață adevăruri pe care nu le pun în practică. O persoană are două facultăți denumite intelect și voință. Cei care permit adevărurilor să pătrundă doar în memoria lor și astfel să-și facă un pic de loc în propriul lor intelect, însă nu în viața lor zilnică, adică în voință, nefiind capabili de vreo iluminare sau de o viziune interioară din partea lui Dumnezeu spun că lucrurile trebuie crezute sau că ființa trebuie să aibă credință. Ei de asemenea emit raționamente cu privire la adevăruri întrebându-se dacă sunt adevărate sau nu; de fapt ei nu doresc să perceapă aceste adevăruri prin viziune interioară sau alt tip de iluminare prin intermediul intelectului. Ei vorbesc astfel deoarece pentru ei adevărurile sunt lipsite de lumina cerului și cei care văd fără a vedea și lumina cerului, pot considera falsurile ca fiind adevăruri și adevărurile ca fiind falsuri. Drept rezultat, mulți oameni din lumea noastră au devenit

atât de orbi încât, deși o persoană nu pune în practică adevărurile învățate și nu trăiește conform acestora, ei tot mai spun că respectiva persoană poate fi mântuită doar de credință, ca și cum calitatea de om a unei persoane nu ar proveni și ar depinde de modul în care ea trăiește, ci de cunoașterea unor astfel de lucruri și de încrederea în ele, fără însă a trăi conform lor.

[4] După aceea, am vorbit cu ei despre Domnul, despre iubirea îndreptată către El și către aproape și despre reînvierea spirituală. Noi am spus că iubirea de Dumnezeu înseamnă iubirea poruncilor date de El care înseamnă a trăi conform acestor porunci din iubire. Iubirea către aproape înseamnă a dori și, în consecință, a face bine tovarășului, țării, bisericii și împărăției lui Dumnezeu și nu în mod egoist pentru a ieși în evidență sau a câștiga merite, ci dintr-o dragoste pentru bine. Iubirea față de aproape înseamnă a face bine și a acționa just și corect în fiecare îndatorire și serviciu din dragoste pentru bine, dreptate și corectitudine. A trăi în iubire pentru aproapele tău înseamnă a trăi în concordanță cu poruncile lui Dumnezeu.

Despre reînvierea spirituală noi am spus că aceia care sunt reînviați din punct de vedere spiritual și pun imediat în practică adevărurile în viețile lor ajung să fie capabili să le perceapă interior. Însă cei care la început memorează adevărurile și apoi își doresc să facă și după aceea chiar fac lucrurile presupuse de adevăruri sunt cei care au credință, pentru că ei acționează din credință care atunci este denumită conștiință. Spiritele au răspuns că și ele au perceput adevărul acesta și de aici și-au

putut da seama ce este credința. Am vorbit cu ei prin intermediul ideilor spirituale care permit prezentarea acestor chestiuni și înțelegerea lor cu luciditate.

170

Acele spirite cu care tocmai am discutat erau din partea nordică a lumii lor. Am fost dus apoi către alte spirite care erau din partea vestică. Și ele au dorit să investigheze cine și ce eram și au spus direct că în mine nu era decât rău. Ei au gândit că acest lucru mă va împiedica să mă apropii. Am realizat că ei întâmpinau cu aceste cuvinte pe toți noii veniți, însă eu am fost capabil să le răspund că eram foarte conștient de acest fapt și că, în mod asemănător, în ei nu era decât rău deoarece toată lumea primește acest rău prin naștere. Deci, tot ceea ce provine dintr-o persoană, spirit sau înger care este propriu acesteia nu este altceva decât rău, binele din orice ființă provenind de la Dumnezeu. Din aceste cuvinte ei au realizat că și eu eram în posesia adevărului și mi-au permis să vorbesc cu ei.

Apoi, ei mi-au demonstrat concepția lor despre răul care există inerent în ființe și despre binele care provine de la Dumnezeu, arătându-mi cum sunt ele separate. Ei s-au așezat unul lângă celălalt astfel încât aproape se atingeau, însă păstrându-și identitatea. Ei erau atât de legați împreună într-un mod pe care nu-l pot descrie astfel încât binele ghida răul și îl împiedica să acționeze după bunul său plac; astfel binele îndrepta răul în direcția dorită de el (binele), fără ca răul să fie conștient de acest lucru. Iată cum își reprezentau ei

controlul binelui asupra răului și în același timp o stare de libertate.

[2] Apoi ei au întrebat cum apare Dumnezeu în prezența îngerilor din lumea noastră. Le-am spus că El apare în Soare ca un om, înconjurat de focul soarelui care este sursa întregii lumini de care se bucură îngerii din ceruri. Căldura radiată din soare este Binele Divin, iar lumina lui este Adevărul Divin, ambele provin din iubirea divină care este aspectul înflăcărat care îl înconjură pe Dumnezeu în acel soare. Însă acel soare poate fi văzut doar de către îngerii din ceruri și nu de spiritele de dedesubt, deoarece acestea sunt mai la distanță de receptarea binelui iubirii și a adevărului credinței decât îngerii din ceruri (vezi 40 de mai sus). Răspunsul la întrebările lor despre Dumnezeu și înfățișarea Sa în prezența îngerilor din lumea noastră le-a fost acordat deoarece Dumnezeu a binevoit să se manifeste înaintea lor și să restabilească ordinea care a fost perturbată de spiritele rele din lumea noastră de care spiritele cele bune s-au plâns. Acesta este motivul pentru care am fost dus acolo, pentru a fi martor la acest lucru.

171

Apoi s-a văzut dinspre est un nor întunecat coborând din înălțimi. Pe măsură ce cobora, el se transforma gradat devenind strălucitor și luând o formă umană, devenind în cele din urmă o rază de lumină de culoarea flăcării înconjurată de mici stele de aceeași culoare. În acest mod Dumnezeu și-a manifestat prezența în mijlocul spiritelor cu care discutam. În momentul manifestării prezenței Sale, s-au

adunat toate spiritele din toate direcțiile și la sosire cei buni au fost separați de cei răi, cei buni mergând spre dreapta, iar cei răi spre stânga și aceasta imediat, din propria lor voință. Cei care au mers către dreapta au fost aranjați conform calităților binelui, iar cei din stânga conform calităților răului din ei. Cei buni au fost lăsați să se transforme într-o comunitate cerească, iar cei răi au fost aruncați în iaduri.

[2] Apoi am văzut raza de lumină de culoarea flăcării coborând adânc în părțile inferioare ale pământului de acolo. Atunci părea că uneori flacăra avea o culoare spre alb, uneori spre întunecat, iar alteori chiar o nuanță întunecată. Mi s-a spus de către îngeri că acest aspect se datora modului în care adevărul care provine din bine și falsul care provine din rău sunt receptate de locuitorii părților inferioare ale acelui ținut; cu siguranță nu raza înflăcărată era cea care suferea asemenea modificări. Îngerii au spus că părțile inferioare ale acelui ținut erau locuite atât de oameni buni, cât și de oameni răi însă ei erau ținuți separat, astfel încât cei răi să poată fi controlați de Dumnezeu prin intermediul binelui. Ei au adăugat că cei buni sunt din când în când ridicați de către Dumnezeu la cer, iar locul lor este luat de alții; acest fapt continuă tot timpul. Pe măsură ce raza înflăcărată cobora, binele era separat de rău la fel ca mai înainte, iar ordinea divină reinstaurată, deoarece cei răi, prin diferite tertipuri și înșelătorii au pătruns în casele celor buni și i-au atacat. Acesta a fost motivul coborârii ei.

[3] Norul care pe măsură ce cobora se transforma gradat devenind strălucitor și

asumându-și o formă umană devenind apoi o rază de culoarea flăcării era o comunitate de îngeri având-l pe Dumnezeu în mijloc. Acest fapt mi-a permis să cunosc înțelesul cuvintelor lui Dumnezeu prezent în Evanghelii cu privire la Judecata de Apoi, că El va veni cu glorie și putere pe norii cerului, însoțit de îngeri (Matei 24:30, Marcu 13:26, Luca 21:27).

172

Apoi au fost văzute unele spirite monastice, adică din cei care au călătorit sub înfățișarea unor călugări și misionari, așa cum am spus anterior. Am văzut o mulțime de spirite din acea lume, cea mai mare parte rele, care au fost convinse să accepte ideile acestor călugări și astfel au fost seduși. Ei puteau fi văzuți către regiunile estice ale acelei lumi, i-au îndepărtat de tot de acolo pe cei buni care s-au retras către regiunea nordică a lumii, așa cum am spus înainte. Întreaga mulțime împreună cu aceia care au înșelat-o au fost adunați în număr de câteva mii și apoi separați, cei răi fiind aruncați în iaduri.

Am fost capabil să vorbesc cu unul dintre spiritele monastice și să-l întreb ce făcea acolo. El a spus că a venit acolo pentru a-i învăța pe oameni despre Dumnezeu. Cerându-i-se detalii, el a vorbit despre rai și iad și în continuare despre credința în tot ceea ce el va spune și despre puterea de a ierta păcatele și de a deschide și închide cerurile. Lui i-au fost apoi testate cunoștințele despre Dumnezeu, adevărurile credinței, iertarea păcatelor, mântuirea ființei și despre rai și iad. S-a dovedit că el nu știa aproape nimic, având

noțiuni vagi și false despre fiecare din aceste subiecte. Tot ceea ce el avea era o dorință de a obține avantaje și de a conduce; acestea el le dobândise în lumea noastră fizică și le adusese cu el de acolo. De aceea, i s-a spus că fiind condus de acea dorință de a călători pe care o avea în lumea noastră și ajungând după moarte în această lume nouă, iar învățătura sa având atâtea lipsuri, nu putea face nimic pentru spiritele lumii acesteia decât să îi lipsească de lumina cerului și să o înlocuiască cu întunericul iadului, asigurând astfel printre acele spirite domnia iadului și nu a lui Dumnezeu. Mai mult, el era foarte abil în înșelătoriile sale, însă un prost în ceea ce privește chestiunile cerești și, deci a fost aruncat în iad. Astfel spiritele lumii aceleia au fost eliberate de acești atacatori.

173

Printre alte lucruri pe care spiritele acelei lumi le-au spus despre vizitatorii lor călugări deja menționați (care proveneau din lumea noastră), a fost că acești călugări au depus mari eforturi pentru a-i convinge să trăiască împreună într-o comunitate în loc să trăiască separați, pentru că spiritele și îngerii trăiesc împreună și formează grupuri în același mod ca și în lume. Cei care în lumea fizică au trăit în grupuri continuă să trăiască în grupuri și în viața de dincolo, aceia care au fost împărțiți în gospodării și familii continuă să trăiască după moarte în același fel. Atunci când aceste spirite au trăit ca oameni în propria lor lume, ei erau împărțiți în grupuri după gospodării, familii și clanuri. În consecință, ei nu știau cum era să trăiască împreună

într-o comunitate. Deci, atunci când li s-a spus că acei vizitatori au încercat să-i convingă să se grupeze astfel pentru a-i conduce și a controla, deoarece acesta era singurul mod în care puteau să-i facă supuși și sclavi, ei au răspuns că nu aveau nici o idee despre ceea ce înseamnă a fi sub stăpânirea și controlul cuiva. Am observat aversiunea lor față de faptul de a fi sub stăpânirea și controlul cuiva când unul din spiritele acelei lumi care ne-a însoțit în călătoria noastră de întoarcere, a fugit imediat ce i-am arătat orașul unde locuiam și nu a mai fost văzut din nou.

174

Apoi am vorbit cu îngerii care mă însoțeau despre faptul că există două tipuri de conducere: una care este cea a iubirii către aproape și cealaltă cea a iubirii de sine. Conducerea prin intermediul iubirii către aproape se poate găsi printre cei care trăiesc împărțiți în gospodării, familii și clanuri, conducerea prin iubirea de sine se găsește printre cei care trăiesc într-o comunitate. Printre cei care trăiesc împărțiți în familii, gospodării și clanuri, conducătorul este tatăl întregului clan, sub conducerea lui se găsesc tații familiilor și sub conducerea acestora din urmă sunt tații fiecărei gospodării în parte. Însă ei sunt cu toții conduși prin iubire, așa cum un tată își conduce copiii. El îi învață cum să trăiască, îi ajută și le dă cât mai multe din ceea ce este al său. Niciodată el nu se gândește să și-i facă supuși sau servitori, ci îi place să-i facă să-l asculte, precum fiii își ascultă tatăl. Deoarece, după cum este binecunoscut, această iubire crește pe măsură ce coboară,

tatăl clanului acționează dintr-o iubire mai profundă decât tatăl care este progenitorul direct al copiilor săi. La fel este și regula în ceruri deoarece acesta este tipul de conducere pe care Dumnezeu îl exercită, pentru că domnia sa provine din iubirea Sa divină către întreaga rasă umană.

[2] Conducerea prin intermediul iubirii de sine, opusul conducerii prin iubirea către aproape, a început atunci când omul s-a înstrăinat de Dumnezeu, pentru că, în măsura în care omul nu-l iubește și nu-l venerează pe Dumnezeu, în aceeași măsură el se iubește și se venerează pe el însuși și lumea. Apoi, în interesul securității, clanurile au fost forțate să-și adune familiile și gospodăriile laolaltă, luând astfel naștere diferite tipuri de regate. În pas cu creșterea acestui tip de iubire, au crescut răutățile de tot felul, cum ar fi: dușmănia, invidia, ura, răzbunarea, brutalitatea și înșelătoria îndreptate asupra tuturor oponenților. Din eurile celor dominați de iubirea egoistă nu curge decât răul, pentru că eul unei persoane este în întregime rău, astfel că el nu poate primi nici un fel de bine din ceruri. Iată cum se face că atunci când predomină iubirea eului propriu, ea este generatoarea tuturor răutăților de acest fel. Eul unei persoane care este moștenit de la părinți nu este decât o adunătură a răului. Iubirea egoistă a unei persoane înseamnă a se iubi pe ea însăși mai mult decât pe Dumnezeu și lumea mai mult decât Împărăția Cerurilor și a considera aproapele ca fiind insignifiant față de eul propriu; astfel este atunci când o persoană se iubește pe ea însăși și lumea. Iubirea eului propriu și iubirea lumii sunt

sursa întregului rău, dacă acestea domină. Acest rău înseamnă disprețul pentru celălalt, dușmănia, ura, răzbunarea, brutalitatea și înșelătoria. Din aceste răutăți apar toate falsitățile.

Mai mult, caracteristica acestei iubiri este că, în măsura în care hotarele sale nu sunt limitate, ea tinde să se extindă la fiecare individ dominat de o asemenea iubire, acesta dorind să-i conducă pe toți ceilalți oameni din lume și să le ia proprietățile. De fapt, nemaifiind satisfăcut doar cu acest lucru, el dorește apoi să domine peste întregul cer, așa cum se poate vedea dacă ne gândim la Babilonul de astăzi. Așadar, acum domină domnia prin iubirea egoistă, o domnie la fel de îndepărtată de domnia prin iubirea aproapelui pe cât de îndepărtat este raiul de iad.

[3] Și totuși, indiferent de cât de mult domină eul propriu în comunități, adică în regate și imperii, conducerea prin iubirea față de aproape tot mai este posibilă în aceste țări în cazul acelora pe care credința în Dumnezeu și iubirea față de El i-au făcut înțelepți, deoarece acești oameni își iubesc aproapele. Dacă Grația Divină a lui Dumnezeu va permite, voi descrie într-o altă lucrare modul cum și acești oameni din ceruri trăiesc împărțiți în clanuri, familii și gospodării, chiar dacă sunt grupați în comunități care depind însă de legăturile lor spirituale care apar din binele iubirii și adevărul credinței.

175

Ulterior am pus acelor spirite diverse întrebări despre lumea din care proveneau, începând cu întrebări despre adorarea lui

Dumnezeu și trezirea spirituală. În legătură cu subiectul adorării lui Dumnezeu, ei au spus că clanurile se adună la fiecare treizeci de zile pentru a primi învățături. Atunci, predicatorul urcă într-un amvon ridicat ușor de la pământ și îi învață adevărurile divine care aduc binele în viață. Despre subiectul reînvierii spirituale, ei au spus că acest lucru are loc în fiecare dimineață devreme atunci când se află între starea de veghe și cea de somn, savurând o lumină interioară neperturbată de simțurile corporale și preocupările lumești. În aceste momente, ei aud îngerii din ceruri vorbind despre adevărurile divine și despre cum viața trebuie trăită în concordanță cu ele. Atunci când se trezesc complet, ei văd un înger îmbrăcat în alb stând la marginea patului lor care apoi dispare instantaneu din vedere. Acest lucru le demonstrează că ceea ce ei au auzit provine din cer și în acest mod ei pot deosebi o viziune de origine divină de o viziune de altă origine pentru că în acest ultim caz nu se poate vedea nici un înger. Ei au mai adăugat că predicatorii lor au revelații în acest mod și uneori și ceilalți.

176

Atunci când au fost întrebați despre casele în care locuiau, ei au spus că acestea erau construcții joase din lemn, cu un acoperiș plat înconjurat de o bandă și înclinat. Partea din față este ocupată de către soț și soție, următoarea cameră alăturată de către copii, iar partea din spate de către servitorii bărbați și femei. În legătură cu alimentele, ei au spus că beau un amestec de lapte și apă. Laptele este obținut de la

vaci care sunt acoperite de lână precum oile noastre. Întrebați despre modul lor de trai, ei au spus că umblă goi și nu au nici o rușine despre goliciunea lor. Își limitează legăturile la cei din aceeași familie.

177

Ei au mai relatat că soarele lumii lor este pentru locuitori de culoarea flăcării. Anul lor este format din două sute de zile, o zi fiind egală cu nouă ore ale noastre. Ei au putut să-și dea seama de acest lucru percepându-mă pe mine în numărul de zile ale lumii lor. Ei au relatat de asemenea că la ei primăvara și vara sunt perpetue astfel încât câmpurile înfloresc, iar copacii poartă fructe tot timpul anului. Cauza este că anul lor este foarte scurt, fiind echivalent cu doar șaptezeci și cinci de zile ale noastre, și acolo unde anii sunt scurți, răceala iernii și căldura verii nu sunt prelungite astfel încât climatul este constant ca pe timpul primăverii.

178

Despre subiectul logodnei și al căsătoriilor în lumea lor, ei au relatat că atunci când o fată ajunge la vârsta măritișului, ea este ținută acasă și nu i se mai permite să iasă până în ziua nunții. Apoi este dusă într-un salon al căsătoriilor unde sunt aduse mai multe tinere gata de a se căsători. Aici ele sunt așezate în spatele unei bariere care le ajunge până la nivelul brâului, lăsându-le expuse vederii fețele și piepturile. Apoi, bărbații vin aici pentru a-și alege soții. Atunci când un bărbat vede o femeie care i se potrivește și de care este atras mental, el o ia de mână. Dacă ea îl

urmează, el o duce într-o casă care a fost anterior pregătită și o ia de soție. Oamenii acelei lumi pot spune după fețele celor doi miri dacă se potrivesc la caracter, deoarece fața fiecărei persoane este o indicație a caracterului ei, fără nici un fel de prefăcătorie sau minciună. Pentru a asigura frumusețea și politețea în întreaga ceremonie, în spatele fetelor se așează un bătrân care are lângă el o bătrână pentru a supraveghea tinerele fete. Există pe acea lume multe astfel de locuri unde sunt duse femeile tinere și perioade fixe în care tinerii bărbați aleg. Dacă ei nu găsesc într-un loc o femeie potrivită, pleacă în altul și, dacă nici cu această ocazie nu-și găsesc o soție potrivită, se vor reîntoarce mai târziu. Ei au continuat spunând că un bărbat are o singură soție, niciodată mai multe pentru că acest lucru ar fi contrar ordinii lui Dumnezeu.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE 6
DESPRE AUTOR 8
PREFAȚA AUTORULUI 20
CAPITOLUL I - Lumile din spațiu 23
CAPITOLUL II - Lumea sau planeta Mercur și spiritele și locuitorii acesteia 30
CAPITOLUL III - Despre lumea sau planeta Jupiter și spiritele și locuitorii acesteia 59
CAPITOLUL IV - Lumea sau planeta Marte și spiritele și locuitorii acesteia 98
CAPITOLUL V - Despre lumea sau planeta Saturn și spiritele și locuitorii acesteia 114
CAPITOLUL VI - Despre lumea sau planeta Venus și spiritele și locuitorii acesteia 120
CAPITOLUL VII - Despre spiritele și locuitorii Lunii 123
CAPITOLUL VIII - Motivele pentru care DUMNEZEU a ales să se nască în lumea noastră și nu în alta 125
CAPITOLUL IX - Lumile din cerul înstelat 130
CAPITOLUL X - Prima lume din cerul înstelat și spiritele și locuitorii ei: o relatare bazată pe lucrurile văzute și auzite 134
CAPITOLUL XI - Cea de-adoua lume din cerul înstelat și spiritele și locuitorii acesteia 144
CAPITOLUL XII - A treia lume din cerul înstelat și spiritele și locuitorii acesteia 150
CAPITOLUL XIII - A patra lume din cerul înstelat și spiritele și locuitorii acesteia 157
CAPITOLUL XIV - A cincea lume din cerul înstelat și spiritele și locuitorii ei 173

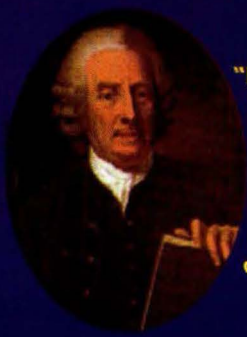

"Nu am scris decât adevărul, așa cum vi se va confirma din ce în ce mai mult în toate zilele vieții voastre, dacă vă veți apropia de Dumnezeu și Îl veți sluji cu credință doar pe El, respingând răul de orice fel ca un păcat împotriva Lui și cercetând cu răbdare Cuvântul Său care, de la început până la sfârșit, stă mărturie adevărului doctrinelor pe care le-am dăruit lumii."

Emanuel Swedenborg

În Pământurile Universului, Emanuel Swedenborg ne dezvăluie prin cunoaștere directă un univers care depășește descrierile științifice ale momentului: un univers în care majoritatea planetelor poartă viață inteligentă și se constituie în adevărate școli în care ființele umane de pretutindeni se pregătesc în vederea atingerii unui nou stadiu al dezvoltării spirituale. De asemenea, tot aici se arată că întinderile nesfârșite ale spațiului pot fi cu ușurință cucerite prin cunoașterea profunzimilor spiritului.

ISBN 973-85374-6-0